JUSSI LEINO

KANSALLIS-SOSIALISMI

maailmanhistoriallisen kehityksen tuloksena

OTAVA

KANSALLISSOSIALISMI MAAILMANHISTORIALLISEN KEHITYKSEN TULOKSENA

JUSSI LEINO

KANSALLISSOSIALISMI
MAAILMANHISTORIALLISEN KEHITYKSEN TULOKSENA

HELSINGISSÄ
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Turku, 1941. Uuden Auran Osakeyhtiön kirjapaino.

SISÄLTÖ

V LUKU.

Maailmankatsomuksellinen sosialismi materialistisen katsomuksen lapsena ja yhteiskunnallisesta vallasta taistelevana osakumppanina.

VI LUKU.

Maailmankatsomuksellinen filosofia.

VII LUKU.

J. V. Snellmanin maailmankatsomuksellinen filosofinen järjestelmä.

VIII LUKU.

Kansallissosialistinen maailmankatsomus materialistisen maailmankatsomuksen dialektisena vastakohtaisuutena ja elämänhengen elävänä kansallishengiksi hahmottuneena muotona.

ESIPUHE.

Kansallissosialistinen maailmankatsomus on, kuten nykyisen historiallisen murroskauden valtavat tapaukset osoittavat, epäilemättä se suuri ajan henki, joka avaa uuden aikakauden maailmanhistoriallisessa kehityskulussa. Inhimillinen kulttuurielämä, so. yhteisöelämä, on verrattavissa mahtavaan kymeen, jossa vesi ikuisesti liikkuu eteenpäin, toisin paikoin tasaisesti ja rauhallisesti soluen, toisin paikoin taas valtaisin, rajuin syöksyin edeten. Inhimillisen elämänvirran muodostavat lakkaamatta elämästä ja kuolemasta keskenään taistelevat elävän elämän voimat hengen voimien muodossa. Maailmankatsomukset ja niihin verrattava ajan henki ovat olleet ja ovat ne hengen jättiläiset, jotka sovittamattomassa ristiriidassa ollen rajusti taistellen luovat uutta elämää ja maailmanhistoriaa. Hegelin dialektinen metodi on elävää totuutta. Keskenään taistelevien vastakkaisuuksien, teesin ja antiteesin, kautta syntyy uusi elämä, joka on teesin ja antiteesin synteesi. Tämä elämän dialektiikka avautuu havaintokenttäämme valtavana todellisuutena, kun tarkastelemme maailmankatsomuksia historiallista taustaa vastaan. Vasta silloin meille käy täysin ymmärrettäväksi kansallissosialistisen maailmankatsomuksen maailmanhistoriallinen merkitys inhimillisen kulttuurielämän pelastajana materialististen katsomusten uhkaamalta myrkytykseltä ja tuholta. Kansallissosialismi vapauttaa elämän aineellisuuden orjankahleista ja ojentaa valtikan hengelle, jonka kädestä se jo oli kirvonnut. Tervehdimme maailmankatsomuksellista kansallissosialismia todella vapaan ja onnellisen kansallisen elämän sanansaattajana.

Olen ryhtynyt tähän työhön keskellä sodan melskettä keskeyttäen valmisteilla olevan tieteellisen ja muun työn. Kun urhoolliset sotilaamme esi-isiemme polkuja käyden nyt karkottavat rakastamamme isänmaan rajoilta perivihollisemme ja vainoojamme, joiden tarkoituksena oli hävittää suomalainen kansakunta maan päältä, ja turvaavat siten kansakuntamme elintilan ja historiallisen elämänoikeuden, olen katsonut velvollisuudekseni tarttua hengen miekkaan palvellakseni omalta vaatimattomalta osaltani samaa tarkoitusta. Sen ohessa on tarkoituksenani suomalaisin sydämin puhua kaikille suomalaisille suomalaisesta kansallissosialismista uuden suomalaisen yhteisöelämän vankkana perustana. Pyrkimyksenäni on saada syntymään suomenkielinen tutkielma kansallissosialistisesta maailmankatsomuksesta maailmanhistoriallisen kehityksen tuloksena ja suomalaisesta kansallissosialismista poistaakseni siten huutavan aukon kirjallisuudestamme.

Heinäkuussa 1941.

Jussi Leino.

JOHDANTO.

Tämän tutkielman tarkoituksena on osoittaa, että kansallissosialismi maailmankatsomuksena on historiallisen kehityksen tulos. Jos se onnistuu, on samalla tullut toteen näytetyksi, että kansallissosialismi on perivä kiistattoman voiton nykyään raivoisana riehuvassa maailmankatsomusten välisessä taistelussa elämästä ja kuolemasta. Tulevaisuus kuuluu kansallissosialismille, joka avaa uuden aikakauden maailmanhistorian dialektisessa kehityskulussa.

Tarkastelumme lähtökohtana on käsitys siitä, että maailmankatsomus on ihmiskunnan historiaa luova voima. Se on siis inhimillistä yhteisöelämää ohjaava mahtava henkinen voima, joka olemuksensa mukaisesti ratkaisuissaan ei voi pysähtyä sovitteluihin ja puolinaisuuksiin, vaan johtaa aina perinpohjaiseen yhteisöelämän perusteitten muuttumiseen.

Maailmankatsomuksella ymmärrämme teoreettista ajatusrakennelmaa inhimillisestä yhteisöelämästä, mikä vaatii itselleen yleispätevyyden arvoa. Käytännöllisesti katsoen maailmankatsomus merkitsee yhteiskuntapoliittista, toteutumistaan kohti pyrkivää ohjelmaa yhteiskuntaelämän järjestykseksi, mikä kansallissosialistisen katsomuksen mukaan on tapahtuva kansallisella pohjalla. Viimeksimainittu seikka merkitsee sitä, että jonkin kansakunnan keskuudessa tavattavia kansallissosialistisia elämänilmiöitä ei sellaisenaan voi siirtää toisen kansakunnan elämään, mutta se ei suinkaan merkitse sitä, että kansallissosialismia maailmankatsomuksena ei voisi omaksua muut kansakunnat kuin esim. Saksan kansa, jonka elämänoikeuden turvaamiseksi *Adolf Hitler* on tuon maailmankatsomuksen alun perin luonut. Yhtä totta kuin on se, että

kansallissosialismi on syntynyt saksalaisella maaperällä germaanisen hengen ja elämäntahdon historialliseksi tunnusmerkiksi ja eläväksi symboliksi, muodostuen samalla myös taistelun kiirastulessa syntyneeksi germaanisen kansanrodun ylistyslauluksi, niin yhtä totta on myös se, että kansallissosialistiset perusopit ydinosiltaan maailmankatsomuksellisesti kelpaavat elämän oppaaksi jokaiselle kansakunnalle, joka tahtoo elää ja vaikuttaa tässä maailmassa ja palvella siten inhimillistä kulttuurielämää. Niinpä erityisesti meillä suomalaisilla on perusteltua aihetta omaksua suomalaisen kansallis- ja asevelihengen pohjalle rakentuva suomalainen kansallissosialismi johtotähdeksi kansamme elämälle, sillä itsemääräämisoikeuteen perustuva suomalaisen kansakunnan historiallinen elämänoikeus on vain siten turvattavissa sekä sisäänettä ulospäin bolševistista raakalaisuutta vastaan, joka vakain tuumin on pyrkinyt hävittämään ei vain kansallisen elämämme, vaan tuhoamaan koko kansakuntamme. Tästä ovat maailmankatsomuksellisesti valveutuneet aina olleet tietoisia. Kahden viimeksi kuluneen vuoden tapahtumat, joiden aikana Neuvostoliitto on kansamme tuhoamiseksi kaksi kertaa marssittanut sotalaumansa meitä vastaan, ovat kaikille suomalaisille antaneet siinä suhteessa riittävän havainto-opetuksen tämän kommunistisen ''työläisvaltion'' todellisista tarkoitusperistä, joita aikaisemmin on taitavasti naamioitu rauhan ja ystävyyden verhossa seireenienlauluilla — päämääränä kansamme tuudittaminen rauhalliseen kuolonuneen. Kovissa kärsimyksissä ja taisteluissa kansamme on karaistunut erittäin elinkelpoiseksi. Samalla se on kypsynyt vastaanottamaan maailmankatsomuksellisen kansallissosialismin, so. elimellisen kansayhteisökeskeisen ajattelun ja hengen elämänehtojensa lopulliseksi turvaamiseksi ja kohottamiseksi. Kansamme on hylkäävä materialistisen ajattelun ja hengen, joka on ollut vähällä tuhota sen elämän.

Elämän totuus on, että kärsimysten ja raskaitten uhrausten kautta käy tiemme voittoon, so. suomalaiseen kansalliseen ylösnousemukseen. Niin on asia ollut meillä, ja niin se tulee aina olemaan kansojen elämässä. Viimeisen maailmanhistoriallisen esi-

merkin on tarjonnut Saksan kansa, jonka maailmansodan voittajat tahtoivat tuhota, mutta ovatkin nyt itse tuhon partaalla aineellisista mahdollisuuksistaan huolimatta. Elimellisen hengen läpitunkema saksalainen kansakunta on osoittanut, että kansakunnan todellinen elinvoima on elimellisessä kansallisessa veressä ja hengessä eikä suinkaan elimettömässä materialistisessa katsomuksessa, kuten liberaalis-kapitalistinen ja sosialistis-kommunistinen katsomus ovat kilvan uskotelleet täysin konstruktiivisine, konkreettiselle elämälle vieraine järjestelmineen ja abstraktisine ajattelutapoineen.

Muuan filosofi on väittänyt, että kaikki maailmankatsomukset ovat periaatteessa yhtä oikeutettuja. Tätä harhaoppia on jyrkästi vastustettava, sillä se johtaisi inhimillisen sivistyselämän tuhoutumiseen ja suunnattomiin kärsimyksiin. Maailmankatsomuskaan valtavasta yhteisöelämää määräävästä vaikutuksestaan huolimatta ei voi asettua arvostavan katsomuksen yläpuolelle. On muistettava, että maailmankatsomus sekä tietopuolisesti että käytännöllisesti katsoen merkitsee inhimillisen elämän uuden järjestyksen luomista voimassaolevan tilalle. Maailmankatsomuksen kohteena on siis inhimillinen yhteisöelämä, jota se pyrkii kehittämään, johtamaan ja ohjaamaan katsomuksensa mukaisesti. Tämä kohde on siis itsessään inhimillisesti katsoen arvokkain, joten ei suinkaan ole samantekevää, miten sitä käsitellään. Kun lisäksi tarkastamme kohteena olevaa ihmiselämää ja sen olemusta, niin tulemme huomaamaan, että se itsessään sisältää vieläkin mahtavampia voimatekijöitä kuin itse maailmankatsomus onkaan. Me joudumme tällöin tekemisiin luonnon mahtavien, elimellisten ja lainalaisten voimien kanssa, joiden edessä maailmankatsomuksetkin murtuvat liialliseen ristiriitaan niiden kanssa jouduttuaan. Ihmiselämä on luontoon kuuluva. Se on osa luonnossa tavattavasta elollisesta elämästä ja on senvuoksi sidottu luonnonlakien alaisuuteen. Todellisuudessa onkin inhimillinen elämä sellaisenaan myös maailmankatsomuksen lähtökohta.

I LUKU.

Elimellinen kokonaisuuskatsomus inhimillisen yhteisöelämän perustuksena. Luonnollinen ja historiallinen kehitys sekä filosofinen ajattelu johtavat siihen.

Tahdonvapauden ongelma. Ihminen ja inhimillinen yhteisöelämä luonnollisena elimellisenä kokonaisuutena.

Ennen kuin voimme ryhtyä tarkastelemaan inhimillistä elämää maailmankatsomuksellisessa valossa, meidän on ylimalkaisesti tarkastettava sitä luonnollisista, historiallisista ja filosofisista näkökulmista voidaksemme saada selville sen olemukselliset tekijät ja tunnusomaiset piirteet.

Tämän maailman ihminen on luonnollinen psyko-fyysillinen, oikeastaan fyysillis-psyykillinen olento. Ihminen on elimellinen elävän ruumiin ja sielun kokonaisuus eikä suinkaan niitten yliluonnollinen kaksinaisuus, kuten indeterministit, tahdonvapauden kannattajat, uskottelevat. Kysymys sielunelämän jatkuvaisuudesta eli kuolemattomuudesta on yksinomaan uskon asia eikä sellaisena kuulu välittömästi tämän tutkimuksen piiriin. Tällä emme kuitenkaan tahdo kieltää oikean kristillisen, uskonnollisen elämän yhteisöelämään vaikuttavaa merkitystä, sillä rehellinen ja vilpitön usko on aina huomionarvoinen ja tervehdyttävä tekijä mainitussa suhteessa. Luonnolliseksi, elimelliseksi kokonaisuudeksi käsitettynä ihmistahto on kuitenkin determinoitu. Ihmisen sielunelämän luonnollisena perustana on ruumiin biologinen elämä, jonka helmassa sielunelämä syntyy, kasvaa ja kehittyy, kuten

sielutiede jo on voinut osoittaa. Luonnontieteet ovat yksimielisesti, filosofia miltei yksimielisesti esitetyllä kannalla. Oikeustieteenkin tutkijat alkavat vähitellen vapautua ennakkoluuloistaan. Hekin myöntävät tahdon vaikutuksenalaisuuden. Toisin asia ei voi ollakaan. Sillä, jos tahto todella olisi vapaa, olisi kaikkinainen kasvatus ja rangaistuksen parantava merkitys täysin mahdoton, koska ihminen aina voisi tehdä mistään piittaamatta mitä mielivaltaisesti sattuisi tahtomaan. Seurauksena olisi kaikkinaisen yhteisöjärjestyksen mahdottomuus.

Kansallissosialismin keskeisin oppi, rotuoppi, rakentuu oikeastaan deterministiselle pohjalle. Sen ydinajatuksena on pidettävä sitä, että biologisen elämän terveys ja puhtaus takaavat sielunelämän terveyden ja puhtauden. Terve veri luo tervettä elämää, sairas veri sairasta ja sekoitettu epäpuhdasta, pirstaleista sielunelämää. Ruumiinelämän terveys on siis sielunelämän terveyden edellytys. Ruumiin sairaus on vahingollinen sielulle, sillä se alentaa ja pahimmassa tapauksessa tuhoaa sen suorituskyvyn. Kuolema merkitsee myös sielun maallisen elämän loppua, ja jo pelkkä tajunnan häiriintyminen merkitsee sielun toiminnan vastaavaa häiriintymistä. Yksinpä unikin seisauttaa sielun toiminnan. Kun näin on selvinyt ruumiin ja sielun elimellinen yhteisyys ja biologisen elämän ratkaiseva vaikutus sielunelämään määrätyissä tapauksissa, seuraa elimellisestä kokonaisuusopista, että niin on aina asian laita. Vanhojen uskomusten, joiden harhautuneisuuden tiede on osoittanut ja joista meidän valistuneella ajallamme ei ole enää muutenkaan syytä pitää kiinni yhteisöelämän etua ajatellen, on väistyttävä elävän elämän tieltä. Tässäkin suhteessa on rotuopilla erittäin suuri merkitys.

Kun kansallissosialistisessa kirjallisuudessa kaikesta huolimatta esiintyy sellainen käsitys, että tahdonvapaus ei ole mikään ongelma kansallissosialismille ja että tahdonvapauden olettaminen, huolimatta siitä, miten asia on todellisuudessa, on riittävä peruste rikosoikeudellisen vastuullisuuden perustamiselle, on tällaista rotuopin kanssa mitä jyrkimmässä ristiriidassa olevaa käsitystä pidettävä käsittämättömänä harha-ajatuksena, jota ei voida puo-

lustaa pätevin perustein poikkeusilmiönäkään, jollainen muuten olisi kansallissosialismin olemukselle vieras ilmiö. Elimellisesti rakentunut sekä elävä yhteisöjärjestys että siveellisyysjärjestys eivät voi sulattaa tahdonvapauden postulaattia, sillä sellainen on elimelliseen ajatteluun täysin soveltumaton. Käytännöllisen tarpeen vaatima ei postulaatin hyväksyminen myöskään ole, sillä niin hyvin oikeus- kuin siveellisyysjärjestyskin voidaan rakentaa ja on rakennettava vain elimellisen kokonaisuuskatsomuksen pohjalle rotuopin ydinajatuksen mukaisesti. Sielunelämän vaikutinten vastaanottavaisuus ja kyky motivoitua ovat elimellisen yhteisö- ja siveellisyysjärjestyksen ehdoton edellytys. Ennen kaikkea on juuri kansallissosialistisen elimellisen kokonaisuusajattelun oikeustieteenkin alalla poistettava oikeusoppineitten keskuudessa vallitseva käsitteitten ristiriitaisuus selittämällä perusoppinsa mukaisesti, että ihmistahto on determinoitu elimellisenä luontoon kuuluvana ilmiönä. Siten saatetaan oikeustiede sopusointuun luonnontieteitten ja filosofian kanssa, millä seikalla käytännöllisestikin katsoen on huomattava merkitys, sillä elämän perusteitten oikealla oivaltamisella on usein suuri merkitys elämän yksityiskohtien ja erilaisten ilmiöitten oikealle tajuamiselle ja arvostamiselle.

Samoin kuin luonto opettaa meidät käsittämään ihmisen elimelliseksi kokonaisuudeksi, samoin se opettaa meitä tajuamaan inhimillisen yhteisöelämän elimellisenä kokonaisuutena, mikä elimettömän, abstraktisuuteen taipuvan liberaalisen ajatusmaailman kannalta on hämäräperäinen metafyysillinen ja siis kokonaan käsittämätön ilmiö, mutta mikä elimellisen ajattelun kannalta merkitsee selviömäistä elämän todellisuutta. Loogillis-abstraktinen ajattelu usein elämälle vieraine ja suorastaan sille vastakkaisine konstruktioineen ei suinkaan sellaisenaan vastaa elämän todellisuutta, kuten elimetön ajattelu itselleen uskottelee. Elävässä elämässä on paljon ilmiöitä, joita ei voi pusertaa loogillis-abstraktisiin kaavoihin, mikä elimettömälle ajattelulle on tunnusomaista samoinkuin siitä johdannaisena kömpelö väite, että kaikki tuollaisiin kaavoihin sopeutumattomat elävän elämän ilmiöt olisivat metafyysillisiä ja sen vuoksi huomiota ansaitsemattomia seikkoja.

Loogillisuus ja abstraktisuus ovat vain rajoitettuja apukeinoja elämän tietämiselle, mutta elämä itse on elävää todellisuutta silloinkin, kun mainitut keinot pettävät.

Kuten jo *Aristoteles* aikoinaan havaitsi, on ihmisellä luonnollinen vietti yhteisöelämään. Ihminen oli hänen mukaansa yhteiskunnallinen olento (geselliges Lebewesen). Jo tämä yhteisöelämän vietti johtaa inhimillisen elämän elimelliseen yhteisyyteen, so. yhteisöelämään, mikä siten muodostuu inhimillisen elämän perustaksi ja lähtökohdaksi. Antiikin kreikkalainen valtiokäsitys rakentuikin tiiviisti elimelliselle pohjalle. Individualistinen yksilökeskeinen ajattelu oli kreikkalaiselle elimelliselle ajattelulle kokonaan vieras. Sellainen ei voinut nousta heidän ajattelussaan edes selvän tajuisuuden asteelle. Samoin oli asian laita vanhassa Rooman valtakunnassa. Individualismi on vasta paljon myöhäisemmän, pääasiallisesti luonnollisoikeuden opeille perustuvan, nyt päättymässä olevan liberaalisen aikakauden nurinkurisen kehityksen tulos, mikä elämänvastaisena on alun perin ollut kuolemaan tuomittu.

Luonnollista ihmistä vallitsee kuitenkin ennen kaikkea suvunjatkamisen voimakas vietti. Elollista elämää ei milloinkaan voida rakentaa pelkän yksilön, vaan ainoastaan kahden eri sukupuolta olevan yksilön yhteiselämän varaan. Aviollinen yhdyselämä, olkoonpa sen sitovana muotona aikojen kuluessa ollut mikä tahansa, on kaiken inhimillisen elämän lähde, minkä kuivuminen merkitsisi inhimillisen elämän tuhoutumista. Perhe on näin ollen alkuperäisin yhteisöelämän muoto ja perustus. Selityksen ihmisten varhaisina aikoina viettämästä laumaelämästä on myöhäisempi tieteellinen tutkimus osoittanut paikkansapitämättömäksi, eikä sillä enää ole huomattavaa kannatusta. Sen sijaan on perhe-elämää pidettävä kaiken inhimillisen kulttuurielämän, so. yhteisöelämän luonnollisena perustana. Elämää luovana ja kasvattavana tekijänä perhe on inhimillisen yhteisöelämän biologisesti katsoen alati pulppuava raikas elämänlähde ja eetillisesti katsoen elämän puhtauden verraton suojamuuri.

Perhe-elämän kautta syntynyt veriyhteisyys on siis alun perin katsottava yhteisöelämän eläväksi perustaksi. Tämä veriyhteisyys on elimellisyytensä vuoksi ollut laajentuneen perheen, suvun, yhtenäisyyden säilyttäjänä. Samoin on asian laita laajentuneeseen sukuun, heimoon, nähden. Ja niin on laita myös laajentuneeseen heimoon, rotuyhteisöön, nähden. Rotuyhteisö, jota on pidettävä kansakunnan ihanteellisena päämääränä, on siten syntynsä puolesta johdettavissa veriyhteisyydestä. Todellisuudessa ovatkin veri ja siihen perustuva heimo- ja kansallishenki — viimeksimainitut veren sielullisina ilmiöinä — vielä pohjaltaan terveenä säilyneen elämän ylivaltaiset kokoonkutsujat ja koossapitäjät, joiden ääntä ei voida milloinkaan vaimentaa, sillä ne ovat ihmisluontoon kuuluvia mahtavia luonnonvoimia, joitten edessä kaiken inhimillisen viisastelun on taivuttava. Veri on kerta kaikkiaan vettä sakeampaa, kuten suomalainen sananparsi sattuvasti sanoo. Veren äänen voiman joutuvat omakohtaisesti toteamaan veriyhteisöstään joko syystä tai toisesta erillään elävät. Se voittaa kansalaissotaan johtaneen luokkavihan ja mitä suurimman katkeruudenkin, kuten monet maanpaossa eläneet ovat tämän kirjoittajalle kokemuksistaan vierailla mailla kertoneet ja kuten kansamme tuorein historia elävästi todistaa. Yhteisöelämästä erottamista onkin ilmeisesti juuri sen vuoksi aikaisemmin yleisesti käytetty rangaistuksena törkeitä rikoksia tehneitä yhteisön jäseniä vastaan. Eikä maasta karkoitus vieläkään ole rikosoikeudelle käyttökelvotonta tavaraa. Ilmeisesti nykyaikainen vapausrangaistus nojautuu samaan perusajatukseen.

Näin ollen emme voikaan hyväksyä sitä uudemmassa kansakuntamme elämänvaiheita koskevassa historiantutkimuksessa esiintyvää virtausta, joka kokonaan aliarvioi suomalaisen veriyhteisyyden ja heimohengen merkityksen kansakuntamme historiassa. Sen mukaan olisi suomalaiseen veriyhteisyyteen perustuva heimohenki vain hämärää usvaa, järjelle käsittämätöntä metafysiikkaa, jota nähtävästi juuri siitä syystä ei ole vaivauduttu tunnetun liberaalisen kaavan mukaisesti edes lähemmin tutkimaan, vaan on tyydytty kuittaamaan tuo kansamme elämälle ilmeisesti kaikkein

tärkein pelkällä huitaisulla. Tulevalla historiantutkimuksellamme on perusteltu syy kiinnittää erikoista huomiota suomalaiseen veriyhteisyyteen ja heimohenkeen kansakuntamme elämänvaiheita tarkastellessaan. Maamme aseman geopoliittisella huomioimisella, länsimaisilla kulttuuri- ja kauppasuhteilla, liikenneväylien asiallisella kuvaamisella, yrittäjätoiminnalla, kristinuskon leviämisellä kansamme keskuuteen, idän ja lännen etuvartioasemana ololla sekä maamme kamaralla käydyllä idän ja lännen valtakamppailulla ja kansamme omaperäisellä elämänpanoksella ei vielä riittävästi ole selitetty kansakuntamme elämän syvimpiä perusteita, niin arvokasta valaistusta kuin mainitut seikat kansastamme antavatkin. Käsityksemme mukaan sellainen historiantutkimus ei ole vielä voinut vapautua materialistisesta käsitystavasta, vaan on sen kahlehtima.

Myönnämme mielellämme, että kerrotunlaisessa historiantutkimuksessa on riittävästi kiinnitetty huomiota historialliseen kohtalonyhteisyyteen, suomalaiseen maankamaraan ja sillä suoritettuun kulttuurityöhön, joiden seikkojen merkitys on ensiarvoinen kansakunnan elämälle. Toteamme tässä yhteydessä, että veri- ja kohtalonyhteisyys sekä se maankamara, jota kansakunta elintilanaan asuu ja viljelee ja johon se kiintyy kohtalon sitein, ovat ne perusvoimat, jotka elämäntaistelussa historiallisen kehityskulun aikana ovat luoneet ne riittävän elinvoimaiset kansakunnat, jotka kansallisella elämänpanoksellaan ovat osallistuneet maailmanhistorian luomiseen.

Elämäntaistelu kansallisen yhteisöelämän synnyttäjänä ja kehittäjänä.

Elollista elämää kaikkialla luonnossa vallitsee ns. luonnollisen valinnan eli elinkelpoisinten elämään jäämisen laki luonnonlain järkähtämättömällä voimalla. Se merkitsee sitä, että elollisessa luonnossa on alati käynnissä katkera kamppailu elämästä ja kuolemasta. Tässä taistelussa suoriutuu voimakas voittajana ja sel-

viytyy siten elämään, mutta heikko sortuu ja kuolee. Tämä tuntuu raa'alta ja epäinhimilliseltä, mutta sille ei mahda mitään. Varsinainen kuolinkamppailu on usein kuitenkin jotenkin lyhyt ja sen tarkoitusperä on jalo: uuden, entistä ehomman ja elinvoimaisemman elämän syntyminen elollisessa maailmassa. Luomakunnan kruunu, ihminen, ei myöskään voi säästyä tältä taistelulta. Aina on ihmisen täytynyt taistellen suojautua sekä villien petoeläinten että toisten ihmisten taholta uhkaavia vaaroja vastaan. Tämä seikka on pakottanut ihmiset jo alun perin elämään yhteisöelämää elinehtojensa turvaamiseksi. Sama vaikutus on ollut elämäntarpeitten tyydyttämisellä, mikä on ollut mahdollista vain yhteisin ponnistuksin. Elämäntaistelu siis suorastaan käskevästi vaatii ihmisiä viettämään yhteisöelämää, jonka muodostumisessa veri- ja kohtalonyhteisyydellä on ollut ratkaiseva merkitys.

Mutta ei edes näin pitkän kehityskauden kuluessa muodostunut kansakunnallinen yhteisöelämä sinänsä vielä merkitse elämäntaistelun taukoamista ja kansakunnan elinehtojen lopullista turvaamista, sillä elämäntaistelu jatkuu edelleen ja tulee jatkumaan, niin kauan kuin elämää maapallolla on. Vain elinvoimaisimmilla, itsemääräämisoikeuden saavuttaneilla kansakunnilla on elämänlain mukaan oikeus kansallisella sivistyselämällään vaikuttaa kansojen maailmanhistoriallisen elämän kulkuun. Senpä vuoksi jokainen elämänherätteitä saavuttanut kansakunta pyrkii kykyjensä mukaan lisäämään elinvoimaansa ja ponnistelee alituisesti saavuttaakseen jokaisen kansakunnan päämäärän, itsemääräämisoikeuden, minkä saavuttaminen aina vaatii kansalta raskaita veriuhreja vapaustaistelussa, kuten Suomenkin kansa kokemuksesta hyvin tietää ja tuntee. Mutta kansallinen elämä on kansakunnan kallein aarre. Sen puolesta jokainen nouseva kansakunta on uhraava kaikkensa. Vasta kaikkensa antava uhrivalmius ja sen kannustama voimakas taistelutahto ja -teho ovat ne voimat, jotka hankkivat ja turvaavat kansakunnalle itsenäisen elämisenoikeuden. Lahjaksi saatuna se on arvoton ja menetetään yhtä helposti, kuin se on saatukin.

Kun itsenäisyys on saavutettu, on kansakunnan osattava sitä vaalia, sillä elämäntaistelu jatkuu edelleen. Kansakunnan on sen vuoksi jatkuvasti kehitettävä kansallista voimavarastoaan, sekä henkistä että aineellista, ja tarkoin huolehdittava puolustusvalmiudestaan. Ken tahtoo elää, hänen täytyy taistella ja ainakin olla jatkuvasti taisteluvalmis. On suuri harhaluulo uskoa pysyväisen rauhan mahdollisuuteen, sillä se ei toteudu, niin kauan kuin ihmissuku maapallolla elää. Elämänvastaisena on terveen kansakunnan estettävä sellaisen käsityksen tajuisuuteen pääseminen, sillä se on tuhon siemen. Samoin kansakunnan on valvottava, että kaikki muutkin sen elinjuuria vahingoittavat tekijät poistetaan sen ruumiista heti, kun ne havaitaan. Sellaisia ovat ennen kaikkea kansakunnan biologista ja sielullista elämää hiljalleen jäytävät opit, joilla kansallinen elämä vähitellen tukahdutetaan. Niiden seurauksena on aikanaan kansakunnan varma tuhoutuminen.

Tarkasteltaessa historiallisessa mittakaavassa kansojen elämää, voidaan todeta, että tämä kaikki pitää ehdottomasti paikkansa. Kansakunnat, jotka ovat sallineet elämänsä rappeutua, ovat saaneet maksaa sen pahimmassa tapauksessa kansallisen elämänsä tuhoutumisella, jopa koko kansan täydellisellä häviämisellä kansojen joukosta. Ja aina on rappeutuvan elämän seurauksena elinvoiman ja sen mukana elinmahdollisuuksien asteittainen aleneminen, kunnes kohtalo antaa kuolettavan iskun.

Elinvoimaisuuteen nousevana, luonnostaan urhoollisena ja sinnikkäänä kansana suomalaiset ovat aina, mutta erityisesti historiansa viimeksi kuluneena neljännesvuosisatana, osoittaneet sellaista elämäntahtoa ja voimaa, että se on herättänyt ihailevaa tunnustusta kaikkialla — vielä vihollisenkin puolella. Emmekä itsekään voi muuta kuin hartaasti ihaillen ajatella urhoollisia poikiamme, jotka juuri käytyään sankarillisen taistelun kansakuntamme elämänoikeuden ja vapauden puolesta jälleen ovat jatkamassa vapaustaisteluamme perivihollistamme vastaan. Taas he ovat valmiit antamaan kalliin uhrin vapautemme lunnaiksi. Ja voimme olla varmat siitä, että he, samoinkuin jokainen kansamme

jäsen paikallaan, uskollisesti ja ilomielin täyttävät velvollisuutensa isiensä tavoin kansakuntaa ja isänmaata kohtaan. Samalla kohtalo on suonut meille kunniakkaan osan asettua yhteisrintamaan Saksan sankarillisen ja voittoisan kansanarmeijan rinnalle kaiken kansallisen elämän ja inhimillisen sivistyksen vihollista, neuvostovenäläistä bolševismia vastaan, jonka kukistuminen ja hävittäminen on suuri maailmanhistoriallinen teko, mikä on pelastava eurooppalaisen sivistyksen ja sen ohessa vapauttava monet kansakunnat kommunistisesta tyranniudesta ja kaikki kansakunnat niiden elinjuuria vahingoittavasta myrkystä. Suokoon Kohtalon Herra siunauksensa tälle taistelulle. Voimme siis todeta, että kansallinen elämämme on sittenkin säilyttänyt elinvoimansa.

Maailmankatsomuksellisten voimien dialektiikka inhimillisen elämän kehityksenlakina.

Kansallishenget elämänhengen elimellisinä osina ja maailmanhistorian luojina.

Jo esipuheessa on viitattu maailmanhistoriallisen kehityskulun dialektiikkaan. Lähtökohtanamme on käsitys siitä, että maailmankatsomus, jokaisen kansakunnan omaperäiseksi kansallishengeksi sulautuneena ja muotoutuneena, on maailmanhistorian liikkeellepaneva voima. Usein puhutaan myös ajan hengestä, ajan virtauksista tai muusta sellaisesta. Tällä epätarkalla sanonnalla tarkoitetaan itse asiassa maailmankatsomusta tai siihen verrattavaa filosofista oppirakennelmaa yhteisöelämästä. Maailmankatsomuksen olemme jo aikaisemmin määritellyt, joten nyt voimme pysähtyä tarkastelemaan sen toiminnallista puolta sellaisena, kuin se maailmanhistoriallisesti avautuu eteemme.

Sitä ennen on kuitenkin tähdellistä lausua vielä muutama sana Hegelin dialektisesta metodista, jota tulemme käyttämään maailmankatsomusten tarkastelussa. Hegeliläinen dialektiikka merkit-

see todellisuudessa inhimillisen elämän kehityksen lakia, jonka paikkansapitäväisyyden historiallisen elämän kulku todistaa, kun historiaan tutustutaan seuraamalla liikkeellepanevia henkisiä voimia, maailmankatsomuksia. Vastakkaisten voimien, teesin ja antiteesin, kamppailusta syntyy uusi kolmas tekijä, näitten vastakkaisuuksien synteesi, elimellinen yhtyminen, joka sisältää teesin ja antiteesin taistelussa elinkelpoisiksi osoittautuneet aineosat elimelliseksi kokonaisuudeksi sulautuneina. Tällainen kehitys synnyttää todella uutta elinvoimaista elämää. Siinä häviää vain arvoton, elämään kelpaamaton aines, mutta kaikki se, millä on arvoa kansayhteisölle ja inhimilliselle yhteisöelämälle ei ainoastaan säily, vaan sitä erityisesti vaalitaan. Siten käy mahdolliseksi rakentaa tulevaisuus elämässä koetellulle historialliselle pohjalle, jolta uusi, entistä rikkaampi kansallinen elämä nousee. On muistettava, että kansakunnan ja koko ihmiskunnankin elämä, viimeksimainittu käsitettynä erilaisten kansallisten yhteisöelämäin kokonaisuutena, käsittää aina menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden. Nykyisyyden on rakennuttava menneisyyden pohjalle tulevaisuutta varten. Se on elämän asettama velvollisuus jokaiselle sukupolvelle. Tämän velvollisuuden laiminlyöminen tai leväperäinen täyttäminen on anteeksiantamaton rikos kansakunnan elämää vastaan, mikä jatkuu nykyisyyden poistuttua elämän näyttämöltä. Pahanteko kansakunnan elämää vastaan on suurin ajateltavissa oleva rikos elävän elämän rikoslaissa, sillä sen seurauksena on kansallisen elämän ja siten koko kansakunnan tuhoutuminen. Tällä elämän rikoslailla on luonnonlain järkkymätön voima, joten sen rankaisevaa kättä ei mikään kansakunta voi välttää. Rangaistus tulee aikanaan matemaattisella varmuudella. Siitä syystä vaaditaan jokaiselta nykyisyyden sukupolvelta suurta vastuuntuntoa ja uhrimieltä sekä ponnistelua kansakunnan elämän vaalimiseksi, sillä isäin pahat teot kostetaan vielä kolmannessa ja neljännessä polvessa. Kansallisen elämän tuhoutumiseen vaikuttavia tekijöitä on kansakunnan sen vuoksi kaikin mahdollisin keinoin vastustettava. Elämää tuhoavat myrkyt on hävitettävä ja niiden uhrit parannettava, mikäli se vielä on mahdollista.

Tässä kaikessa opastaa meitä elämän dialektinen kehityskulku. Vastakkaisuuksien kamppailussa arvoton ja elinkelvoton häviää, kun taas arvokas ja elinkelpoinen säilyy ja uuteen elimellisesti liittyen saavuttaa elämäntäyteisyyden ja pursuavan elinvoiman. Siten käy meille mahdolliseksi käsittää elämän rajuilmat, kumoukset ja sodat itse elämään kuuluviksi purkausilmiöiksi, jotka lopulta aina vievät kehitystä eteenpäin. Pitempiaikaisena rauhan kautena elämän valtasuoni sykkii rauhallisesti ja tasaisesti. Dialektiikka jauhaa silloinkin hetkestä toiseen elämän kulkua. Tällöin on voinut kaikessa hiljaisuudessa patoutua valtavia elämänvoimia, jotka aika ajoin, ellei niille avaudu mahdollisuutta rauhalliseen purkautumiseen, särkevät kahleensa ja syöksyvät toisiaan vastaan valtavaan taisteluun, josta syntyy uutta elämää vastakkaisten voimien elimellisenä yhtymisenä.

Tällaisen näytelmän todistajina olemme parastaikaa. Saamme elää suurta ja ihmeellistä aikaa, joka synnyttää meille uuden, entistä puhtaamman ja terveemmän elämän, mikä on oleva vapaa elämää rienaavasta aineellisuudesta. Aine, joka voi olla vain elämän ylläpitämisen keino, mutta joka on pyrkinyt elämän herraksi, joutuu taas luonnolliseen asemaansa ja oikeaan tehtäväänsä so. palvelemaan elämää, ja elämä itse korottaa valtaistuimelle elämänhengen, mikä kansallishenkinä suorittaa maailmanhistoriallista luomistyötään. Elämänhengellä emme tarkoita hegeliläis-snellmanilaista metafyysillistä maailmanhenkeä, jonka maanpäällisinä ilmenemismuotoina *Hegelin* kansanhenki ja *Snellmanin* kansallishenki osallistuvat maailmanhistorialliseen luomistyöhön, vaan lihasta ja verestä syntynyttä, kasvanutta ja kehittynyttä inhimillistä henkeä, joka on luonut inhimillisen kulttuurielämän. Tämä elämänhenki valautuu kansallisen elämän muotteihin ja ilmenee sen vuoksi meille kansallisena elämänä, kansallishenkenä, joka on elimellinen, kuten elämänhenki itsekin. Elävä kansallishenki on inhimillisen elämän perusta, ja elämänhenki on kansallisten elämäin orgaaninen kokonaisuus, joka ilmenee kansallishenkien synnyttämässä maailmanhistoriallisessa kulttuurielämässä. Elimettömän ajattelun vannoutuneille kannattajille,

joista jo elimellinen heimo- ja kansallishenki on metafysiikkaa, emme tahdo puhua, sillä he ovat todellisuudessa elinvoimaisen elimellisen yhteisöelämän, so. kukoistavan kansallisen elämän perivihollisia. He valmistavat myrkytettyjä nuolia vihaamansa ja pelkäämänsä kansallishengen ja siten myös kansallisen elämän tuhoamiseksi käärimällä ne varovaisesti pumpuliin, so. korulauseisiin, uhrin tuudittamiseksi vapaaehtoiseen kuolonuneen, josta se ei enää herää. Ellei tämä kiero menettelytapa tuo tuloksia, turvaudutaan hirvittävään terroriin terveen kansallisen elämän tukahduttamiseksi ja inhimillisen sivistyselämän tuhoa merkitsevien päämäärien saavuttamiseksi.

Ylläesitetyllä olemme tahtonut luoda pohjan maailmankatsomusten historialliselle tarkastelulle ja niitten dialektisen liikehtimisen ymmärtämiselle. Kun maailmankatsomus on oppi inhimillisestä yhteisöelämästä, on sen, ollakseen oikeutettu, oltava elimellisessä yhteydessä elävään elämään, jota ei rankaisematta voida ohjata sille itselleen vieraisiin uomiin. Siinä ei auta hienoinkaan vilppi eikä raainkaan väkivalta, sillä ajan oloon elämää ei voida kahlita elämänvastaisiin konstruktiivisiin järjestelmiin, kuten historia meille opettaa. Sillä elämän virta on vankka vuo, joka käy omin lainein halki merten ja murtaa aikanaan kahleet kuin myrsky korren. Inhimillisen yhteisöelämän ja siis myös maailmankatsomuksen arvostamisen lähtökohtana on oleva elimellinen kokonaisuuskatsomus ja mittapuuna elämänläheisyys. Niin suuri kuin maailmankatsomuksen mahti onkin yhteisöelämän järjestyksen luojana, on sen valta kuitenkin rajoitettu. Luonnolliset elämän perusvoimat asettavat selvän rajan maailmankatsomuksen toiminnalle. Mutta rajansa sisäpuolella maailmankatsomuksella on periaatteessa häiriintymätön toimintamahdollisuus elämän dialektiikassa. Selvyyden vuoksi on syytä vielä huomauttaa, että elimellinen, kansallinen yhteisöelämä on kaiken inhimillisen elämän perusmuoto ja sellaisena inhimillisen kulttuurielämän ehdoton edellytys. Nämä seikat todettuamme voimme ryhtyä käsittelemään maailmankatsomuksia sekä sisällöllisesti että toiminnallisesti.

II LUKU.

Elimellinen kokonaisuuskatsomuksellinen yhteisöajattelu historiallisena todellisuutena.

Kreikkalainen, roomalainen ja germaaninen yhteisöajattelu. Suomalainen kalevalainen sankariaika.

Olisi hyvin mielenkiintoista lähemmin tarkastella antiikin Kreikan ja vanhan Rooman sekä varhaisemman keskiajan germaanista yhteisöelämää silloisten ajan henkien ja silloin vallinneiden virtausten, mitkä vastaavat nykyajan kielenkäytössä vakiintunutta maailmankatsomus-nimitystä, valossa. Löytäisimme silloin aivan varmaan paljon sellaista, jolla nykyisenä historiallisena murroskautena olisi elävöittävä voima. Monien vuosisatojen, jopa muutaman vuosituhannen takaa elämä puhuisi meille unhoon joutuneista totuuksista, joiden muistiin palauttaminen on vaatinut ihmiskunnalta niin paljon kärsimyksiä ja uhreja. Tämän tutkielman puitteissa se ei kuitenkaan ole mahdollista. Eikä se myöskään ole tarpeellista tämän tutkimuksen otsakkeessa mainitun tehtävän suorittamiseksi, sillä siitä selviytyäksemme voimme lähtökohdaksi ottaa absolutistisen valtiokäsityksen läänitysvaltaisine yhteiskuntajärjestelmineen.

Tässä on kuitenkin todettava, että niin hyvin Kreikan kuin Roomankin silloinen valtiollinen ajattelu — inhimillistä yhteisöelämää koskeva ajattelu oli niihin aikoihin jyrkästi valtiokeskeinen — pohjautui kiistattomasti elimelliseen kokonaisuuskatsomukseen. Tarkastelun lähtökohtana oli elimelliseksi käsitetty

ihmisyhteisö kaupunkivaltion muodossa, jonka jäsenenä yksilöllä oli velvollisuutensa ja oikeutensa juurimainitussa järjestyksessä. Yksilökeskeinen valtiokäsitys oli, voi sanoa, ajatusmahdottomuus, sillä sellainen käsitys ei voinut kreikkalaisessa ja roomalaisessa valtio-, so. yhteisöelämässä saavuttaa edes hämärän tajuisuuden astetta, kuten yksilökeskeisen ajattelun omaksuneen tunnetun oikeusoppineen *Georg Jellinekin,* joka on keksinyt kuuluisan liberaalisen status quo-opin, on pakko myöntää, mikä seikka puhuu väitteemme todenmukaisuuden puolesta. Kreikkalainen valtiollinen ajattelu ei vielä voinut tunnustaa edes jäsentensä persoonallisuutta, mikä sekin osoittaa elimellisyyden ehdottomuutta. Vasta roomalainen yhteisökatsomus tunnusti sen pysyen muuten tiukasti elimellisen kokonaisuuskatsomuksen kannalla. Maininnan roomalaisessa yhteisöelämässä ansaitsee vielä perheen päämiehen (pater familias) erikoisasema rajoittamattomine oikeuksineen määrätä perheen jäsenten asioista ja kohtaloista.

Erityisesti huomion arvoinen on vanha germaaninen käsitys inhimillisestä yhteisöelämästä. Sen mukaan oli yhteisöelämän runkona luonnollinen veri- ja kohtalonyhteisyyteen perustuva, vapaitten miesten suku- ja heimoyhteisö, jossa elimellinen katsomus oli suvereenisesti vallitseva. Erikseen on vielä merkille pantava, että tässä elimellisessä germaanisessa yhteisöelämässä vallitsi johtajaperiaate siihen liittyvine henkilökohtaisine vastuunperiaatteineen nykypäivien sanontaa käyttääksemme. Yhteisiä asioita hoiti ja johti vastuunalainen johtaja, joksi valittiin suvun tai heimon taitavin ja voimakkain mies. Valinnassa oli ase- ja taistelukuntoisuudella usein ratkaiseva merkitys. Johtaja oli siten heimonsa elimellinen jäsen ja sellaisena vahvoin verisitein heimoonsa sidottu. Hän oli heimonsa ensimmäinen mies ja sellaisena sen ruumiillistunut tunnuskuva, joka verensä hinnalla vastasi teoistaan. Häneen voitiin sen vuoksi kaikissa olosuhteissa täydellisesti luottaa, sillä jokaisena hetkenä hän kuuli heimonsa veren äänen, koska tuota verta virtasi hänen omissa suonissaan, ja hän tunsi heimonsa sielun salaisimmatkin, mahdollisesti vielä uinuvat toiveet, so. tahdonelämän, koska tuo sielu asui hänen

omassa rinnassaan. Germaaninen yhteisöelämä oli siinä määrin puhtaan elimellisen katsomuksen läpitunkema, että mistään muusta selvästi tajuisesta ajattelusta ei ollut edes orastavaa alkua.

Tässä yhteydessä on syytä huomauttaa, että Suomen kansan kalevalaisena aikana, joka kaikesta päättäen on ollut suomalaisen elämän loistavaa ja elämyksistä rikasta sankariaikaa valtavine eräretkineen ja Pohjan-käynteineen, on suomalaisen yhteisöelämän täytynyt rakentua täysin elimelliselle pohjalle. Suomalaisella maaperällä suomalaisesta verestä ja hengestä syntyneenä kalevalainen runous kuvaa silloin eläneitten suomalaisten sukupolvien kansallista elämää. Sen esiinpistävät hahmot, jotka selvästi edustavat suomalaisen yhteisöelämän silloisia johtajia, laulavat ylistystä suomalaiselle miehuudelle, urhoollisuudelle, sankaruudelle ja sinnikkyydelle, samoin kuin toisaalta suomalaiselle arkiselle työlle ja viljelykselle. Kalevalaiselle kansallishengellemme tunnusomaista on terve miehinen uljuus ja hengen aateluus. Viimeksimainitusta antaa meille verrattoman kuvan Väinämöisen johtajahahmo, jonka melkein kaikkivoimainen suuruus merkitsee hengen voimien mahtavinta ylistyslaulua. Kalevalainen runous todistaa meille suomalaisen omaperäisen kulttuurin varhaista elinvoimaa ja odottaa tutkijaa, joka nyt jo käsillä olevana suomalaisen kansallisen elämän voimakkaana, uutena sankarikautena osoittaisi suomalaisen yhteisöelämän elinvoiman versovan kalevalaisista elimellisistä lähteistä, joita yli tuhatvuotiset myrskysäät ja myrkkykylvöt eivät ole voineet tuhota. Suomalaisen veren ja hengen puhtauden voimme todeta vielä tänäkin päivänä, mikä seikka sellaisenaan puhuu valaisevaa kieltä suomalaisen kansallishengen elinvoimasta. Kaikista suomalaiseen yhteisöelämään aikojen kuluessa kohdistetuista konstruktiivisista katsomuksista ja toimenpiteistä huolimatta suomalainen elämä on yli historiallisten aikakausien säilyttänyt elimellisyytensä, terveytensä ja puhtautensa, s.o. suomalaisen veren ja hengen elinvoiman, kuten sankarillinen asevelihenkemme elävänä esimerkkinä koko maailmalle todistaa.

Teokraattinen valtiokäsitys.

On muistettava, että oikeudellista ja valtiollista, so. inhimillistä yhteisöjärjestystä koskeva ajattelu varhaisista ajoista aina 1700-luvun lopulle ja osittain vielä senkin jälkeen kulki teologian talutusnuorassa. Vasta luonnollisoikeudellisiin oppeihin nojautuva liberaalinen katsomus vapautti valistusajan miesten ansiosta oikeustieteen teologian palkkapiikuudesta, kuten muuan oikeusoppinut on sattuvasti lausunut. Siten teologian pohjalla syntyi ns. teokraattinen valtiokäsitys, jonka mukaan maallinen esivalta joko välittömästi tai välillisesti perustautui Jumalaan ja hänen kaikkivaltiuteensa ja -voimaisuuteensa maallisissakin asioissa. Näin oikeusjärjestys oli oleva vain Jumalan tahdonvaltainen, pyhä järjestys. Se oli siis ajateltu ikuiseksi järjestykseksi, jota vastaan ihmistahto raskasta syntiä tekemättä ei voinut milloinkaan nousta. Rikoksessakin oli aina synnin leima. Hallitsija tai muu vallanpitäjä istui paikallaan niin ikään Jumalan tahdosta hänen sijaisenaan tai edustajanaan ja oli siis jonkinlainen yli-ihminen. On selvää, että tällainen valtiokäsitys voitiin rakentaa vain teologisin perustein, joihin sekoittui joitakin metafyysillisen luonnollisoikeuden varhaisia ituja. Epäilemättä on teokraattisella käsityksellä käytännöllisesti katsoen ollut hyödyllinen merkitys yhteisöelämälle aikana, jolloin inhimillinen tietämys ja sivistys olivat alhaisella tasolla ja tavat raa'at ja alkukantaiset. Oikeudellisen ajattelun kentältä sen on kuitenkin tietämyksen kasvaessa ja sivistyksen karttuessa täytynyt väistyä, eikä sillä enää ole kannatusta oikeusoppineitten keskuudessa.

III LUKU.

Absolutismi liberaalisen maailmankatsomuksen synnyttäjänä.

Yhteisöelämä absolutismin valtakauden lopulla.

Keskiaika ja uuden ajan vaihde sekä sitä seurannut aika merkitsivät vallassaolevien peittelemättömästä mielivaltaisuudesta ja raakuudesta johtuvaa inhimillisen elämän kärsimyksenaikaa. Läänitysvaltaiseen yhteiskuntajärjestelmään ja teokraattisiin käsityksiin nojautuva absolutismi, mikä merkitsee hallitsevan ruhtinaan autoritatiivista vallan täydellisyyttä, oli vajonnut rajattomaan mielivaltaisuuteen ja säälimättömään tyranniuteen, joka valtansa säilyttämiseksi ei kaihtanut mitä raaimpia ja inhottavimpia keinoja. Todellisuudessa yksilö oli lääninherransa orja, jolla ei ollut mitään oikeuksia, mutta sen sijaan loppumattomiin kaikenlaisia, jopa ihmiskunniaa alentavia velvollisuuksia. Yksilölle ei todellisuudessa tunnustettu oikeudellista persoona-asemaa, ei valtiossa eikä muussakaan yhteisöelämässä, eikä hänellä ollut siihen mitään sanomista. Valtiovalta käsitteli ihmistä vain toiminnallisena objektinaan, jolla ei ollut puolellaan minkäänlaista turvaa valtion täysin mielivaltaisia ja itsekkäitä sortotoimenpiteitä vastaan. Mistään varsinaisesta oikeus-, so. yhteisöjärjestyksestä tuskin saattoi enää puhua, sillä hallitsijan mielivalta ja oikut muodostivat todellisuudessa sen oikeuden, jota lahjotut tuomarit isäntiensä nöyrinä palkkarenkeinä noudattivat ja jakoivat voimassaolevan oikeuden sijasta. Vaikka silloinen oikeusjärjestys

saattoi olla puutteellinen ja vanhentunut varsinkin yhteisöelämän kannalta elintärkeän rikosoikeuden kohdalta, niin silti ei itse rikosoikeus suinkaan ollut niin kelvoton kuin rikosoikeushoidon kammottavasta rappiotilasta voisi päätellä. Olihan silloin voimassa säädettyjä rikoslakeja ja rikosoikeustiede oli saavuttanut kunnioitettavan tason, joten sen ajan olosuhteita ja kohtuullisia vaatimuksia vastaava rikosoikeudenhoito olisi ollut mahdollinen. Vika olikin ruhtinasvallan siveettömyyteen saakka painuneessa rappiotilassa, johon tuomarikunta herransa kanssa oli vajonnut. Kun senaikainen rangaistusjärjestelmä oli tavattoman epäinhimillinen (pienistäkin rikkomuksista seurasi kuolemanrangaistus, joka pantiin täytäntöön julkisesti ja usein mitä raaimmalla ja tuskallisimmalla tavalla) tai ainakin kunnialle käypä (silpova ruumiinrangaistus), kun tutkimusmenetelmät lisäksi merkitsivät julmaa kidutusta ja kun kaiken kukkuraksi kuolemanrangaistuksen arvoiseksi rikokseksi saatettiin selittää Jumalan ja Mooseksen lakiin nojautuen esim. luuloteltu noituus tai jokin muu teko, jonka rangaistavuudesta ei ennakolta voinut tietää, niin saa jonkinlaisen käsityksen niistä suunnattomista kärsimyksistä, joiden alaisina kansat ja yksilöt huokailivat tuona aikakautena.

Kärsimykset yhteisöelämän liikkeellepanevana ja kehityksellisenä voimana.

Tätä taustaa vasten katsottuna on sitä seuraava liberaalinen aikakausi historiallisesti ymmärrettävissä. Niin järkiolento kuin ihminen onkin, niin toisaalta on kuitenkin totta, että tunne-elämä hyvin suuressa määrin vaikuttaa hänen tahtotoimintaansa ja siten hänen käyttäytymiseensä. Niinpä voidaankin pitää kokemukseen perustuvana totuutena sitä, että inhimilliset kärsimykset kansojen elämässä vaikuttavat ratkaisevasti yhteisöelämän kehityskulkuun. Vain kärsimysten kirkastama ihmis- ja kansasielu voivat nousta korkeimpaan puhtauteen ja elinvoimaan. Ne luovat silloin yltään kaiken epäterveen tuhoamalla elämänjuuriaan vahingoittaneet

taudit ja niitten siemenet. Näin muodostuu kärsimyksistä lopulta elämän liikkeellepaneva voima, joka puhdistaa ja tervehdyttää itse elämän edistäen siten inhimillistä kehitystä. Että näin on todella asia, siitä tarjoaa elävä elämä lukuisia vereksiä todistuksia, joiden esittelyyn meillä ei kuitenkaan ole tässä mahdollista ryhtyä. Mainitsemme vain, että tämän elämänilmiön oli kuuluisa oikeusoppinut *v. Ihering* aikanaan havainnut.

IV LUKU.

Liberaalinen maailmankatsomus absolutismin hengen vastakkaisuutena maailmanhistoriaa luovassa elämändialektiikassa.

Luonnollisoikeudelliset opit poliittisen, so. maailmankatsomuksellisen liberalismin perusteina. Liberalismin historiallinen oikeutus.

Inhimilliset kärsimykset ovat siis osoittautuneet elämän dialektisen liikehtimisen dynaamiseksi voimaksi, joka loihtii esiin kansallisen elämän pohjavoimat nostaen ne taisteluun elämän tuhovoimia vastaan. Sen sai kouraantuntuvalla tavalla tuta edellämainittu absolutistinen järjestelmäkin, joka aiheutti itseään vastaan voimakkaan vastavirtauksen, antiteesin, joka ankarasti taistellen lopulta kukisti ja tuhosi koko järjestelmän.

Samoihin aikoihin, erityisesti 1600-luvulla, oli luonnollisoikeudellinen filosofinen tutkimustyö ilmeisesti ajan ankeudesta elinvoimaa imien, noussut kukoistukseen raivaten maaperää ja luoden tieteellisen pohjan uudelle maailmankatsomukselle, poliittiselle liberalismille. Luonnollisoikeudelliset opit rakentuivat yksilökeskeiselle katsomukselle, sillä niiden mukaan jokaisella ihmisellä on luonnostaan eräitä loukkaamattomia ja luovuttamattomia perusoikeuksia, jotka kirjoittamattomina ovat voimassa maallisen oikeuden yläpuolella olevana ikuisena järjenmukaisena oikeutena. Tällaisista luonnollisista perusoikeuksista mainittakoon yksilön vapaus ja tasa-arvoisuus sekä ruumiillinen koskemattomuus, joihin Ranskan suuren vallankumouksen (v. 1789) aikaansaannos,

kuuluisaksi tullut ihmisoikeuksien julistuskirja, nojautui Pohjois-Amerikasta saamansa esikuvan mukaisesti. Esikuvana ei suinkaan ollut Englannin magna charta, kuten jotkut ovat erehdyttävästi luulleet.

Yleisen kurjuuden ja kansan hädän keskeltä nousivat ns. valistusajan tulisieluiset miehet, kuten ranskalaiset *Montesquieu, Voltaire* ja *Rousseau,* italialainen *Beccaria,* saksalaiset *Pufendorff, Thomasius* ja monet muut intomieliseen taisteluun vallitsevaa valtiollista järjestelmää vastaan sekä puhein että kirjoituksin. Luonnollisoikeudellisiin periaatteisiin nojautuen he rakensivat yksilökeskeisestä katsomuksesta lähtien poliittisen, toteutettavaksi tarkoitetun ohjelman yhteisöelämän järjestämistä varten. Siitä kehittyi sitten liberaalinen maailmankatsomus, joka Ranskan suuressa vallankumouksessa v. 1789 voitokkaasti murtautui esiin tuhoten absolutismin ja läänitysvaltaisen järjestelmän viimeisetkin rippeet. Nykyisen porvariston, joka silloin saavutti valta-aseman yhteisöelämässä, on syytä muistaa, että tämän valta-aseman saavuttaminen oli vallankumouksellisen toiminnan tulos. Kansallinen elämä loi kahleensa elämän perusvoimaan, kansaan, turvautuen. Se oli samalla ennen kaikkea maailmanhistoriallisen kehityksen tulos, jonka saavuttamista uusi maailmankatsomus oli kutsuttu toteuttamaan. Maailmankatsomusten välinen raju taistelu merkitsi maailmanhistorian kulusta määräävien vastakkaisten voimien liikehtimistä. Se oli elämän dialektiikkaa, jossa antiteesi, liberalismi, saavutti vastakohdastaan, absolutismista, ehdottoman voiton ja johti siten maailmanhistoriallisen kehityksen uuteen, liberaaliseen aikakauteen, mikä tuli merkitsemään porvariston herruutta ja minkä on katsottava kestäneen meidän aikaamme saakka. Historiallisen tehtävänsä suoritettuaan sen on vuorostaan elämän kehityksenlain mukaisesti nyt väistyttävä näyttämöltä. Taaskin valtavan elämäntaistelun jälkeen, jonka elävinä todistajina me itse olemme. Elimellinen elämä — ja mitään muuta elämää ei voi olla — ei salli pysähtymistä, mikä merkitsisi kaiken elämän näivettymistä ja kuolemaa, jota ei voida välttää millään konstruktiivisilla toimenpiteillä, vielä vähemmin elämän petosta

merkitsevillä iskusanoilla ja korulauseilla, sillä elämän mahtavat voimat kulkevat aina eteenpäin omia teitään murtaen kaikki esteet, kuten katsaus historiaan meille opettaa. On oikeastaan hämmästyttävää todeta, miten käsittämättömän piittaamaton, omahyväinen ja itsekäs moni nykyajankin ihmislapsi voi olla historiallisiin elämäntotuuksiin nähden. Mutta kenet Herra tahtoo hukuttaa, sen hän lyö sokeudella. On aina muistettava, että maailmankatsomusten välisessä taistelussa ei armoa pyydetä eikä anneta. Se tuntee vain yhden ratkaisun: voiton tai kuoleman, muuta vaihtoehtoa ei ole. Elämä ei olemuksensa mukaisesti voi tunnustaa mitään sovittelua, vain alistuvaa elämään sopeutumista.

Yksilökeskeisyyden periaate liberaalisen yhteisöajattelun lähtökohtana ja kulmakivenä.

Liberaalisen maailmankatsomuksen keskipisteenä on yksilö ja hänen elämänsä. Inhimillinen yhteisöelämä tahdotaan rakentaa yksilökeskeisen katsomuksen varaan. Yksilö ajatellaan tällöin lähtökohdaksi ja hänen maallinen onnensa ja menestyksensä yhteisöelämän päämääräksi. Yksilön merkitys yhteisöelämässä korotettiin siten äärimmäiseen vastakohtaisuuteensa absolutistiseen aikakauteen verrattuna, jolloin ihminen oli vain valtion toiminnan kohde. Yksilölle oli taattava periaatteessa täydellinen vapaus ja riippumattomuus valtiosta. Hänelle oli lainsäädännöllä turvattava oma toimivaltapiirinsä, missä hän sai täysin mielivaltaisesti toimia valtion tai toisten yksilöitten voimatta siihen puuttua tai sitä häiritä. Erityisesti oli tarkka ja ylipääsemätön raja-aita vedettävä valtiota vastaan. Se ajateltiin aikaansaatavan kaikki mahdolliset yksityistapaukset käsittävällä lainsäädännöllä. Lakipykälistä oli yksilön ennakolta voitava laskea, milloin valtiovalta voisi puuttua hänen toimintaansa ja millaiset seuraukset missäkin tapauksessa tulivat olemaan. Varsinkin rikoslaki oli niin säädettävä, että siinä mainittaisiin kaikki rangaistavat teot ja määriteltäisiin tarkasti niitten oikeusseuraamukset. Nullum cri-

men, nulla poena sine lege (ei mitään rikosta eikä rangaistusta ilman lakia) oli liberaalisen rikosoikeuden johtava periaate, jota palvottiin ja ylistettiin suurena kulttuurisaavutuksena ja yksilöllisen vapauden, so. mielivaltaisuuden, tukipylväänä.

Kun oli mahdotonta laatia kasuistisia säännöksiä jokaista esiintyvää tapausta varten, oli siitä syystä elämän konkreettisuudesta luopumalla turvauduttava yleistäviin, abstraktiseen muotoon laadittuihin rikostunnusmerkistöihin, jotta olisi käynyt mahdolliseksi luoda edes muodollis-loogillisesti eheä rikosoikeusjärjestys. Sama oli pyrkimys yksityisoikeuden piirissä. Näin muodostui liberaalisesta oikeusjärjestyksestä, so. yhteisöjärjestyksestä — oikeustieteen voimiensa mukaan kehitystä edistäessä ja johtaessa — muodollinen, loogillis-abstraktinen ja elimetön, suljetuksi ajateltu pakkonormien järjestys, joka siis oli täysin konstruktiivinen, ylhäältä päin lainsäätäjän sanelema ja valtion pakon uhalla toteuttama, elävästä elämästä irtaantunut järjestys. Tuudittauduttiin siihen uskoon, että tällainen säädännäinen oikeusjärjestys, joka konstruktiivisesti luotuna, inhimillisestä vajavaisuudesta johtuen, ei saattanut olla muuta kuin elimetön, usein avuton ja voimaton hajanaisuus sääntöineen ja poikkeuksineen ilman kiinteätä pohjaa, oli ainakin muodollis-loogillisessa mielessä suljettu kokonaisuus. Tämän seikan toteaminen tyydytti liberaalista yhteisöajattelua, joka oli siinä määrin etääntynyt elävästä elämästä, että rohjettiin avoimin katsein ryhtyä todistelemaan, että vain se, mikä sopeutui loogillis-abstraktisen ajattelun kaavoihin, oli oikeata ja todenmukaista, mutta että monet suorastaan perustavaa laatua olevat elämänilmiöt, joita ei voitu noihin kaavoihin pusertaa, olivat hämäräperäisiä, ihmisjärjelle käsittämättömiä ilmiöitä, jotka sen vuoksi oli jätettävä huomioonottamatta yhteisöelämässä. Niin teilattiin kaiken inhimillisen sivistyselämän lähde, kansallishenki, ja sen mukana elämänhenki. Loogillis-abstraktisesta konstruktiivisuudesta kaavoineen tehtiin elämän herra, mihin elämänvalheeseen tahdottiin ihmisen uskovan ja luottavan. Ja valitettavasti tahdotaan edelleenkin, vaikka elävän elämän paine on jo itse asiassa kaikkialla

murskannut kaikki konstruktiot ja osoittanut ne elämänvastaisiksi.

Liberaalisen katsomuksen mukaan kaiken yhteisöelämän tarkoituksena oli yksilön menestys, mikä katsottiin parhaiten saavutettavan turvaamalla yksilölle lainsäädännöllä vapaan toiminnan piiri, kuten edellä on kerrottu. Valtio ja sen toiminta katsottiin periaatteessa hyljättäväksi pahaksi, so. alituiseksi vaaraksi yksilön vapaudelle. Kun kuitenkin oivallettiin, että valtiovaltaa vailla oleva yhteisöelämä olisi inhimillisen itsekkyyden ja kateuden, joita ominaisuuksia liberaalinen järjestelmä oli omiaan entisestään lisääntyneessä määrässä kasvattamaan, vaikutuksesta johtanut kaikkien sotaan kaikkia vastaan ja siten turvattomuuteen ja yleiseen sekasortoon, oli valtio käytännöllisistä syistä tunnustettava, kuitenkin sillä nimenomaisella periaatteellisella varauksella, että valtiota sai olla vain niin vähän kuin suinkin mahdollista. Valtion tehtävät oli rajoitettava äärimmilleen. Yleisesti katsottiin, että valtion toimivaltapiiriin oli kuuluva vain yhteisöelämälle välttämättömän rauhan ja turvallisuuden ylläpitäminen, jotta yksilöllä olisi yhteisöelämästä irroitettu mielivaltainen vapautensa turvattuna. Tästä omituisesta yhteisöelämän kannalta suorastaan nurinkurisesta vapaudesta on muodostunut liberaalisen katsomuksen kulmakivi, mikä sopii kaikkialle ja minkä ympärillä koko järjestelmä nyt hyppii kuolemantanssiaan voimatta tunnustaa avuttomuuttaan jatkuvaan elämään. Palaamme tähän ihmeitä tekevään vapauteen vielä toisessa yhteydessä, osoittaaksemme sen elämää kestämättömäksi ajatusharhaksi, jota siitä huolimatta taitavasti on käytetty ja edelleen käytetään järjestelmän propagandistisena iskusävelmänä.

Liberaalinen valtiokäsitys. Elimetön, loogillis-abstraktinen oikeusajattelu.

Valtiota on elimettömän liberaalisen katsomuksen mukaisille periaatteille vaikea rakentaa. Kun katsomuksen lähtökohtana on

irrallinen, elimettömäksi käsitettävä yksilö omine vapaine elinpiireineen ja toimikelpoisuuksineen, oli mahdotonta löytää luonnollista perustetta valtiolliselle ja yhteiskunnalliselle elämälle. Pulmasta voitiin selviytyä vain turvautumalla jo luonnollisoikeuden kehittämään fiktioon, so. olettamukseen hiljaisesta sopimuksesta toisaalta yksilöitten, toisaalta valtion välillä, minkä sopimuksen mukaan yksilö luovutti osan periaatteessa rajoittamattomasta vapaudestaan valtiolle sitä vastaan, että valtio puolestaan turvasi yksilölle tämän jäljelle jääneen vapauden valtaosan. Näistä sopimusteorioista on kuuluisin Rousseaun yhteiskuntasopimus (Contrat Social), joka eri vivahteisena on kirjallisuudessa matkannut aina nykypäiviin saakka. Mitä nimenomaan juuri Rousseaun yhteiskuntasopimukseen tulee, on todettava, että hän ei suinkaan tahtonut väittää, että valtio ja yhteiskunta todellisuudessa rakentuisivat sopimuksen varaan, vaan että koko sopimusteoria oli käsitettävä vain ajatukselliseksi, fiktiiviseksi konstruktioksi yhteisöelämän teoreettista käsittämistä varten. Tällaisella teorialla ei tietenkään voi olla suurtakaan arvoa elävän elämän kannalta. Joka tapauksessa saatiin siten syntymään tuo välttämätön paha, valtio, joka käsitettiin vain yksilön sopimuskumppaniksi aivan yksityisoikeudellisten periaatteiden mukaan, sillä valtiolla ei ollut mitään yksilöitten tahdosta riippumatonta, itsenäistä toimivaltaa, minkä kuitenkin täytyy olla järjestyneen yhteisöelämän edellytys.

Liberaalisen järjestelmän puitteissa muodostuu yhteiskunnallinen elämä pakosta elimettömäksi, so. yksityisoikeudellisten periaatteitten mukaan arvosteltaviksi suhteiksi toisaalta yksilön ja valtion, toisaalta yksilöitten kesken, joita suhteita oikeusnormit säännöstelevät, minkä vuoksi tuollaiselle valtiolliselle yhteisöelämälle on tahdottu omistaa oikeusvaltion nimitys. Mikäli oikeusnormit järjestävät yksilön ja valtion välisiä suhteita, katsottiin julkisen oikeuden olevan kysymyksessä. Yksilöitten välisiä suhteita järjestävät normit taas muodostivat yksityisoikeuden. Tämä jakoperuste on kuitenkin teennäinen, liberaalista oikeusajattelua kuvaava ilmiö, sillä todellisen olemuksensa mukaisesti kaikki

oikeus on samanlaista ja oikeastaan julkista eikä yksityisoikeudellista leimaa kantava. Tällaisten elimettömien pakkonormien avulla liberalismi uskoi voivansa pakottaa elämän haluamiinsa uomiin. Tässä kohden on erikseen merkille pantava, että liberaalinen ajattelu ei koskaan ole voinut todellisuudessa sittenkään vapautua absolutismin perinnöstä, sillä liberalismi ei ole milloinkaan voinut johtaa oikeusnormeja alhaaltapäin elämän todellisista oikeuslähteistä, vaan oikeusnormit syntyvät aina ylhäältäpäin lainsäätäjän tietoisen, vapaan harkinnan tuloksena. Kirjoittamaton tavanomainen oikeuskin edellytti lainsäätäjän hiljaista suostumusta. Liberaalisen aikakauden lopulla elämän painopiste on tosin siirtynyt yhteiskunnallisille voimatekijöille, joiden sovittelun tulokseksi eräät tutkijat arvostelevat oikeuden, mutta todellisuudessa on asian laita kuitenkin se, että ylistetyissä, puoluevaltaisissa demokratioissa parlamentti on täydellisesti vallannut itselleen monopolioikeuden lainsäädäntöön aivan kuin hallitseva ruhtinas absolutismin aikoina. Kun oikeutta ei voida ammentaa sen primäärisestä lähteestä, kansan terveestä oikeustajunnasta, on puoluevaltaisen demokraattisen lainsäätäjän monopoli täydellinen. Seurauksena on todellisten oikeuslähteitten merkityksen täydellinen aliarvioiminen ja koko oikeusjärjestyksen kangistuminen kuolleeseen kaavamaisuuteen sekä sen täydellinen etääntyminen konkreettisesta elämästä ja vieraantuminen kansan tietoisesta tajuisuudesta. Näin ollen ei ole mitään ihmeteltävää siinä, että liian usein tapaamme täysin elämänvastaisia oikeussääntöksiä, joita siitä huolimatta on sovellettava, eikä siinäkään, että liberaalinen oikeus säännöllisesti kulkee kehityksen perässä sen sijaan, että sen tulisi olla kehityksen tiennäyttäjänä, eikä edes siinäkään, että laajat kansankerrokset ovat menettäneet uskonsa ja luottamuksensa oikeuteen ja sitä toteuttavaan, kansasta vieraantuneeseen tuomarikuntaan. Tämä kaikki on ollut omiaan kaivamaan pohjan pois yhteisöelämältä.

Kaikille maailmankatsomuksille on tunnusomaista, että ne luovat oman olemuksensa mukaisen siveellisyysjärjestyksen järjestelmänsä tueksi. Niin on menetellyt liberaalinenkin katsomus,

jonka luomaan siveellisyysjärjestykseen palaamme vielä toisessa yhteydessä. Tässä toteamme vain, että se on jyrkästi yksilöeettillinen, kuten yksilökeskeisestä katsomuksesta itsestään johtuu.

Liberalismi kansakunnan ja kansallishengen vastaisena oppina. Liberalismi materialisoituu kapitalistiseksi järjestykseksi.

Edelläolevassa olemme suurin piirtein esittänyt liberaalisen maailmankatsomuksen sellaisena, kuin se liberaalisessa kirjallisuudessa ja historiassa on esittäytynyt. Olemme toistaiseksi tarkoituksellisesti karttanut puuttumista liberaaliseen talousjärjestelmään, pysyttääksemme mahdollisimman puhtaana liberaalisen maailmankatsomuksen alun perin puhtaasti henkiset perusteet, jotka absolutismi oli henkiin herättänyt. Tarkastelumme yhtenä tuloksena voimme nyt tehdä sen hämmästyttävän havainnon, että kansanvaltaisuuttaan lakkaamatta ylistävä liberalismi on järjestelmässään kokonaan unohtanut kansan ja kansakunnan, kaiken inhimillisen yhteisöelämän todellisen kannattajan. Itse asiassa onkin mahdotonta luoda elävää kansakuntaa elimettömän yksilökeskeisen katsomuksen pohjalle, joten ilmiö ei suinkaan ole sattumanvarainen tai poliittisen laskelmoinnin tulos, kuten olisi ajateltavissa, jos tahdottaisiin estää kansakunnalta selvä tajuisuus omasta voimastaan. Tuo onneton tulos johtuu päinvastoin liberalismin olemuksesta, so. yksilökeskeisyydestä, josta ei mitenkään voida johtaa elimellistä kansakuntaa, vaan korkeintaan elimettömissä suhteissa keskenään olevien irrallisten yksilöitten numerollinen summa, jota ei voida kansakunnaksi sanoa ja joka yhteisöelämää koskevissa laskelmissa otetaan huomioon todellisuudessa vain hätätilassa, hyökkäyksessä tai puolustuksessa tarvittavana massavoimana, jonka käytöstä valtio määrää.

Johdonmukainen seuraus liberaalisesta peruskatsomuksesta on myös, että kansallishenki on sille metafyysillinen ilmiö, jota sen vuoksi ei voida ottaa huomioon. Liberalismin korkein henkinen saavutus on elimetön, kansainvälisyyden ja aineellisuuden leimaa

kantava kulttuuri, jota loogillis-abstraktinen ajattelu vallitsee. Näin on tämäkin elävästä elämästä kauaksi etääntynyttä teoreettista tai teknillistä tietämistä, jota abstraktinen ja loogillinen muodollisuus lisäksi rajoittavat. Taide ei tällaisessa ilmapiirissä tietenkään voi kohota ympäristöään korkeammalle tasolle, vaan mataloituu mauttomaan ja hengettömään kaavamaisuuteen ja muotinukkeiluun.

Kun liberaalisen järjestelmän johto tietenkin on selvillä kansakunnan todellisesta merkityksestä kaiken yhteisöelämän perustekijänä ja kun samainen johto ilmeisesti on selvillä siitäkin, että kansakunnan herääminen elävään tietoisuuteen elämänvoimastaan merkitsee konstruktiivisen liberaalisen järjestelmän pikaista tuhoutumista ja elimellisen kokonaisuuskatsomuksen voittoa, niin on keksitty järjestelmän suojaksi yksinkertaista kansaa houkuttelevia keinoja, joilla kansaa on tuuditettu huolettomuuteen ja jopa sellaiseen uskoon, että järjestelmä merkitsee kansanvaltaa ja kansan vapautta, mitkä elimellinen ja siten todella kansanvaltainen katsomus muka uhkaa tuhota. Liberalismi julistautuu demokratian, vapauden, veljeyden ja tasa-arvoisuuden jaloksi sankariksi, joka yksin voi turvata kansoille inhimillisen sivistyselämän mahdollisuuden, minkä kansallinen diktatuuri nyt uhkaa tuhota.

Tosiasiat osoittavat kuitenkin, että liberaalinen järjestelmä on todellisuudessa johtanut kapitalistiseen valtakauteen, so. aineellisuuden täydelliseen voittoon. Demokratiasta on muodostunut kansainvälisen juutalais-englantilaisen suurpääoman vallan ja maailmanherruuden välikappale, kun kysymystä arvostellaan maailmanhistorialliselta kannalta. Liberaalinen demokratia on valheverkko, johon kansat on taitavasti kiedottu ja saatettu siten kapitalistisen vallan orjuuteen, mitä demokratia itse nimittää vapaudeksi. Kokemuksen nojalla voidaan todeta, että liberaalinen vapauden, veljeyden ja tasa-arvoisuuden julistus on todellisuudessa johtanut vapaudettomuuteen, veljeydettömyyteen ja tasaarvottomuuteen. Tunnusomaista liberalismille onkin sen antamien sanojen valheellisuus ja petollisuus, kyynillinen aatteettomuus ja

raaka, aineellinen laskelmallisuus sekä alhaisen yksilö- ja ryhmäedun tavoittelu kansakunnan kuolemanhädässäkin. On luonnollista, että tällainen järjestelmä, joka on parhaansa mukaan tuhonnut kansallisen elämän juuria aina perhe-elämää myöten, jota se ei voi elimettömyyteensä yhdistää ja jonka se on päästänyt rappeutumaan, jo syntyessään on potenut lyhytikäisyyttä, sillä elämää ei rankaisematta uhmata, kuten liberalismi on tehnyt.

Liberaaliset vapauden ja tasa-arvoisuuden käsitteet. Yhteisöeetillinen vapauden käsite.

Lyhyen filosofisen jälkiselvittelyn ansaitsee vielä vapauden käsite yhteisöelämän kysymyksessä ollen. Yhteiskunnallisen elämän, so. yhteisöelämän käsitteeseen sisältyy ennen kaikkea ajatus yhteisesti vietettävästä elämästä, mikä ei ole mahdollista rajoittamattoman, itsekkyyttä palvelevan yksilöllisen vapauden vallitessa. Yhteisöelämä sellaisenaan edellyttää määrättyä, jopa varsin huomattavaa yksilöllisen vapauden rajoitusta, mihin lisäksi tulevat kaikki luonnon ihmiselämälle asettamat rajoitukset. Kun yhteisöelämä on inhimillisen elämän perusmuoto, kuten aikaisemmin olemme osoittanut, ei siitä irtaantuminen ole mahdollista ilman elämän itsensä tuhoutumista. Menestyäkseen inhimillinen elämä vaatii mitä kiinteintä yhteisöelämää, mikä aina on elimellistä. Yksilöllisen vapauden oppi on siten luonnoton ja täysin mahdoton. Sen toteuttaminen merkitsisi inhimillisen sivistyselämän tuhoutumista, ja kyseenalaiseksi joutuisi elämän jatkuminen biologisestikin.

Kun yhteisöelämässä puhutaan vapaudesta, sisältyy tähän vapauden käsitteeseen jo itse yhteisöelämän menestymisehtojen asettamat ehdottomat rajoitukset, jotka ovat niin suuret kuin yhteisöelämän tarve kulloinkin määrää. Oikein ymmärretty, todellinen vapaus voi siis olla vain rajoitettua vapautta. Demokratian huutovapaudella on siis vain demagogisen valhepropagandan arvo, jolle siveellisesti ryhdikäs ihminen kääntää selkänsä. Yhteisöjäse-

nen oikea vapaus on yhteisöeetillinen käsite, joka palvelee ensi sijassa itse yhteisön vapautta, jonka demokraattinen valhevapaus vaarantaa. Siveellisesti ajatteleva ihminen tuntee toimivansa ja elävänsä täysin vapaasti, kun hän tietää toiminnallaan palvelevansa yhteisön vapautta ja siten turvaavansa itselleenkin suurimman mahdollisen jäsenvapauden yhteisössään. Oikean vapauden käsite on aina siveellinen käsite, joka elimellisesti liittyy yhteisöelämän käsitteeseen. Vapaus ei koskaan voi olla mielivaltaista, yhteisöelämästä irtirevittyä omatahtoisuutta ja -toimisuutta, kuten liberalismi valheellisesti uskottelee. Mitä onkaan sanottava niitten moraalista, jotka tietoisina asian oikeasta laidasta julkeavat moista vapauden oppia julistaa!

Yhtä hullusti on laita liberaalisen tasa-arvoisuuden, joka rakentuu liberaaliselle samanlaisuuden periaatteelle. Siinäkin toistuu tuttu näytelmä julistetun ja luvatun valheellisuudesta. Se ei olekaan ihme, sillä tässä tapauksessa luvataan sellaista, joka luonnonvastaisena ei voi milloinkaan toteutua elävässä elämässä, joka tunnustaa vain erilaisuudenperiaatteen, kuten elämän tarkastelussa helposti havaitsee. Sekä biologisessa että psykologisessa suhteessa jokainen ihminen on syntymästään saakka erilainen. Jo ihmisen luonnolliset elementit määräävät hänet erilaiseksi, mikä sitten selvästi ilmenee eri kehitysvaiheissa sekä ruumiillisen että henkisen suorituskyvyn erilaisuutena. Tämä seikka on todettavissa kaikilla elämän eri toiminnanaloilla. Samanlaisuuden uskottelulla onkin tarkoin harkittu poliittinen tarkoitusperä. Ruokkimalla kansaa tällaisilla totuuden- ja elämänvastaisilla fraaseilla, joita millään elämän alalla ei edes yritetä mahdottomina toteuttaa, voivat hallitsevat piirit asiallisesti mitään uhraamatta toteuttaa — osittain valtionkin avulla — itsekkäät aineelliset tarkoitusperänsä kansan uinuessa tasa-arvoisuuden haaveissa. Merkille pantavaa on, että samanlaisuutta ja tasa-arvoisuutta ei edes periaatteessa tunnusteta millään muulla kuin valtiollisen elämän alalla, sillä muilla aloilla ei pälkähdä päähänkään tuollaisen mahdottomuuden julistaminen vielä vähemmin sen käytäntöön soveltaminen. Miten on mahdollista, että yhteisöelämän tärkeimmällä kohdalla voidaan

tuollaista oppia julistaa? Sillä se ei koskaan voi muuttua todeksi, vaikka se olisi kirjoitettuna itse valtiomuodossa, jossa sillä ei ole enempää kuin kuolleen kirjaimen arvo. Todellisuudessa ei poliittisessa elämässä puoluevaltaisissa demokratioissakaan noudateta samanlaisuuden periaatetta, vaikka muodollisesti voi toisinaan siltä näyttää, vaan siinäkin vallitsee kaikista muodoista ja vastaväitteistä huolimatta luonnollinen erilaisuuden periaate. Vieläpä viimeksimainitun periaatteen varaan rakentuvat persoonallisuuden ja johtajaperiaatteet, elämän lakien mukaisesti, ovat voimassa poliittisessa kuten muussakin elämässä.

Liberaalisen demokratian menettelytapa. Liberaalinen ihmisarvon mittapuu.

Liberalismin sotahuuto on, että puoluevaltainen demokratia parlamentarismeineen on ainoa kansanvaltainen ja kansalle sekä sen elineduille otollinen valtiomuoto ja hallitsemistapa. Varsinkin elimellinen kokonaisuuskatsomus on liberaalisille demokratioille suoranainen kauhistus. Muitta mutkitta ja tahtomatta edes perehtyä tuohon katsomukseen se leimataan historian hirvittävimmäksi diktatuuriksi, joka tuhoaa kansalaisvapaudet ja -oikeudet ja merkitsee pimeintä keskiaikaista sortoa ja pimeyttä. Tällaista elimellisen maailmankatsomuksen, joka todellisuudessa on elämänläheisempi oppi yhteisöelämästä kuin mikään aikaisempi ja joka juuri sen vuoksi merkitsee inhimillisen sivistyselämän pelastumista sitä uhanneelta materialismin kuolemanmyrkyltä, häpeämätöntä parjausta palvelemaan ovat liberaaliset demokratiat kuolinkamppailussaan valjastaneet kaikki käytettävissä olevat keinonsa, nähtävästi luottaen tunnusomaiseen reseptiinsä, jonka mukaan valheella, häväistyksellä ja parjauksella saavutetaan alhaisinkin päämäärä. Tämä täysin siveetön ja häpeällinen menettelytapa perustuu siihen psykologisesti oikeaan arviointiin, että harkitsemattoman kansan keskuudessa sensaatiomaisilla ja valheellisilla häväistysjutuilla on kansan sielunelämään tehokas vaikutus libe-

raalisessa yhteiskunnassa, jossa siveellinen taso liberalismin ansiosta on niin alhainen, että paha kello kuuluu aina kauemmaksi kuin hyvä, ja henkinen taso taas sellainen, että ei vaivauduta edes ajattelemaan asiaa omilla aivoilla, vaan velttouteen vaipuneina nautitaan enemmän sopimattomuudesta kuin sopivaisuudesta. Tuntien liberaalisen demokratian tavat on elimellinen kokonaisuuskatsomus, so. kansallissosialistinen maailmankatsomus, varustautunut läpäisemättömällä panssarilla parjausta vastaan. Kansallissosialistisen käsityksen mukaan vastustajan toimeenpanema häväistys merkitsee häpeää solvaajalle itselleen ja kunniaa ja tunnustusta parjatulle. Tällainen siveellinen asennoituminen riistää laskelmoivalta häpeämättömyydeltä kaikki aseet. Kun valhedemokratialla ei muita riittävän tehokkaita aseita ole — sillä kohta kerrottava saartopolitiikkakin on tuomittu epäonnistumaan — on sen kohtalo sinetöity.

Paitsi valhetta, häväistystä ja parjausta käyttää plutokraattinen demokratia menettelytavallisena keinonaan aina myös ns. nälkäsaartoa. Ken ei ole osoittanut tarpeellista kuuliaisuutta kullalle ja sen edustajille, hän saa pian kokea seuraukset mahdollisesti hyvinkin elämänmyönteisen toimintansa johdosta. Hänen toimeentuloansa tullaan nimittäin kaikilla mahdollisilla keinoilla vaikeuttamaan. Hänet voidaan jonkin tekosyyn nojalla erottaa toimestaan ja uutta tointa hän ei voi saada. Plutokraattisessa demokratiassa ihmisarvon mittapuuna on kuuliaisuus ja uskollisuus kullalle. Todellinen elämänkelpoisuus, kyky ja kunto ovat korkeintaan toisarvoisia tekijöitä, jotka tulevat kysymykseen vasta ensisijaisen tinkimättömän ehdon, so. kullalle osoitetun kuuliaisuuden ja uskollisuuden täyttämisen jälkeen. Ken osoittaa kuuliaisuutta ja uskollisuutta todellisille elämänvoimille ja haluaa niitä palvella, hänet kulta tuntee kohta vihollisekseen ja tahtoo raivata hänet pois tieltä keinoista välittämättä. Se seikka, että plutokratia tällöin turvautuu nälkäsaartoon, mitä se harjoittaa ei vain yksityisiin, vaan ennen kaikkea myös häikäilemättömästi kokonaisiin kansakuntiin nähden, kuten kokemuksesta tiedämme, osoittaa selvästi, että se on hyvin tietoinen todellisista kansalli-

sista elämänvoimista, koska se tuntee ja osaa käyttää tuollaista raakaa elämän hävittämisen keinoa, minkä käyttämisen kaikki inhimillisyys ja siveellisyys jyrkästi kieltävät. Elämänvoimat ovat nimittäin tuhottavissa vain ravinnon puutteella, ja tämän viheliäisen keinon käyttämistä ei moraalin lakeja tuntematon, ''vapaa'' plutokraattinen demokratia kaihda, vaan on päinvastoin omaksunut sen mielikeinokseen, mikä siten räikeällä tavalla valaisee plutokratian sisintä, raakaa aineellista olemusta. Tämä sama menettelytapa ei suinkaan ole tuntematon marxilaisellekaan materialismille, joka sitä niinikään ahnaasti käyttää. Nämä materialistisen hengen suunnat, pyrkiessään elämänvastaisiin, aineellisiin päämääriinsä, polkevat täten elämän raa'asti jalkoihinsa niin rauhan kuin sodankin aikana. Elämän näkökulmasta on tuollainen menettely, minkä perusteeksi usein esitetään vielä kaikenlaisia korulauseita, mitä riettainta saastaisuutta ja kuolemansyntiä. On koittanut aika, jolloin elämän itsensä on puhdistauduttava moisesta liasta.

Kun liberialismia kannattava porvari puhuu kansanvallasta ja demokratiasta, tarkoittaa hän todellisuudessa kapitalistista yhteiskuntajärjestystä. Mutta viimeksimainitusta ei ole syytä avoimesti puhua, koska vallan liian monet tuntevat ankarassa elämäntaistelussa sen ahdistavan painostuksen. Taktillisista syistä on sen vuoksi oltava vaiti kapitalistisesta järjestyksestä ja puhuttava demagogisin elein demokratiasta kansalaisvapauden turvana. Toisaalta taas sosialistit puhuvat demokratiasta omissa tarkoituksissaan, sillä hehän harrastavat niinikään taktillisista, menettelytavallisista syistä ns. koulutusdemokratiaa. Kapitalistista järjestystä eivät sosialistit missään tapauksessa voi tarkoittaa, koska he eivät sitä milloinkaan voi hyväksyä. Tässäkin kysymyksessä rehoittavat siis valheellisuus ja epärehellisyys, jollaisten keinojen käyttäminen mitä arveluttavimmassa määrässä vahingoittaa sekä yksilöitten että kansakunnan siveellistä ryhtiä ja käsitystä oikeasta ja väärästä. Todellisuudessa on siis kysymyksessä vain propagandan iskulause, jota viljellään todellisten tarkoitusperien peittämiseksi, mikä menettely on tunnusomaista myös liberaali-

selle diplomatialle. Tällaista puoluepoliittista hämäräpeliä harjoitetaan kaikenlaisten iskulauseitten avulla vielä silloinkin, kun kansakunta taistelee elämästä ja kuolemasta. Elimellinen kokonaisuusajattelu ei voi milloinkaan tuollaista peliä hyväksyä, vaan kutsuu kaikkia kansakunnan jäseniä elimelliseen kansalliseen yhteisrintamaan taistelemaan kansakunnan vapaan elämän puolesta.

Edellä on mainittu, että kuuliaisuus ja uskollisuus kullalle ovat ihmisarvon mittapuina liberaalisessa demokratiassa. Todellisuudessa tämä demokratia on suistunut vieläkin syvemmälle kuin edellä on kerrottu, sillä ihmisen kyky ja kunto eivät todellisuudessa merkitse juuri mitään, kun kysymyksessä on yhteisöelämän palveleminen. Kun edellämainittu kuuliaisuus ja uskollisuus kullalle on ensisijainen ja täysin ehdoton edellytys mitattaessa jonkun henkilön sopivaisuutta palvelemaan valtiota ja yhteiskuntaa, liittyy tähän perusedellytykseen vielä joukko muita edellytyksiä, jotka otetaan huomioon ennen henkilökohtaista kykyä ja kansalaiskuntoa. Tällöin on asetettava ensimmäiselle sijalle ryhmä- ja puoluenäkökohdat, joilla pääedellytyksen jälkeen on ratkaiseva merkitys. Sen jälkeen tulevat kysymykseen asianomaisen henkilön ''suhteet piireihin'', jotka ratkaisevat henkilön sopivaisuuden johonkin tehtävään. Vasta tämän jälkeen otetaan huomioon palvelusvuodet ja muu kokemus. Tällöinkin menetellään aivan kaavamaisesti siten, että ansioituneisuuden ratkaisee yksinomaan palvelusaika, jopa kuukausissa laskettuna. Vasta kaiken tämän jälkeen tulee todellisuudessa kysymykseen henkilökohtainen kyky ja kansalaiskunto sekä lahjakkuus, joiden ominaisuuksien kuitenkin kaiken järjen nimessä pitäisi olla ensisijaisesti ratkaisevia tekijöitä. Myönnettävä on, että perustuslaissa koreileekin siihen viittaava lausuma, mikä todellisuudessa kuitenkin on jäänyt merkityksettömäksi kirjaimeksi. Seurauksena tällaisesta järjestelmästä on kansayhteisön ja yleensä kaikkien yhteisöjen asiain kehno hoito, kuten kaikki kokemuksesta hyvin tiedämme. Tässä on todettava, että elävää elämää tarkastettaessa havaitaan selvä aste-ero työsuorituksissa riippuen siitä, onko kysymyksessä yhtei-

sön vai yksityisen antama työ. Yhteisön palveluksessa oltaessa suhtaudutaan tehtävän suoritukseen veltosti ja välinpitämättömästi ja siirretään tärkeät asiat aina huomiseen, mistä kaikesta on seurauksena suorituksen hitaus ja keskinkertaisuus. Vallan toinen on asian laita, kun kysymyksessä on yksityisen antama työ, sillä se suoritetaan säännöllisesti, huolellisesti, vastuuntuntoisesti ja myös ripeästi. Tämä ilmiö on järjestelmällinen ja johtuu liberaalisen katsomuksen perusolemuksesta, so. yksilökeskeisyydestä. Tätä ajatusta emme kuitenkaan voi yksityiskohtaisemmin kehittää ja tarkastella, mutta huomautamme kuitenkin, että olemme vakuuttunut sen paikkansapitäväisyydestä. Juuri tästä järjestelmällisestä peruskatsomuksesta voi johtua se *J. K. Paasikiven* huomio, etteivät hallitukset olisi kykeneviä kunnollisesti hoitamaan kansakunnan taloudellisia asioita, sillä tuo peruskatsomus samanlaisuuden periaatteineen ei voi johtaa muuhun kuin keskinkertaisuuteen, koska todelliset persoonallisuudet ja kyvyt eivät liberaalisen järjestelmän vallitessa voi viihtyä muualla kuin yksityisen toiminnan alalla. Toisin on asian laita kuitenkin järjestelmässä, joka nojautuu elimelliseen kokonaisuuskatsomukseen, sillä silloin kansakunnan parhaat kyvyt eliminoituvat elämäntaistelussa kansakunnan johtajistoksi. Kansallissosialistisessa kansayhteisössä on ihmisarvon mittapuuna kuuliaisuus ja uskollisuus kansakuntaa kohtaan sekä niihin liittyvinä henkilökohtainen lahjakkuus, kyky ja kansalaiskunto.

Liberaalinen järjestelmä luokkajakoisuuteen ja puoluevaltaisuuteen johtavana, todellisen kansanvaltaisuuden ja kansallisen elämän vastaisena järjestelmänä.

Tarkastelkaamme hieman lähemmin liberaalisen demokratian poliittista olemusta ja elinmuotoja sekä vaikutusta yhteisöelämään. Liberaalisen maailmankatsomuksen elimettömästä individualistisesta perusolemuksesta johtuu, että yhteisöelämän elinetuista piittaamaton yksilöllinen ja ryhmäkuntainen itsekkyys

muodostaa elämän liikkeellepanevan voiman. Sen sijaan, että yhteisön etu olisi ensi sijassa määräävä, kuten itse elämä ja jopa loogillinen ajattelukin vaativat, astuvat etualalle kaikenlaiset yksilölliset intressit, joita kaikin voimin ja usein alhaisen aineellisen edun tavoittelussa ryhdytään ajamaan järjestetyn toiminnan avulla. Kansayhteisö pirstotaan täten toisiaan vastaan taisteleviin ryhmäkuntiin, puolueisiin ja luokkiin, joista jokainen kaikin voimin valvoo omia etujaan. Kansayhteisön elinedut jäävät tällöin aivan toisarvoiseen asemaan ja ehdottomasti sattumanvaraisiksi, koska koko yhteisöelämä muodostuu pakosta jatkuvaksi sovitteluksi, so. lehmäkauppojen teoksi, kuten kansanomaisesti sanotaan. Ratkaisut riippuvat kaikenlaisista tilapäisluontoisista seikoista ja suhdanteista. Mitään kiinteästi noudatettavaa johtolankaa ei ole. Kansakunnalle elintärkeät ratkaisut voivat samanlaisissakin tapauksissa olla erilaiset, ehkäpä täysin vastakkaisetkin, kun toisessa tapauksessa ratkaisun kaupanteossa on sanellut sanokaamme porvarillinen, toisessa taas sosialistinen intressi. Jo maailmankatsomuksellisesti merkitsevät kansayhteisön elämää koskevat ratkaisut tällaisessa systeemissä sekahedelmäsoppaa, jonka ravintopitoisuus on kyseenalainen ja joka tapauksessa täysin riittämätön kansakunnan elämälle. Onnellisimmissakin tapauksissa voi sovittelusysteemi aikaansaada vain puolinaisuutta, mikä aina on elämälle riittämätöntä. Elämä ei koskaan tyydy osaratkaisuihin ja puolinaisuuteen, vaan vain selviin kokonaisratkaisuihin. Edelliset merkitsevät elämän vahingoittamista, vain jälkimmäiset sen elinkelpoista lisäämistä.

Näin on luotu henkinen perusta kansallisen elämän pirstoutumiselle, minkä vähitellen täytyy johtaa sen täydelliseen tuhoutumiseen — ellei ajoissa poisteta pirstoutumisen aiheuttajaa, liberaalista katsomusta. Marxilaisesta sosialismista puhumme nimittäin myöhemmin. Kuten sanottu, maailmankatsomuksellinen liberalismi on perusolemuksensa mukaisesti johtanut yksilölliseen itsekkyyteen, nurkkakuntaisuuteen ja, mikä pahinta, taloudellisen järjestelmänsä ansiosta luokkajakoisuuteen. Juuri aineellisuuteen pyrkivät taloudelliset etupiirit ovat liberaalisessa demokratiassa

ne yhteiskunnalliset voimatekijät, jotka todellisuudessa määräävät elämänkulun tuossa ylistetyssä ''kansanvallassa''. Todellisuudessa liberaalinen demokratia merkitsee plutokratian, kansainvälisen rahaylimystön valtajärjestelmää, joka poliittisista tarkoituksenmukaisuussyistä on puettu muodollisesti kansanvaltaiseen asuun. Että kysymyksessä todellisuudessa on vain pelkkä muoto, jonka avulla kansa on tässä, kuten muissakin asioissa, johdettu harhaan, selviää tosioloja tarkastellessa.

Puolueet ovat ryhmä- ja puoluejakoisen järjestelmän poliittisen elämän ilmenemismuotoja. Puolueet eivät suinkaan ole johdettavissa mistään todella kansanvaltaisista periaatteista eivätkä myöskään olemassaolollaan todista kansanvaltaisuutta. Totuus on nimittäin se, että juuri puolueet tekevät todellisen kansanvallan mahdottomaksi. Samoin kuin puolueet ovat syntyneet ryhmä- ja luokkajakoisuuden pohjalta, on niiden toiminnallisena tarkoitusperänä edustamiensa ryhmien intressien ja vaikutusvallan valvominen valtiollisessa ja yhteiskunnallisessa elämässä. Siitä johtuu, että ne ottavat ohjeensa — sekä ohjelmallisesti että toiminnallisesti — kannattajaltaan, omalta ryhmältään tai luokaltaan eivätkä siis, kuten kansanvaltaisuus edellyttäisi, elimelliseksi kokonaisuudeksi käsitetyltä kansalta. Todellisen kansanvallan täytyy käsityksemme mukaan aina merkitä ainakin sitä, että kansakunnalla itsellään jäsentensä kautta on järjestelmässä mahdollisuus suoranaisesti, so. joko välittömästi tai välillisesti omien elimiensä kautta vaikuttaa elämänsä ratkaisuihin. Juuri tämän mahdollisuuden puolueet riistävät kansakunnalta, kuten kokemuksen nojalla on todettavissa. Puolueet ovat monopolisoineet itselleen toimeksiantajainsa käskystä kansakunnan oikeuden valtiolliseen ja poliittiseen toimintaan. Julkeavatpa ne vielä väittää, että hallitusmuoto, jossa ei — enempää kuin missään muussakaan perustuslaissa — sanallakaan mainita puolueista, suorastaan edellyttää puolueita. Tahdotaan siis tehdä se lapsellinen väite, että kansanvaltaa ilman puolueita ei voi olla. Tarkoituksena on siten kiistää kaikilta muilta oikeus valtiolliseen ja poliittiseen toimintaan ja perustaa puolueitten diktatuuri, kuten meilläkin on saatu nähdä puoluehuijauksen ''loistopäivinä''.

Kun liberaalisen demokratian tärkein valtiollinen elin, parlamentti, valitaan, tapahtuu se kaikkialla siten, että puolueet asettavat omat ehdokkaat omista miehistään joko puolueen jäsenten keskeisen vaalitoimituksen tai puolueen johdon autoritatiivisen määräyksen perusteella. Ehdokaskelpoinen on vain puolueeseen kuuluva, joten kansakunnan jäsenyys ei siihen riitä. Kansalla itsellään ei siis ole mitään sanomista ehdokkaitten asettamisessa. Tästä perustavaa laatua olevasta seikasta määräävät puolueet, jotka tarjoavat kansalle vain omat ehdokkaansa, ja vain heitä voidaan vaaleissa äänestää. Vaikka perustuslain mukaan määrätyllä määrällä kansalaisia on oikeus asettaa ehdokkaita, niin sellaisia ehdokkaita ei nähdä. Tämä surullinen ilmiö puhuu toisaalta vakuuttavaa kieltä kansallisen ajattelun ja elinvoiman lamautumisesta ja alennustilasta ja osoittaa toisaalta ryhmäkuntaisuuden kasvannaisen, puoluevaltaisuuden, kiistatonta yliherruutta valtiollisessa elämässä.

Liberaalinen demokratia ei siis suinkaan ole kansanvaltainen, vaan puoluevaltainen, minkä seikan myös parlamentaarinen toiminta vahvistaa. Siinäkin parlamentin jäsenet ovat ensisijaisesti puolueitten edustajia eivätkä kansanedustajia nimityksestään huolimatta. Tämä on kokemuksen osoittama totuus, joten sen todisteluun emme enempiä sanoja tuhlaa. Sen myöntävät muuten todeksi puolueetkin. Siksi puhutaankin puolue- ja ryhmäkurista, jotka ovat identtisiä käsitteitä.

Jos katsomme demokratian merkitsevän periaatetta, jonka mukaan kaikilla kansayhteisön jäsenillä on yhtäläinen oikeus yhteisöelämän hallitsemiseen, niin ei demokraattinen valtiojärjestys todellisuudessa kuitenkaan millään tavalla turvaa tuota kaikkien yhtäläistä oikeutta hallita. Tosin liberaalisen katsomuksen hengestä ja kylvöpohjasta versoneet puolueet julistavat — varsinkin vaalien edellä keskenään kilvoitellessaan — kansalle tuota yhtäläisen oikeuden, so. samanlaisuuden periaatetta, minkä paikkansapitämättömyyden demokraattisessa valtioelämässä olemme osoittanut ja minkä periaatteen itse puolueetkin omassa keskuudessaan hylkäävät. Siekailematta puolueet toteuttavat sisäi-

sessä elämässään luonnolliseen erilaisuuden periaatteeseen pohjautuvaa persoonallisuuden periaatetta johtajaperiaatteineen, koska vain nämä periaatteet ovat osoittautuneet puolue-elämässä mahdollisiksi. Puolueet elävät siis petoksen turvin, kuten kaikki muutkin elämän valheeseen perustuvat poliittiset ja valtiolliset ilmiöt. Puolue-elämää kuvaavana lainaamme tähän erään tutkijan seuraavan lausunnon: ''Kaikkialla puolueiden todellinen määräysvalta kuitenkin pyrkii keskittymään muutamien harvojen johtajien käsiin. Viime aikoina on paljon puhuttu harvainvallan (oligarkian) kehittymisestä yleensä demokratiassa ja puolue-elämässä erityisesti. Kourallinen henkilöitä voi täten nykyisin pitää hallussaan miljoonia ääniä. Johtajat itse tunnustavat tämän tosiasian, joka on poistanut yhdenvertaisuuden periaatteen, ja puolustavat sitä sillä, että heidän ajamansa asia sitä vaatii.'' Uskomme hyvinkin, että ''asia sitä vaatii'', mutta samalla uskoisimme asian myös vaativan, että tästä periaatteellisesti perustavaa laatua olevasta seikasta tehtäisiin selkoa myös kansalle, joka saisi harkita, tahtooko se edelleen olla puoluehuijauksen välikappaleena, vai tahtooko se, että sen oma elämäkin järjestetään persoonallisuuden- ja johtajaperiaatteiden varaan, mitkä periaatteet nojautuvat luonnolliseen erilaisuuden periaatteeseen. Minkä puolueet ovat sisäisessä elämässään todenneet kelvottomaksi, sen täytyy yhtä perustellusti olla kelvotonta myös kansakunnan elämänehtoja koskevain asiain hoitamisen kysymyksessä ollen. Kehoitamme sen vuoksi puolueitten johtajia nyt historiallisesti katsoen demokratian viimeisellä hetkellä astumaan esiin ja selittämään kansalle todellisuuden. Niin tekisivät vastuullisuutensa elävästi tuntevat johtajat, jotka eivät tahdo lymytä parlamenttien, puolueitten ja joukkojen selän takana kansakunnan suorittaessa elämäntaisteluaan.

Liberaalinen demokratia osoittautui siis todellisen kansanvallan vastakohdaksi, kansanvallan, kansallisen ajattelun ja hengen ja siis koko kansallisen elämän tuhoojaksi. Taas olemme nähneet liberalismin olemuksen, joka voidaan luonnehtia sananparrella: ''Moni on kakku päältä kaunis, kuorelta ylen korea, vaan on silppua sisällä, akanoita alla kuoren''.

Valtion ja oikeusjärjestyksen heikkous liberaalinen tarkoitusperä. Oikeus- ja siveellisyysjärjestys. Yksilökeskeinen ja yhteisökeskeinen siveellisyysjärjestys.

Liberaalinen katsomus pyrkii erityisesti valtion, jonka perustaminen tuotti sille suuria vaikeuksia, mahdollisimman suureen heikontamiseen. Ilmeisestikin sen vuoksi, että valtio voi käydä vaaralliseksi seläntakaisten, so. piilossa pidettävien liberaalisten voimatekijäin hillittömälle ''vapaudelle'' käymällä kansakunnan edun nimessä niihin kovakouraisesti käsiksi. Siitä syystä on turvauduttu tunnettuun valtiovallan jakoperiaatteeseen, minkä isä oli *Montesquieu*. Hänen oppiinsa nojautuen on kehitetty valtiovallan kolmijakoisuuden periaate, joka myös on epäilyksittä pantu täytäntöön, koska se todella johtaa toivottuun päämäärään, valtion heikkouteen. Siten eroitetaan toisistaan lakiasäätävä valta, toimeenpaneva valta ja tuomiovalta tasapainon aikaansaamiseksi näitten valtiovallan funktioitten välillä ja jotta estettäisiin valtiollisen vallan keskitys ja siitä luonnollisena seurauksena oleva tehokkuus. Kun jo järki sanoo, että voimakas valtio on yhteisöelämän menestymisen ehto, osoittautuu tämäkin liberaalinen käsitys hylättäväksi.

Samoin on siveellisyysjärjestyksen merkitys perin rajoitettu yhteisöelämään nähden. Oikeusjärjestys ei nojaudu, kuten pitäisi, siveellisyysjärjestykseen, vaan mainitut elämän perusjärjestykset käsitetään itsenäisiksi, periaatteessa toisistaan riippumattomiksi piireiksi, jotka leikkaavat toisensa kuin kaksi ympyrää, jolloin täten syntynyt yhteinen osa jää melko pieneksi muiden osien alaan verrattuna. Yhteiseltäkään osalta ne eivät peitä toisiaan, sillä järjestykset eroavat olemukseltaan toisistaan. Siten voi siveellisesti väärä ja hylättävä olla oikeudenmukaista ja oikeudenvastainen voi olla siveellisesti oikein. Siveellisyysjärjestyksen mahtava tuki on siten riistetty oikeusjärjestykseltä ja viimeksimainittu saatettu heikkouteen ja voimattomuuteen. Olihan valtion heikontaminen tunnustettu päämäärä. Tässä on löydetty sopiva keino saman tarkoituksen toteuttamiseksi, sillä oikeusjär-

jestys on yhteisöelämän perustus ja valtion voimakkain ase, jonka terävyyttä liberaalinen katsomus ei voi hyväksyä. Liberaaliselle oikeusjärjestykselle tunnusomaisena seikkana mainitsemme, että sille riittää yksilön passiivinen suhtautuminen siihen sosiaalisen nuhteettomuuden merkkinä. Aktiivista, oikeusjärjestystä tukevaa suhtautumista se ei voi käsittää, vielä vähemmän sellaista vaatia. Yhteisöelämän näkökulmasta voi vain viimeksimainittu olla oikea.

Siveellisyyskysymys on perusteeltaan maailmankatsomuksellinen. Jokainen maailmankatsomus sallii vain olemuksensa mukaisen siveellisyysjärjestyksen, mikä johtuu maailmankatsomuksen ehdottomuuden periaatteesta ja on perusteltavissa myös järjellisillä ja käytännöllisillä argumenteilla. Niinpä liberaalinen katsomus rajoitti siveellisyysjärjestyksen vain ihmisen sisäistä mielenlaatua koskevaksi tekijäksi. Sen vaikutus ei saanut välittömästi ulottua ihmisen ulkonaiseen käyttäytymiseen, mikä jätettiin elimettömän, konstruktiivisen oikeusjärjestyksen varaan. Sen vuoksi kuului vain oikeuden olemukseen pakko yhtenä perusaineosana. Siveellisyys käsitettiin autonoomiseksi kunkin yksilön sisäiseksi laiksi, joka ihmisessä on syntyperäinen Jumalan tai luonnon antama lahja ja jota voidaan kutsua omaksitunnoksi, siveelliseksi järjen vaistoksi, järjelliseksi tai luonnolliseksi totuudeksi, synnynnäiseksi ideaksi tai muuksi sellaiseksi. Tällaisen siveellisyysjärjestyksen yhteisöelämää tervehdyttävä vaikutus, mikäli sellaista edes välillisesti voidaan ajatella, on hyvin kyseenalainen. Liberaalinen systeemi ei voinut eikä tahtonutkaan rakentaa oikeuden ja siveellisyyden elimellistä yhteisyyttä, vaan irroitti tarkoituksellisesti oikeuden ja siveellisyyden piirit toisistaan olemuksellisestikin yhteisöelämälle vahingollisin seuraamuksin.

Suunnan elimelliselle yhteisöajattelulle on osoittanut *Ihering,* joka itse asiassa on rohkeasti kohottanut kapinalipun liberaalista katsomusta vastaan. Yksilökeskeistä, liberaalista oikeus- ja siveellisyysjärjestystä vastaan Ihering asetti yhteiskunnallis-historiallisen siveellisyys- ja oikeusteorian, jonka avulla hän tahtoi yhdistää oikeus- ja siveellisyysjärjestyksen elimelliseksi kokonaisuu-

deksi, jossa oikeus ja siveellisyys tukevat toisiaan. Mainitun teorian mukaan oikeus ja siveellisyys ovat historiallisen maaperän kasvatteja. Siveellisyys on luonnollisen itsesäilytysvaiston jatkuvan kehityksen tulos sanotun vaiston kehittyessä vähitellen sosiaaliseksi ja edelleen yhteiskunnalliseksi tietoisuudeksi, mikä perusteiltaan aina nojautuu luonnolliseen elämään. Tämä ajatus soveltuu hyvin luonnossa kaikkialla vallitsevaan kehityksen lakiin, mikä seikka puhuu tämän ajatuksen paikkansa pitävyyden puolesta ja voidaan sitä nykyiseen tietämykseen nojautuen perustella vielä sillä, että biologinen elämä on henkisen elämän perustus. Olemukseltaan oikeus ja siveellisyys olivat samanlaisia. Oikeuden piiri oli pienempi kuin siveellisyyden, mutta ensinmainittu kuitenkin alati laajeni. Siveellisyysjärjestys sulkee piiriinsä inhimillisen elämän kokonaisuudessaan, siis ennen kaikkea myös yhteiskunnallisen elämän, so. yhteisöelämän. Juuri tällä seikalla on perustavaa laatua oleva, suorastaan vallankumouksellinen merkitys liberaaliseen katsomukseen nähden. Iheringin siveellisyyskäsitys oli selvästi yhteisökeskeinen, kun taas liberaalinen käsitys oli yksilökeskeinen. Yhteisökeskeiseen käsitykseen nojautuvan yhteisöetiikan mukaan sekä siveellisyys- että oikeusjärjestys on elimellisessä yhteydessä ja sopusoinnussa keskenään. Kummankin piiri on piirretty samasta keskipisteestä, oikeuden tosin lyhyemmällä säteellä kuin siveellisyyden. Oikeuden säde pitenee kuitenkin jatkuvasti kehityksen mukana. Uskottavaa on, että määrätyllä kehityksen asteella oikeuden säde on saavuttanut siveellisyyden säteen pituuden, mikä merkitsee oikeuden ja siveellisyyden elimellistä toisiinsa sulautumista yhtenäiseksi elimelliseksi kokonaisuudeksi. Siten syntyy inhimillisesti katsoen täydellisen elinkelpoisuuden omaava elämänjärjestys, mikä on elimellisen kokonaisuuskatsomuksen, so. kansallissosialistisen maailmankatsomuksen päämäärä. Vain siten voidaan turvata kansallinen yhteisöelämä ja inhimillinen sivistyselämä. Ja vain siten on yksilönkin menestys ja oikea vapaus saavutettavissa. Suomalaisen kansakunnan elämästä löydämme tällaiselle elimelliselle elämänjärjestykselle hyviä rakennusaineita, kuten myöhemmin tulemme näkemään.

Edellä on tarkastettu liberaalisen maailmankatsomuksen henkisiä perusteita ja sisäistä rakennelmaa, joita samalla on myös osittain arvosteltu. Mutta vieläkään ei voida ryhtyä katsomuksen lopulliseen arvosteluun, sillä sitä ennen on tarkastettava liberaalisen systeemin talousjärjestelmää, mikä liberaalisen kehityksen huipulla merkitsee koko liberaalisen maailmankatsomuksen keskipistettä. Tässä yhteydessä tyydymme vain toteamaan, että alkuperäisen liberaalisen katsomuksen henkisen, so. aatteellisen olemuksen muodostavat äärimmäisyyteen menevä yksilökeskeisyys, jota kaikilla elämänaloilla on johdonmukaisesti noudatettu, sekä loogillis-abstraktisesta muodollisesta ajattelutavasta johtuva konstruktiivisuus, joka ulkonaisesta koreudestaan huolimatta on kaikkialla osoittautunut elämänvastaiseksi, muodolliseksi ja täysin elimettömäksi ajatusrakennelmaksi, jota sen tähden voisimme sanoa historialliseksi valheellisuuden järjestelmäksi.

Maailmankatsomus ja sen elävä kansallinen muoto, kansallishenki, valtiollisen, oikeudellisen ja yhteiskunnallisen järjestyksen perustuksena ja edellytyksenä.

Maailmankatsomuksen muuttuessa, so. uuden maailmankatsomuksen saavutettua elämän dialektisessa kehityskulussa voiton vallassaolleesta, muuttuu aina automaattisesti myös valtiollinen ja taloudellinen järjestys, jotka siten osoittautuvat maailmankatsomuksellisiksi sidonnaisuusilmiöiksi. Saman maailmankatsomuksen luomuksina ovat valtiollinen ja taloudellinen järjestys keskenäänkin kiinteässä yhteydessä ja sopusoinnussa, sillä ne ovat saman maailmankatsomuksellisen hengen ilmaisumuotoja. Kumpikin on kansayhteisön välikappale, jonka avulla kansakunta huolehtii elämänsä ylläpitämisestä ja säilymisestä päämääränään kansan elämänehtojen turvaaminen ja parantaminen. Tässä on perusteltu syy — eräistä viimeaikaisista maassamme esiintyneistä ilmiöistä päätellen — ponnekkaasti huomauttaa, että valtiollisen ja taloudellisen järjestyksen muutoksen ollessa kysymyksessä on

tällaisen muutoksen ehdottomana edellytyksenä maailmankatsomuksellinen muutos kansakunnan elämässä. Ilman tätä muutosta, so. kansallishengen muuttumista, ei voida elimellisen kokonaisuuskatsomuksen mukaan ryhtyä muuttamaan valtiollisen, yhteiskunnallisen ja taloudellisen elämän perusteita. Jos niin kuitenkin tehdään perusedellytyksestä piittaamatta, sisältyy sellaiseen toimintaan aina väliaikaisuuden ajatus todellisten tarkoitusten säilyessä entisellään. Elimellistä kokonaisuuskatsomusta ei voida pettää minkäänlaisella liberaalis-sosialistisella hurskastelulla enempää kuin käytännöllisin näennäistoimenpiteinkään. Jos tahdomme todella palvella omaa kansakuntaamme sen taistelussa elämänoikeutensa turvaamiseksi, on meidän ensimmäisenä tehtävänämme elimellisen suomalaisen kansallishengen synnyttäminen elimellisen kokonaisuuskatsomuksen, so. kansallissosialistisen maailmankatsomuksen pohjalta. Kaikki muu seuraa sitten itsestään. Tässä suhteessa ei virallisella, johtavalla taholla ole toistaiseksi voitu havaita edes minkäänlaisia tähän viittaavia suoranaisia oireita, vaan pikemminkin edelläkerrotunlaisia väliaikaisiksi ajateltuja toimenpiteitä, joiden avulla nähtävästi uskotaan päästävän pälkähästä ja voitavan säilyttää — liberaalinen demokratia. Voimme vakuuttaa, että elimellinen kokonaisuuskatsomus ei voi elimellisessä ruumiissaan elättää vastakohtaansa, vaan se tulee hävittämään sen elämää vahingoittavana sairautena. Kun Euroopan uusi järjestys on elimellisen kokonaisuuskatsomuksen elävä järjestys, voi jokainen tehdä johtopäätöksensä ja valita — joko elämän tai kuoleman tien. Olemme vakuuttunut siitä, että Suomen kansa on valitseva elämän tien — kulkekoon tämä tie minkä kautta tahansa. Sillä me tahdomme elää, kuten niin vakuuttavasti olemme teoillamme osoittaneet. Sen tähden olisi viimeinen hetki odottaa joka taholta vain sellaisia tekoja, jotka takaavat meille elämän.

Kreikkalaisen ja roomalaisen yhteisöelämän talousjärjestelmä perustui vielä orjatyöhön, mikä meistä tuntuu käsittämättömältä, mutta se vastasi kuitenkin silloista katsomusta ja kehitystasoa ja on siten historiallisesti ymmärrettävissä. Keskiaikainen maail-

mankatsomus loi läänitysvaltaisen talousjärjestelmän ja liberalismi kapitalistisen järjestelmän. Viimeksimainittu järjestelmä on todellisuudessa myös sosialistisen talousjärjestelmän perustus, kuten onkin luonnollista, sillä molemmat ovat materialistisen maailmankatsomuksen mukaisen talousjärjestelmän eri muunnoksia. Kapitalistinen järjestelmä rakentuu tuotantovälineiden ja tuotteiden yksityisen omistusoikeuden pohjalle, kun taas sosialistinen järjestelmä nojautuu vastaavasti yhteisölliseen omistusoikeuteen. Erotus on oikeastaan vain valtapoliittinen. Ratkaiseva tekijä on taloudellinen herruus, mistä pääoma ja työ kiistelevät. Kapitalismi merkitsee kapitalistien herruutta, kun taas sosialismi periaatteessa merkitsisi työväenluokan herruutta. Kapitalistisen luokkaherruuden sijaan sosialismi asettaisi siis uuden luokkaherruuden, muusta ei lopultakaan ole kysymys. Kansallissosialistinen maailmankatsomus vuorostaan tulee luomaan oman henkensä mukaisen talousjärjestelmän. Kehityksen edelleen jatkuessa on jokainen uusi maailmankatsomus rakentava oman valtiollisen ja taloudellisen järjestyksensä, minkä voimme päätellä tähänastisen historiallisen kehityksen nojalla. Seuraavassa tarkastelemme materialistisen maailmankatsomuksen perusoppeja.

Ns. taloudellinen historiankäsitys kapitalistisen järjestelmän perustana. Arvostelua.

On historiallinen tosiasia, että maailmankatsomuksellisen elämänhengen muuttuessa muuttuvat myös taloudelliset olosuhteet, joita nimitämme taloudelliseksi järjestelmäksi. Kun marxilainen materialistinen ja kapitalistinen taloudellinen historiankäsitys opettavat, että yhteiskunnalliset tuotantosuhteet tai yhteiskunnan yleinen taloudellinen kehitys määräävät yhteiskunnallisen ja valtiollisen kehityksen kulun ja siten oikeastaan maailmanhistorian kehityksen kulun, olemme mitä laajakantoisimman probleemin edessä, mikä on tässä selvitettävä.

Marxilaisesta materialistisesta historiankäsityksestä tulemme myöhemmin lausumaan arvostelumme ja tulemme siihen nähden täysin kielteiseen tulokseen. Aineellisuuden periaatteen varaan ei koskaan voida rakentaa inhimillistä kulttuuria eikä siis myöskään inhimillistä yhteisöelämää, joka ei ole mitään muuta kuin inhimillisen kulttuurin ilmenemismuoto. Kulttuuri on ihmishengen elämää, se on luontoon kuuluvan psyko-fyysillisen ihmisen sielunelämää, jonka perustana on ihmisen biologinen elämä. Elämää ei koskaan voi syntyä elottomasta aineesta, jota elämä käyttää vain keinona itsensä ylläpitämiseksi, mutta ei koskaan itsensä synnyttäjänä. Elämä on kaikkialla luonnossa elimellistä. Elimetöntä elämää ei ole. Samoin on laita ihmiselämän, joka itsesäilytysvaiston ohjaamana hankkii itsensä ylläpitämiseksi välttämättömät tarvikkeet luonnosta, jossa vallitsee jatkuva elämäntaistelu eli luonnollisen valinnan laki elämään jäämisen oikeudesta, minkä vain parhaimmat ja voimakkaimmat saavuttavat. Olkoonpa, että tätä taistelua välittömästi käytäisiin elämälle välttämättömistä tarvikkeista, niin, näitten tarpeitten tyydyttäminen ja siten itse elämä on tämän taistelun dynaaminen perusvoima. Ja juuri inhimillinen elämä muodostaa maailmanhistorian eivätkä taloudelliset tuotantosuhteet tai yhteiskunnallinen taloudellinen kehitys, joita ei ilman ihmiselämää olisi olemassakaan. Niinkuin ihminen varhaisina aikoina hankki alkeellisin keinoin elämänsä ylläpitämiseksi välttämättömät tarvikkeet, niin hän nykyään hankkii ne kehittyneemmin keinoin. Ihmisyhteisöjen ja koko ihmiskunnan talouselämä, nimitettäköön sitä miksi tahansa, ei koskaan ole ollut muuta kuin välikappale, keino, päämäärän saavuttamiseksi, so. elämän säilymiseksi. Olisi tosiaan jumalallinen ihme, jos tämä luonnonjärjestys voitaisiin panna päälaelleen, mikä tapahtuu, jos elämän ylläpitämisen keinosta tehtäisiin päämäärä, elämän perusvoima, itse elävä elämä. Luonnonjärjestys on järkkymätön, eikä se tule sellaista koskaan sallimaan. Elämää voidaan kyllä uhmata, mutta sen uhman hinta on — kuolema. Meidän on tämän jälkeen todettava, että kaikki materialistiset katsomukset ja käsitykset, nimitettäköön niitä miksi tahansa, ovat maailmanhistorian suurin valhe,

joka on keksitty palvelemaan inhimillistä elämää hävittäviä tarkoitusperiä, mistä maailmanhistoria itse tulee antamaan tuomionsa.

Vaikka ylläoleva jo riittäisi osoittamaan ns. taloudellisen historiankäsityksen mahdottomuuden luonnonjärjestyksen vastaisena, lienee kuitenkin syytä kosketella sen eräitä yksityiskohtia, koska siitä on tullut liberaalis-kapitalistisen järjestelmän uskonkappale ja tukipylväs. Puheenaolevan historiankäsityksen lopputuloksen määrittelee *Bruno Suviranta* seuraavasti: ''Yhteiskunnan aineelliset tai taloudelliset ehdot eivät orjallisesti määrää kehityksen suuntaa, vaan muodostavat ainoastaan ne rautaiset puitteet, joissa kehityksen täytyy tapahtua.'' Hän myöntää ''ihmiskunnan henkisellä kulttuurilla olevan vaikutusta historian kulkuun'', mutta lausuu, että ''historia ei tunne yhtään ainoata yhteiskuntaa, joka olisi edes lähimaillekaan onnistunut pääsemään aineellisten ehtojensa herraksi ja vapautumaan taloudellisista huolista. Päinvastoin on tarpeiden tyydyttämisvälineiden riittämättömyys kaikkialla ja kaikkina aikoina lyönyt leimansa ihmisten toimintaan''. Ja hän jatkaa seuraavalla Seligman'in lausunnolla: ''Mutta niin kauan kuin tämä ristiriita vallitsee, täytyy taloudellisen selityksen — selityksen aineellisten mahdollisuuksien sovelluttamisesta ihmisen tarpeisiin — edelleenkin jäädä tärkeimmäksi ihmiselämän selitykseksi. Tähän sovelluttamiseen vaikuttavat ehkä esteettiset, uskonnolliset ja moraaliset, lyhyesti älylliset ja henkiset voimat, mutta viime kädessä se kuitenkin on elämän sovelluttamista elämän ehtoihin.''

Jos ''yhteiskunnan aineelliset tai taloudelliset ehdot'' muodostavat kehityksen ''rautaiset puitteet'', on sillä selvästi sanottu julki aineellisuuden periaatteen ratkaiseva vaikutus historiallisen kehityksen kulkuun, josta eivät seurannaisilmiöt, tässä tapauksessa ''älylliset ja henkiset voimat'', tietenkään voi määrätä eikä edes vaikuttaa kehityksen yleiseen kulkuun, joka juuri on maailmanhistoria itse. ''Älylliset ja henkiset voimat'' ovat näin ollen todellisuudessa suljetut pois kehitykseen vaikuttavain tekijäin joukosta. Meistä tuntuu siltä, että taloudellinen historiankäsitys

tuntee valheellisen rakenteensa ja heikkoutensa ja yrittää sen vuoksi turvautua hengen voimiinkin, joilta se ei voi silmiään kokonaan ummistaa. Taktilliset näkökohdat pakottavat myös ottamaan huomioon hengen voimat, koska raaka aineellisuus siten saadaan ''porvarilliseen pintasiloitukseen'', mikä yleensä tyydyttää liberaalista ajatustapaa, joka ei mielellään mene pintaa syvemmälle, koska muuten voisi tulla vastaan elämän totuus turmellen kauniin ulkokuoren antaman rauhallisen itsetyytyväisyyden tunteen. Kun meitä kiinnostaa vain sisältö, jona on puhdas aineellisuuden periaate, on taloudellinen historiankäsitys samaistettava materialistisen historiankäsityksen kanssa, mitä ei nimen vaihdoksella saada toiseksi muuttumaan.

Mikäli aineellisilla ehdoilla tarkoitetaan talouselämän tuotantoa ja vaihdantaa sinänsä, voi yhteiskunta helposti päästä niitten herraksi ja määrääjäksi, esim. valtiojohtoisen tai yhteiskunnallistetun talouselämän muodossa. Tämä ei tietystikään merkitse vapautumista ''taloudellisista huolista'', sillä nämähän ovat elämän ylläpitämistään varten käyttämiin keinoihin kohdistuvia huolia ja sen vuoksi kiinnostavat elämää hyvinkin paljon. ''Tarpeiden tyydyttämisvälineiden riittämättömyys'' ei ole ensiarvoisin tekijä ihmiselämälle, vaan sellainen on itse elämän synnyttäminen ja jatkuva ylläpitäminen. Vain määrätyt elämäntarpeet tyydytetään hyödykkeillä, joita ihmiset joko vähemmän tai enemmän kehittämillään ''tarpeiden tyydyttämisvälineillä'' hankkivat. Pettävillä sanakäänteillä on turha yrittää päästä pälkähästä. Totuutta ei etsitä sekottamalla oikea ja väärä, mihin syntiin taloudellinen historiankäsitys jatkuvasti lankeaa ja minkä huippuna pidämme sitä, että taloudellinen selitys on tärkein ihmiselämän selitys, mikä merkitsee apuvälineen, keinon, korottamista päämääräksi. Elämä voi toisinaan jossain määrin taipua keinollistenkin ehtojen mukaisesti niin paljon kuin luonnollinen järjestys sellaisen elämälle sallii, mutta elämää ei voida sovelluttaa tällaisiin ehtoihin, so. pakottaa näitten ehtojen mukaiseksi, koska siten nämä ihmisten omatekoiset ehdot julistettaisiin elämänperiaatteeksi. Elämä on itse oma periaatteensa ja käyttää luomiaan väli-

neitä voimiensa mukaan omien tarkoitusperiensä hyväksi. Luonnon asettamiin ehtoihin on hänen alistuttava, koska hän itse on luontoon kuuluva, mutta itse luomiaan ehtoja hän kykenee mielensä mukaan hyväkseen käyttämään.

On merkille pantava, että taloudellinen historiankäsitys teilaa materialistisen historiankäsityksen hengen aseilla, kuten seuraava *Bruno Suvirannan* lausunto osoittaa: ''Ei, historiallinen järjestys on: keksijätoiminta luo muutokset aineellisiin tuotantovoimiin, eikä suinkaan päinvastoin.'' Näin onkin todella asian laita. Mutta kun keksijätoiminta on hengen työtä, johtuu tästä, että henki on aineellisten tuotantovoimien muuttaja, luoja ja herra. Samalla hetkellä, kun myönnetään ihmishengen kyky luovaan toimintaan, on luovuttu aineellisuuden periaatteesta ja koroitettu henki sille kuuluvaan valta-asemaan. Tämän ihmishengen takana on mahtava luonnonjärjestys, joka takaa hengen vaikutusvallan ihmiselämässä, mihin talouselämä kuuluu vain nöyränä palvelijana, elämän ylläpitämisen keinona.

Jos vielä *Suvirannan* tavoin myönnetään, että ihmissuku on saman ''olemassaolon taistelun alainen, minkä Darwin totesi vallitsevan kaikkialla luonnon piirissä'', ja että tämän taistelun ratkaisee ''luontaisen valinnan biologinen laki'', jolla ''ihmiskunnankin piirissä on voimallinen merkityksensä'', ei näistä luonnonjärjestykseen kuuluvista elämän perusteista voi päästä muuhun tulokseen, kuin että taloudellinen toiminta on vain ihmisen ase, so. väline elämäntaistelussa. Täten on taloudellinen historiankäsitys, joka vielä myöntää uskonnollisten, kansallisten ja yhteiskunnallisten virtausten toimivan ja vaikuttavan historiaa muodostavasti, täydellisesti kumonnut oman oppinsa, joka on luonnonjärjestyksen vastainen, siihen kokonaan sopeutumaton ja kapitalistisen järjestelmän pönkittämiseksi keksitty silmäinkääntötemppu.

Kun lähtökohtana on se, että ihminen on ''oppinut käymään olemassaolon taistelua taloudellisin asein'', so. taloudellisin välinein, täytyy järjestelmän jossain vaiheessa olla takaportti, josta kulkien keinosta muodostuu päämäärä. Tämä löydetäänkin työn-

jaon puhtaasti taloudellisesta periaatteesta, mikä muka on tehnyt yhteiskunnallisen kulttuurin mahdolliseksi. *Suviranta* nimittäin lausuu: ''Siinä on yhteiskuntien muodostumisen alkusyy: työnjako se ensinnä yhdisti erillisiä yksilöitä elimistöksi. Yhteiskuntahan juuri merkitsee toiminnan ja etujen yhteyttä. — — — ettei yhteiskunnallinen ja taloudellinen edistys koskaan ole johtunut yhteiskunnan jäsenten elinehtojen ristiriitaisuudesta, vaan ehtojen yhteisyydestä ja näiden yhteisten etujen mukaisesta toiminnasta. Tämä on yhteiskunnallisen kehityksen laki.''

Tähän on vastattava, että työnjaon periaate on taloudellinen menettelytapaperiaate, joka on syntynyt yhteiskunnallisen kehityksen kuluessa talouselämän edistämiseksi ja siten helpoittanut elämäntarpeiden tyydyttämiseen tarvittavien tarvikkeiden hankkimista. Se on itse yhteiskunnallisen kehityksen tulos eikä sen alkusyy. Työnjako merkitsee vain taloudellisten aseitten teroittamista suuremman tehon aikaansaamiseksi. Juuri siinä, että työnjaon periaatteesta on yht'äkkiä tehty yhteisöelämän perustus, on taloudellisen historiankäsityksen yrittämä taikatemppu. Inhimillistä yhteisöelämää on ollut jo aikoja ennen työnjaon periaatteen keksimistä, joten jo tämän seikan pitäisi osoittaa opin kannattajille sen kestämättömyys. Työnjaon periaate on yhteiskunnan taloudellista toimintaa edistävä ja kehittävä menetelmällinen tekijä, joka samalla, kuten kokemus osoittaa, on aiheuttanut yhteiskunnan jäsenten elinehtojen ristiriitaisuutta, kansakunnan jakautumisen toisiaan vastaan taisteleviin luokkiin siten suuresti vahingoittaen kansakunnan elämän alkujuuria. Sellainen ei voi olla yhteiskunnallisen kehityksen laki, joka on siis etsittävä muualta kuin talouselämän piiristä.

Kun taloudellisen historiankäsityksen mukaan luokkataistelu ''on patologinen ilmiö, yhteiskuntaruumiin sairaustilan oire'', aivan kuin sairaudet ihmisruumiissa ovat ihmispatologian oireita, se ei voi merkitä kansayhteisön terveyttä ja hyvinvointia, vaan sen elinvoiman rappeutumista, mikä johtaa kansayhteisöjen ja kokonaisten yhteiskunnallisten kulttuurikausien häviöön. Kun on historiallinen totuus, että taloudellisen historiankäsityksen mu-

kainen talouselämä on jakanut kansakunnan luokkiin, luoden siten edellytykset hävittävälle luokkataistelulle, ja kun se edelleen on valheellisiin perusteisiin nojautuen auttanut kilvan marxilaisten kanssa marxilaisen ajatustavan valtaan pääsemistä, on se itse syypää kansakuntien elinvoiman herpautumiseen ja siten henkisen elämän, kulttuurin, rappeutumiseen. Liberaalis-kapitalistinen aikakausi on siten historiallisen tehtävänsä suoritettuaan saatettu siihen vaiheeseen, jossa alkaa vanhan aikakauden kuolema ja uuden syntyminen. Se on vain luonnonlain toteutumista. Toisen kuolema on toisen elämä ja toisen elämä on toisen kuolema. Mutta lopputulos on aina uusi, entistä ehompi elämä. Se on elämän suurta dialektiikkaa, jota emme kykene harhoilla ja kiertelyillä väistämään, sillä luonnon lapsina olemme itse sen rautaisessa syleilyssä.

Historiallinen totuus on, että henkiset tekijät, maailmankatsomukset, niihin verrattavat filosofiset aatteet ja uskonnolliset tekijät ovat tähän päivään saakka vaikuttaneet valtio- ja yhteiskuntajärjestysten ja kokonaisten kulttuurikausien muutokset ja siten luoneet maailmanhistoriaa. Ja niin tulee ihmiskunnan piirissä aina olemaan asian laita. Nykyaika antaa siinä suhteessa selvää havainto-opetusta.

Kapitalistisen järjestelmän perusopit.

Liberaalis-kapitalistisen talousjärjestelmän ydinajatuksena on yksityisomistusoikeuden pohjalla tapahtuva tuotannon ja vaihdannan rajoittamaton vapaus ja päämääränä yksityisen yrittäjäedun tavoitteleminen. Yksityisen yrittäjävoiton tavoittelemiseen tähtäävä tahto muodostui järjestelmän kannattavaksi, dynaamiseksi voimaksi. Tämän tahdon oli saatava toimia ainakin periaatteessa rajoittamattomassa vapaudessa. Vapaa kilpailu ja vapaa kauppa niissä vallitsevine kysynnän ja tarjonnan lakeineen olivat ne taikakeinot, jotka liberaalisen käsityksen mukaan tulivat kohottamaan aineellisen viljelyksen voimaan ja kukoistukseen. Seurauk-

sena oli myös oleva henkisen viljelyksen kohoaminen. Huomiota herättää tässä arvojärjestys. Liberaalis-kapitalistisen katsomuksen keskipisteenä on talouselämä. Sillä on sen vuoksi ensisija, ja henkinen viljelys on siitä riippuvainen. Elämä on siten käännetty päälaelleen, minkä pahanteon elämä on rankaiseva tuhoamalla koko järjestelmän.

Vapaan kilpailun periaatteella oli liberaalis-kapitalistisessa järjestelmässä vielä vallan erikoislaatuinen tehtävä. Sen oli toimittava automaattisena tasapainon ylläpitäjänä tuotannon ja kulutuksen välillä ja siten jatkuvan tasaisuuden ja turvallisuuden aikaansaajana talouselämässä. Uskottiin siis eräänlaisten taloudellisten lakien regulatorisesti vaikuttavan talouselämässä. Siten teorian mukaan järjestelmä toimisi hankauksitta sisäisten voimiensa säännöstelemänä. Sen vuoksi oli valtion sekaantuminen talouselämään vahingollisena torjuttava.

Asian tärkeyden vuoksi meidän on seuraavassa turvauduttava lähdekirjallisuuteen, mihin olemme välittömästi nojautunut vain kaikkein tärkeimmissä tapauksissa, sillä alinomainen lähteisiin viittaaminen rikkoisi tutkimukselle asetetut puitteet.

Liberaalisen eli vapaamielisen oppisuunnan perustaja oli englantilainen *Adam Smith,* josta *Bruno Suviranta* sanoo: ''Hän asettui innokkaasti puolustamaan yksilön mahdollisimman suurta taloudellista liikuntavapautta. Sille ei ollut asetettava muita rajoja, kuin mitä yleinen oikeusjärjestys asettaa ihmisten keskinäisille suhteille. Sillä toimiessaan oman etunsa mukaisesti yksilö myös parhaiten edistää maan taloudellista vaurastumista.'' *Suviranta* selittää edelleen, että valtion toiminta saattoi joutua itsekkäitten etupyyteitten välikappaleeksi, ja se oli siitä syystä vaarallinen. *Smith* puolusti lisäksi vapaata kauppaa. Lähemmin selostaessaan *Smith*in oppeja *Suviranta* selittää, että Smithin mukaan valtiolla oli vain kolme velvollisuutta:

1:o) ''Kansan turvaaminen ulkopuoliselta väkivallalta;''

2:o) ''Suojella kansan jäseniä toisten taholta tulevaa vääryyttä ja rajoituksia vastaan, so. antaa puolueetonta oikeudenkäyttöä'' ja

3:o) ''Huolehtia sellaisista julkisista yrityksistä ja laitoksista, joista yksityiset eivät pidä huolta.''

Suviranta jatkaa edelleen: ''Muissa suhteissa tulee kullakin yksityisellä yleensä olla täysi vapaus ajaa omaa etuansa omalla tavallaan ja ryhtyä työvoimallaan ja omaisuudellaan kilpailemaan kenen ja minkäsäätyisen henkilön kanssa tahansa.'' Sen jälkeen hän lainaa seuraavan Smithin lausunnon, joka on tähänkin otettava liberalismin ydinajatuksena: ''Yksilön luontainen pyrkimys asemansa parantamiseen on, kun hänelle vain on taattu toiminnan turvallisuus ja vapaus, sellainen voima, että tämä pyrkimys yksinään ilman yhteiskunnan tukea ei ainoastaan tuota hyvinvointia ja menestystä, vaan voittaa myös sadat eteentulevat esteet, joita ymmärtämättömät ihmisten säännöt ovat liian usein pystyttäneet.''

Malthusin, Ricardon ja *J. St. Mill*in oppeja emme tässä voi ryhtyä lähemmin selostamaan. Suvirannan mukaan heidän yhteiskunnallisena päämääränään oli vapaa talouselämä: ''Missä on voimassa vapaa kilpailu, siellä eivät yksityisten ja yhteisön edut ole koskaan vastakkaisia'', sanoi Ricardo.

Selostaessaan ranskalaisen liberaalin *Bastiat'*n mielipiteitä Suviranta lausuu: ''Kaksi voimaa määräsi hänen mukaansa taloudellisen kehityksen. Toinen oli ''yksilöllinen etupyrkimys, tuo yksilön ehdoton voima, joka vie meitä edistysaskeleesta toiseen''. ''Kilpailu on sensijaan tuo toinen, ei vähemmän ehdoton voima, joka ohjaa jokaista edistysaskelta, saattaakseen sen yksityisen ihmisen omistuksesta koko ihmiskunnan yhteiseksi omaksi. Näitä kahta voimaa voi kumpaakin erikseen arvostella, mutta yhteistoiminnassaan ne luovat perustuksen yhteiskunnan sopusoinnulle.'' Olemassaoleva paha johtui Bastiat'n mukaan yksinomaan valtion sekaantumisesta luonnonlakien vapaaseen toimintaan.'' Siinä näemme liberaalis-kapitalistisen järjestelmän kuuluisat ''taloudelliset lait'', joille on yritetty antaa oikein luonnonlain voima. Ikävä vain, että luonnonjärjestystä ei rakenneta liberaalisilla, koreilla lauseparsilla, jotka aina todellisuudessa osoittautu-

vat juuri luonnonlakien olemuksen vastaisiksi, kuten tässäkin kohden on asian laita.

Meillä on myös *J. K. Paasikivi* liberaalisten oppien jyrkkä kannattaja. Hän lausuu mm.: ''Kehitys on miltei kaikkialla kulkenut kauemmas vapaudesta, yhä suurempaan pakkovaltaan. Taloudellinen toiminta ei kuitenkaan voi tällaisissa oloissa kukoistaa.'' Valtiojohtoista taloutta Paasikivi nimittää ''interventionismiksi'', jonka hän katsoo kykenemättömäksi talouselämää järjestämään väittäen sen epäonnistuneen yrityksissään, sillä: ''Oli hallitusjärjestelmä mikä tahansa, vaikeiden taloudellisten asioitten hoitaminen menee yli sen voimien.'' Paasikiven mukaan on interventionismiin syynä ''taloudellinen natsionalismi'' eli kansakuntien pyrkimys omavaraistalouteen, mikä Paasikiven mielestä on pulien syynä ja lisäksi kansainvälisen vapaakaupan vihollinen. Sen vuoksi se on hänen mielestään pahasta. Seuraava Paasikiven Saksan oloja koskeva lausunto on asiaa valaisevana tähän otettava: ''Kysymystä, mihin suuntaan maan tuotantoa on ohjattava, ei ratkaise yksinomaan taloudellinen järki, vaan valtiolliset välttämättömyydet. Kansallinen periaate on asetettava maailmankaupan taloudellisen vaihtoperiaatteen edelle. Natsionalistinen taloudellinen itsekkyys on voimakkaampi kuin kansainvälisesti vaikuttavat 'taloudelliset lait'. Tämä maailmantalouden hajoamisen prosessi ei tosin ole selitettävissä eikä puolustettavissa järjen avulla, mutta se on määräävissä maissa tosiasia, joka pohjautuu kansallistunteen heräämiseen ja vahvistumiseen.''

Lopuksi huomautamme Paasikiven tahtovan torjua sen käsityksen, että talouspulien syynä olisi kapitalistinen talousjärjestelmä itse. Pulien syyn hän vierittää valtionjohtoisuuspyrkimyksen ja taloudellisen natsionalismin tilille. Huomautamme tämän johdosta, että tosiasiat maailmassa puhuvat toista kieltä. Maailmansodan päätyttyä ei kapitalistinen järjestelmä koskaan enää voinut nousta jaloilleen, mikä on johtunut järjestelmän omasta lahonneisuudesta. Taloudelliset pula- ja kriisikaudet ovat juuri kapitalistisen järjestelmän olemuksellisia ilmiöitä. Alaston aineellinen itsekkyys, joka on saanut toimia miltei rajoittamattomassa

vapaudessa, ei voi milloinkaan johtaa paremmin kansakunnan kuin koko ihmiskunnankaan tarpeita tyydyttävään järjestykseen, vaan, kuten kokemuksesta tiedämme, täydelliseen sekasortoon. Sekasortoisuus on niin suuri, että, vaikka kapitalistinen järjestelmä teknillisesti hyvin varustautuneena pystyy tuottamaan kaikenlaisia tarvikkeita yli tarpeen, siitä huolimatta esiintyy toisaalla huutavaa tarvikepulaa, toisaalla taas tarvikkeiden yltäkylläisyyttä jopa siinä määrin, että välttämättömiä elämäntarvikkeita, kuten ravintoaineita ynnä muita, on suorastaan jättiläismäisin määrin tuhottava. Tämä puhuu omaa vastaansanomatonta kieltään järjestelmän mahdottomuudesta. Järjestelmä, jossa ovat rinnakkaisina ilmiöinä toisaalla harvaston rikkaus ja ylellisyys ja toisaalla paljoston köyhyys ja kurjuus, on itsessään myös vastaansanomaton todistus järjestelmän omasta mädännäisyydestä ja täydellisestä elämänvastaisuudesta. Juuri tämän kaiken sanoo ei vain taloudellinen, vaan myös ja ennen kaikkea elämässä vallitseva järki.

Nähdään siis, että *J. K. Paasikiven* lausunnot ovat kauttaaltaan materialistisen hengen läpitunkemia. Kansallinen herääminen, kansallistunne, lyhyesti kansallishenki, eivät hänen mukaansa ole järjenmukaisia, vaan ainoastaan kansainvälinen maailmantalous kaikkine tuotannollisine ja vaihdannallisine seurauksineen. Tuntuu suorastaan kyynilliseltä kuulla, miten todelliset elämänvoimat, so. kansallinen elämä, tallataan toisarvoisena maahan ja suitsutetaan ylistyslaulua raa'alle materialismille, jonka historiallinen kohtalonhetki onneksi nyt on koittanut. Sillä totuus on kuitenkin, että maailmaa vallitsee taloudellisia, keinollisia voimia mahtavampi voima, elämänhenki, mikä kansallishengeksi muotoutuneena luo maailmanhistoriaa.

Nimityksellä kapitalismi (sanasta kapitaali = pääoma) tarkoitetaan tavallisesti tätä nykyä vallalla olevaa talousjärjestelmää. Werner Sombart määrittelee kapitalismin käsitettä *J. Forsmanin* mukaan seuraavasti: ''Kapitalismi on se vaihdantataloudellinen järjestys, jonka vallitessa säännöllisesti kaksi eri väestön ryhmää — tuotantovälineiden, so. pääoman, haltijat, jotka samalla

suorittavat johtavan työn, ja varattomat työntekijät — toimii yhdessä siten, että pääoman edustajat ovat taloussubjekteina so. määräävät taloudenpidon laadun ja suunnan ja kantavat vastuun sen tuloksista. Heidän omikseen joutuvat valmistetut tuotteet, kun työntekijät saavat vain sopimuksen mukaisen työpalkan. Kapitalismin vallitessa taloudellisen toiminnan päämäärä on voiton saanti, toisin sanoen kapitalistisen järjestelmän liikkeellepanevana voimana on pääoman arvottumispyrkimys, joka esiintyy yksityiselle yrittäjälle objektiivisesti määräävänä välttämättömyytenä ja pakottaa heidät toimimaan aivan määrättyihin suuntiin.'' Ja edelleen: ''Aikaisemmin taloudellisten intressien keskuksena oli ihminen itse ja hänen tarpeensa. Talouselämällä oli voimakkaasti persoonallinen väritys. — — — Tarkoituksena oli järjestää talouselämä niin, että kuluttajat saisivat tarpeensa hyvin ja runsaasti tyydytetyiksi ja tuottajat ja kauppiaat näiden tarpeiden tyydyttämisen palkaksi riittävän toimeentulon. Kapitalismin vallitessa tulee talouselämässä keskeiseen asemaan pääoma. Taloudellisen toiminnan suuntaa ei määrää yhden tai useamman henkilön laatunsa ja määränsä puolesta tarkoin rajoitettu tarve, vaan tuo persoonaton näkökohta, että liikeyritykseen sijoitettu pääoma saadaan synnyttämään lisäarvoa. Ansiotaloudellisen tuotantotavan liikkeellepanevana voimana on pyrkimys voitonsaantiin.''

Näin on kapitalistinen järjestelmä tuhonnut ammattikuntaisen, käsityöhön perustuvan järjestelmän, jonka keskipisteenä oli ihminen, ja asettanut oman järjestelmänsä keskipisteeksi persoonattoman pääoman, joka tavoittelee vain voittoa ihmisen kärsiessä tarvikkeitten puutteessa usein silloinkin, kun tarvikkeita on maailma täynnä. On todella järjen vastaista asettaa kuollut pääoma ihmiselämän tilalle maailman valtiaaksi. Ei ole näin ollen suinkaan ihmeteltävää, että ihmiskunta nyt herää ja pudistaa pois harteiltaan tuon kapitalismin kummituksen turvatakseen itselleen omalla työllään elämisen oikeuden, mikä juuri on luonnonkin tarkoitus.

Liberaalis-kapitalistinen järjestelmä merkitsi kyllä feodaalisen maaorjuuden lakkaamista ja ammattikuntien hajoamista, mikä oli merkitsevinään yksilön vapautta individualistisessa mielessä käsitettynä, so. vapautumista sidonnaisuudesta läänitysherroihin ja työn ammattikuntaiseen järjestykseen. Tämä merkitsi samalla kuitenkin sitä, että näin muka vapautetut yksilöt joutuivat kapitalistisen talouselämän vapaassa kilpailussa, jossa vallitsi kysynnän ja tarjonnan laki, myymään työvoimansa työnantajalle, joka pääoman turvin oli yksityistä työntekijää taloudellisesti paljon vahvempi, niin alhaiseen hintaan, että hän ei voinut kunnollisesti huolehtia itsestään ja perheestään. Kapitalistisen aikakauden ensi aikoina kapitalistinen järjestelmä jätti suorastaan julmaa jälkeä sen emämaassa Englannissa, jossa se sai riehua todella rajoittamattomassa vapaudessa. Seurauksena oli, että työpalkat poljettiin toimeentulon rajan alapuolelle. Ammattitaitoiset ammattikuntaisen ajan käsityömestarit ja kisällit eivät voineet saada minkäänlaista työtä, sillä he eivät yksinkertaisesti voineet työskennellä tehtaissa tuollaisista palkoista, koska perhe siten olisi kuollut nälkään. Sen vuoksi oli vaimojen ja alaikäisten lasten ryhdyttävä tehdastyöllä hankkimaan perheen elatusta ja mies sai jäädä kotiin huolehtimaan lapsista ja talousaskareista. Järjestelmä hävitti täydellisesti aikaisemmin hyvin toimeentulleen ammattikuntaisen työn tekijäin laajat joukot ja suisti heidät sanomattomaan kurjuuteen. Systeemi loi täten käytettäväkseen suunnattoman työläisten armeijan ja sille vielä työttömäin reserviarmeijan. Kaikki varsinaiset työnottajat olivat siten todellisuudessa sidotut kapitaalin orjuuteen ja olivat vain muodollisesti vapaita, koska tällainen ''vapaus'' todellisuudessa on kapitalistisen järjestelmän elinehto, mutta samalla myös sen tuhoutumisen siemen, kuten sosialismia käsitellessämme saamme nähdä. Tässä yhteydessä otamme tähän *J. K. Paasikiven* seuraavan lausuman: ''Mutta työvoiman vapaa siirtyminen on, tavaroiden ja pääoman liikkumisen ohella, taloudellisen toiminnan säännöllisen kulun edellytys.'' Näin liberaalinen ajattelu tunnustaa edellälausutun oikeellisuuden, sillä ''työvoiman vapaa siirtyminen'' merkitsee

juuri edelläkerrotunlaista vapautta. Tässä yhteydessä on perusteltu syy viitata sosialistiseen romahdus- eli kurjistumisteoriaan, joka käsityksemme mukaan on perusteiltaan oikea, so. selittää luokkien syntymisen kaikkine seurauksineen. Teoriaa tulemme myöhemmin tarkastelemaan sosialismia käsiteltäessä. Tässä huomautettakoon, että jo *Snellman* näki aikanaan selvästi kapitalistiseen luokkajakoisuuteen johtavan kehityksen suunnan, jota hän kansallisen elämän edustajana piti mitä vaarallisimpana ilmiönä. Sen vuoksi hän ponnistelikin paljon kehityksen suistamiseksi toisille, kansallisille urille, kuten myöhemmin tulemme näkemään. Mainittakoon lopuksi, että Englannissa ei järjestelmän aikana koskaan ole voitu poistaa työttömyyttä, mikä siellä aina on ollut maanvaivana.

Kapitalistinen järjestelmä materialistisen maailmankatsomuksen dialektisen vastakohdan synnyttäjänä.

Kun liberaalis-kapitalistinen järjestelmä, mikä olemukseltaan on konstruktiivisuutensa jähmetyttämä ja siten elämänvastainen rakennelma, koska elämä ei voi sallia edes jähmettymistä, vielä vähemmän pulien merkitsemiä elämänseisauksia, oli vajonnut yksipuolisuuksiin ja syyllistynyt yhteisöelämän kannalta törkeisiin väärinkäyttöihin, uhaten todellisuudessa tuhota inhimillisen elämänhengen ja saattaa sen aineellisuuden orjuuteen, oli tästä kaikesta luonnollisena seurauksena oleva dialektiikan lakien mukaan vastavaikutuksen syntyminen, mikä kansallissosialistisen maailmankatsomuksen muodossa tuli ilmenemään liberalismin dialektisena vastakohtana. Tapahtui historiallisesti katsoen aivan samoin kuin silloin, jolloin liberaalinen maailmankatsomus syntyi absolutismin vastakohdaksi. Kapitalistinen järjestelmä, joka nykyisessä vaiheessaan merkitsee ei vain pääoman herruutta elävän elämän yli, vaan ennen kaikkea myös aineellisuuden periaatteen kohottamista elämänhengen määrääjäksi, so. materialistisen historiankäsityksen hyväksymistä taloudellisen historiankäsi-

tyksen nimisenä, on tällä aineellisella, selvään luokkajakoisuuteen johtaneella elämänkäsityksellään valmistanut maaperää hävittävälle marxilaisuudelle, mikä ei olisi koskaan voinut tapahtua, jos luonnolliset kansalliset ja siveelliset elämänvoimat olisivat maailmankatsomuksellisesti pysyneet inhimillisen yhteisöelämän perusteina. Siten liberalismi on luopunut puolustusasemistaan ja aseistaan sosialismia vastaan, mikä epäilemättä olisi ennen pitkää saavuttanut herruusaseman kapitalistisessa järjestelmässä, minkä aseman tavoitteleminen oli sen päämääränä. Maailmanherruuteen pyrkivän ja sitä varten suunnattomasti varustautuneen bolševismin, joka häikäilemättä on korottanut aseellisen väkivallan, kidutuksen ja murhan periaatteellisiksi menettelytavoikseen, muodostaessa todellisen sosialistisen voimanlähteen, olisi kapitalistinen kehitys käsityksemme mukaan varmasti päättynyt sosialistisbolševistiseen herruuteen. Se olisi merkinnyt kaiken inhimillisen sivistyselämän ja myös kansallisen elämän perinpohjaista tuhoutumista, mistä seikasta kehityksen nykyvaiheessa ei enää voitane olla eri mieltä. Perusolemukseltaan kapitalismi ja sosialismi ovat saman materialistisen hengen lapsia. Niitten käsityksen mukaan yhteisöelämä merkitsee yhteiskunnallisten tuotantosuhteitten, so. talouselämän, kehitystä, minkä kehityksen nykyisellä asteella yhteiskunnallisen elämän muodostaisi pääoman ja elävän työn välinen väkikartun veto kummankin vetäjän pyrkiessä talouselämän valtaistuimelle. Onneksi on kansakuntien herääminen tietoiseen kansalliseen elämään tehnyt lopun tästä valtataistelusta ja samalla osoittanut, että koko materialistinen maailmankatsomus on perusteiltaan täysin kestämätön, minkä vuoksi sen on väistyttävä täytettyään historiallisen tehtävänsä. Kohtalo on puuttunut asiain kulkuun ja huolehtinut siitä, että liberalismista ei sittenkään muodostunut sen tarkoittamaa kansallisen elämän hautaa.

Liberaalisen yksilökeskeisen katsomuksen mukainen vapaus merkitsee siis yksilön vapautuneisuutta kokonaisuudesta, so. yhteisöstä ja valtiosta. Liberalismi rakentuu yksilön ja kokonaisuuden dualistiseen vastakkaisuuteen, mikä oli kokonaan vieras ja käsittä-

mätön ajatus antiikin helleenisessä samoinkuin roomalaisessa ja keskiaikaisessa germaanisessa yhteisöelämässä. Näille kaikille oli luonnollinen monistinen kokonaisuuskatsomus, jonka mukaan valtioyhteisö oli elimellinen kokonaisuus, mihin yksilö jäsenenä kuului. Siitä johtui yksilön täydellinen sidonnaisuus valtioyhteisöön, minkä hyväksi hänen oli ensisijaisesti uhrauduttava. Vain yhteisön kautta yksilöllä oli merkityksensä sen mukaan, miten hän kykeni osallistumaan yhteisöelämään ja sen hyväksi suorituksia tekemään. Hänen kykyjensä ja suoritustensa yhteisöllinen arvo oli siis ratkaiseva. Ja vain yhteisön kautta jäsen voi turvata omat elinehtonsa. Ja kuitenkin näissä yhteisöissä vallitsi ns. vapaitten miesten yksilöllinen vapaus. Oikein käsitettynä vapaus ei milloinkaan, kuten aikaisemmin jo on osoitettu, voi merkitä yksilön kokonaiseduista piittaamatonta mielivaltaisuutta, vaan vapautta kokonaisuuden rajoissa. Kaikki yhteisöelämä, mikä on kaiken inhimillisen sivistyselämän perustus, merkitsee aina ehdotonta sidonnaisuutta kokonaisuuteen, sillä muutoinhan ei yhteisöelämä paremmin kuin yksilöllinenkään elämä olisi ensinkään mahdollinen. Kaikessa inhimillisessä elämässä on yhteisökeskeisyys luonnollinen ja määräävä periaate. Kun yhteisön jäsenet tämän käsittävät, tuntevat he, toimiessaan yhteisön jäseninä tämän yhteisön hyväksi, itsensä täysin vapaiksi, sillä tämän toimintansa jokainen käsittää korkeimmaksi siveelliseksi velvollisuudekseen, minkä hän sen vuoksi mielellään täyttää. Juuri siinä on yhteisön jäsenen todellinen vapaus.

Tämä yhteisöelämän totuus poljettiin maahan liberalismin aikakautena. Todellisuudessa se tapahtui silloin, kun yksilökeskeinen katsomus asetettiin yhteisöelämää vallitsevaksi periaatteeksi vastoin historian antamia kokemuksia ja vastoin luonnollista järjestystä. Liberalismi — sekä aatteellinen että taloudellinen, on järjestelmällisesti murtanut yhteisöelämän perusteita. Sen julistama yksilön vapaus, mikä merkitsee yksilön irroittamista yhteisöstä omaan mielivaltaisuuteensa, on todellisuudessa järjestynyttä yhteisöelämää vastaan suunnattu tuhoamisjulistus, kuten historialliset tosiasiat jo ovat ehtineet meille osoittaa elämän kovan

todellisuuden muodossa. Liberalismi on aina ratsastanut ja ratsastaa loppuun saakka tyhjillä korulauseilla, joiden taakse taitavasti on piiloitettu todelliset tarkoitusperät. Elämän ankara todellisuus tulee kuitenkin säälimättä paljastamaan näitten korulauseitten tyhjyyden ja murskaamaan niitten takana piilevän todellisuudenkin konstruktiivisuudessaan täydellisenä elämänvastaisuutena. Historiallinen liberaalinen aikakausi on päättynyt. Sen suosiman yksilökeskeisen katsomuksen on väistyttävä kansayhteisökeskeisen katsomuksen tieltä, sillä vain viimeksimainitun pohjalla inhimillinen sivistyselämä voi edelleen elää ja kehittyä ja kohota uuteen helleeniläiseen nousukauteen, minkä elävänä muotona tulemme näkemään Euroopan uuden, elimellisen järjestyksen.

Kuvaavana ajan merkkinä lainaamme tähän kuuluisan liberaalisen oikeusoppineen *Georg Jellinek*in seuraavat liberaalista järjestystä koskevat lausunnot: ''Puhtaasti spekulatiivisen luonteensa osoittaa se sen kautta, että milloinkaan ei ole ollut olemassa eikä milloinkaan voi olla olemassa vain oikeussuojatoimintaan rajoittunutta valtiota. Puhdas oikeusvaltioteoria, mitä muuten ei ainoakaan sen kannattajista ole voinut noudattaa sen viimeisiin doktrinäärisiin seurauksiin saakka, merkitsee käytännöllisesti katsoen samaa kuin valtiottomuuden vaatimus.'' Siten on omalta arvovaltaiselta taholta osoitettu liberalismin spekulatiivinen luonne, jota me olemme nimittänyt konstruktiivisuudeksi, samoinkuin sekin, että liberaaliset teoriat todellisuudessa ovat vain tyhjiä ajatusrakennelmia, joita ei milloinkaan ole voitu eikä voida toteuttaa. Muistiinpantavaa on ennen kaikkea myös se, että Jellinek näkee oikeusvaltion teoriassa, mikä on ollut liberalismin lempilapsi, käytännöllisesti katsoen valtiottomuuden vaatimuksen, so. tosiasiallisen valtion hävityksen, mikä arvostelu käy täysin yhteen omaksumamme käsityksen kanssa.

Liberaalis-kapitalistisen järjestelmän saavuttaessa kehityksensä huipun se alisti kaiken henkisen elämän aineellisuuden kahleisiin. Kaikki arvot — myös ihmisarvo ja koko ihmiselämäkin — mitattiin aineellisuuden mittapuulla, kullalla, josta oli tullut järjes-

telmän epäjumala. Siten oli alkuperäinen valistusajan filosofisen hengen luoma järjestelmä todellisuudessa pantu seisomaan päälaelleen raa'an aineellisuuden hengen heiluttaessa herruusvaltikkaansa.

Myönnettävä on kuitenkin, että järjestelmä teknillisessä suhteessa merkitsi suurta saavutusta. Tekniikan kehittämisessä näemmekin järjestelmän pääasiallisen historiallisen arvon ja merkityksen. Tekniikan kehittyminen merkitsi tuotannollisen ja vaihdannallisen toiminnan suurta voimistumista tuottamistehon suuresti noustessa. Yksilölliseltä pohjalta lähteneenä spekulatiivis-konstruktiivisena rajoittamattoman vapauden lapsena järjestelmä osoittautui kuitenkin kaikelle järjestetylle yhteisöelämälle sopimattomaksi. Yksilökeskeisen peruskatsomuksensa vuoksi se johti automaattisesti yksilö- ja ryhmäkuntaisuuteen ja kehkeytyi vihdoin luokkajakoiseksi vastakohtaisuudeksi, raastaen siten pahoin yhteisöelämän perusteita. Se kohotti sekä henkisen että aineellisen itsekkyyden johtavaksi periaatteekseen murskaten sitenkin luonnollisen yhteisöelämän perustuksia. Liberaalinen talousjärjestelmä ei liioin voi elämän ylläpitämisen keinoksikaan käsitettynä tyydyttää yhteisöelämän luonnollisia vaatimuksia, kuten edellä olemme saaneet nähdä. Tämä johtuu todellisesta järjestyksen puutteesta, minkä on aiheuttanut yksilöllinen mielivaltaisuus ja itsekkyys.

Kaiken yhteisöelämän ensimmäisiä vaatimuksia on vakava ja tasainen, so. suunnitelmanmukainen taloudellinen toiminta, missä kuitenkin on annettava tilaa myös terveitten taloudellisten voimien vapaalle kehittymiselle. Suunnitelmallisuus ei tälläkään alalla saa milloinkaan mennä niin pitkälle, että se vajoaa kaavamaisuuteen, sillä silloin on vaara tarjona, että terveet ja elinkelpoiset elämää palvelevat yritykset tuhoutuvat. Joka tapauksessa kaiken taloudellisen toiminnan on aina oltava pääpiirteissään järjestyksen alaista toimintaa, kuten kaikki elämän yhteisössä on järjestyksen alaista. Sillä talouselämän ensisijaisena tehtävänä on kansayhteisön palveleminen, mikä ei voi tyydyttävällä tavalla tapahtua yksilölliseen mielivaltaisuuteen jätettynä, kuten

kokemus on kiistattomasti osoittanut. Toisaalta on jo kokemuksen nojalla todettavissa, että elimellinen kokonaisuuskatsomus on talouselämänkin alalla voinut luoda järjestyksen, joka täysin määrin kykenee tyydyttämään kansayhteisön elämäntarpeet. Valtiojohtoinen taloudellinen toiminta on osoittautunut kerrassaan ylivoimaiseksi liberaalisen järjestelmän luomaan talouselämään nähden. Näin on vastaansanomattomasti osoitettu täydelliseksi harhakäsitykseksi väite valtiojohtoisuuden kykenemättömyydestä palvelemaan yhteisöelämän tarpeita, mikä väite sellaisenaan todellisuudessa on karkea loukkaus kansakuntaa ja sen valtiota kohtaan, sillä elimellinen kansayhteisökeskeinen järjestys asettaa parhaat voimansa huolehtimaan kansakunnan elämästä tälläkin alalla. Liberaalisen katsomuksen omaavat kapitalistit ja pankkimiehet harhautuvat pahasti, jos he uskottelevat itselleen, että vain heillä on monopolioikeus kykyyn johtaa taloudellista elämää, jota he tähän asti ovat johtaneet kansainvälisen kullan, jonka nöyriä palvelijoita he ovat, antamalla voimalla ja mahdilla. Se seikka, että heidän jättämänsä jälki on johtanut koko järjestelmän romahtamiseen täydellisen elämänvastaisuutensa johdosta, osoittaa mielestämme päinvastoin, että liberaalisen järjestelmän miehet eivät voi kerskua kyvyillään ja todellisuudentajullaan. Liberaalinen materialismi, joka luokkajakoisuuteen johtavana on avannut ovet hävittävälle marxilaisuudelle ja yrittänyt perin pohjin tuhota kansallishengen ja siten koko kansallisen elämän, jaellen näin kuoliniskuja inhimilliselle sivistyselämälle, on siten saavuttanut sen ajankohdan, mikä maailmanhistoriallisessa kehityskulussa merkitsee järjestelmän luonnollista kuolemaa.

Kapitalistisen järjestelmän seuraukset.

Mitä lopuksi tulee liberaalis-kapitalistisen maailmankatsomuksellisen järjestelmän itselleen asettamaan päämäärään, yksilön vapauden ja menestyksen turvaamiseen, ei siitä voi puhua muihin kuin varsinaisiin kapitalistisiin yrittäjiin nähden, joille järjes-

telmä todella merkitsee rajoittamatonta vapautta ja menestystä — toisten, so. kansan, kustannuksella. Järjestelmä on luonut uuden ylimystön, kultaa palvovan plutokratian, mutta muiden vapaus, onni ja menestys on faktillisesti suljettu harkitusti mahdollisuuksien ulkopuolelle. Järjestelmän perusedellytyksiin kuuluu laajojen kansankerrosten saattaminen pääomasta riippuvaiseksi persoonattomaksi massaksi, jonka syntyminen on saatu aikaan kansallisen ajattelun, so. kansallishengen tukahduttamisella materialistisen historiankäsityksen ja sen mukaisen hengen avulla, mikä siirsi yhteiskunnallisen voiman painopisteen kuolleelle pääomalle, kullalle, jonka orjuuteen ihminen, so. elävä elämä, saatettiin. Tuloksena on ollut toisaalla hallitseva plutokratia, toisaalla laajat, proletarisoituneet kansankerrokset, jotka elävät täydellisessä sosiaalisessa ja henkisessä turvattomuudessa. Siten järjestelmä on luonut ''vapaan'' työläisen, joka esiintyy kapitalistisen tuottajan laskelmissa vain numerollisena tuotantokustannusten summana ja sellaisenakin vain niin kauan, kuin tuottajan edun mukaista on ostaa työmiehen elävää työvoimaa, kysynnän ja tarjonnan määrätessä hinnan. Jotta hinta olisi mahdollisimman alhainen, järjestelmä on pitänyt huolta työläisten reserviarmeijan luomisesta, so. työttömien armeijan syntymisestä. Ei ole ihme, vaikka työläiset tällaisessa yhteiskunnassa kärsivät alemmuustunteesta, sillä onhan heidät alennettu aineen tasolle, vieläpä alistettu kullan, järjestelmän jumalan, välittömään herruuteen. Siten on liberaalis-kapitalistisen maailmankatsomuksen mukainen järjestelmä saavuttanut kehityksensä ja elämänvastaisuutensa huipun. Aika on tullut, jolloin sen on väistyttävä uuden elinvoimaisemman katsomuksen tieltä.

Materialistisen maailmankatsomuksen kansainvälinen luonne ja pyrkimys maailmanherruuteen.

Vapaamuurarius ja juutalaisuus.

Edelläkuvatun liberaalis-kapitalistisen maailmankatsomuksen luonteesta johtuu, että kaikenlainen kansainvälisyys ja sala-

seuraisuus löysi siitä otollisen kylvöpohjan samoin kuin maailmanherruuteen pyrkivä juutalaisuuskin, joka oli saanut järjestelmän turvin käsiinsä mahtavan kansainvälisen suurpääoman johdon. Tämä on todellisuudessa (rahan arvon ollessa sidottuna kultaan) merkinnyt taloudellisen maailmanherruuden saavuttamista, minkä avulla pyrittiin täydelliseen, myös poliittiseen maailmanherruuteen. Salainen vapaamuurarijärjestö, joka virallisesti pyrkii rakentamaan sivistyksen ''temppeliä'' tämän pahan maailman keskuuteen, oli todellisuudessa poliittinen välikappale vapaamuurarillis-juutalais-plutokraattisen maailmanherruuden toteuttamiseksi, minkä avulla maailman kaikki kansat olisi saatettu rahavallan täydelliseen orjuuteen. Järjestö kasvatti ja koulutti demokratian ylimystön, so. demokratian johdon, joka kansojen selän takana toimien toteutti likaisia epäkansallisia päämääriään, mitkä eivät siedä päivänvaloa, osoittaen jo siten siveellisen hylättävyytensä.

Juuri tähän tarkoitukseen oli liberaalis-kapitalistinen katsomus oivallinen välikappale, sillä pyrkihän se järjestelmällisesti kaiken kansallisen elämän tuhoamisella materialistisen katsomuksen herruuteen. Kansallinen elämä ja myös kansallisiin perusteisiin nojautuva talouselämäkin ovat sen vuoksi erityisesti olleet tuon maailmanherruuteen pyrkivän viheliäisen koplakunnan silmätikkuna. Niitä ahdistettiin rajusti kaikin mahdollisin keinoin. Pienet kansakunnat olivat jo siinä määrin vaipuneet kansainvälisyyden suohon, että niiden vastustuskyky oli täydellisesti murtunut. Todellisuudessa kansainvälinen suurfinanssi määräsi näitten kansojen elämänratkaisuista, sillä niitten talouselämä oli täydellisesti sen kontrollin alaisena. Tätä kontrollointia harjoitettiin, paitsi suoranaisin rahataloudellisin keinoin, erityisesti taitavasti toteutetuilla kansainvälisillä tuotanto- ja kauppapoliittisilla toimenpiteillä, joilla pyrittiin luomaan ns. maailmantalous ja hävittämään kaikki itsenäiset kansantaloudet. Epäitsenäinen kansantalous oli nimittäin tarkoitetunlaisen maailmantalouden perusedellytys. Tarkoitus oli saada kaikkien kansojen talouselämä ratkaisevasti riippuvaiseksi maailmantaloudesta, mikä riippuvaisuus tietystikin merkitsi riippuvaisuutta myös maailmantalouden valta-

tekijästä, so. kansainvälisestä suurfinanssista, joka siten oli korotettu maailman herraksi. Tämä olisi siis toisin sanoen merkinnyt juutalais-vapaamuurarillista maailmanherruutta englantilaisella mainoksella varustettuna.

Uskonnon varjolla kansallista valtiollista elämää kaikkialla maapallon eri äärillä viettävät juutalaiset, joitten kaikkialle sijoittuminenkin on oireellista, olivat todella laatineet hienon suunnitelman maailmanherruutensa toteuttamiseksi ja olivat jo onnistumaisillaan pyrkimyksissään kansainvälisen vapaamuurarillisen ja marxilaisen toiminnan sekä suurpääoman turvin liberaalis-kapitatisen järjestelmän puitteissa. Saamme kiittää kohtaloa siitä, että tämä katala inhimillisen sivistyselämän tuhoamiseen ja kansojen orjuuttamiseen tähtäävä suunnitelma juuri toteutumaisillaan ollessaan viime hetkessä saatiin estetyksi Saksan ja Italian kansojen kansallisen nousun ansiosta, mikä on johtanut maailmanhistorian valtavimpaan maailmankatsomukselliseen taisteluun. Se on inhimillisen elämänhengen ja aineellisen katsomuksen välinen armoton taistelu, jonka täytyy päättyä kehityksenlain sanelemaan elämänhengen voittoon ja herruuteen aineellisuuden yli. Suomalaisina olemme ylpeitä siitä, että saamme inhimillisen elämänhengen kansallisina sotureina osallistua tähän maailmankatsomukselliseen ja siis maailmanhistorialliseen ratkaisutaisteluun ja turvata kansallinen elämä ja siten koko inhimillisen sivistyselämän perusteet. Samalla kun turvaamme suomalaisen kansallisen elämän ja kansakuntamme tulevaisuuden, saamme antaa kansallisen panoksemme inhimillisen elämän vapauden puolesta saksalaisen kansakunnan sankarillisten soturien, unkarilaisten heimoveljiemme ym. rinnalla. Inhimillinen ja jumalallinen siunaus seuraavat elämänhengen sotajoukkoja näitten pyhällä ristiretkellä aineellisuuden saatanan sotalaumoja vastaan, jotka tuhotaan hengen välkkyvällä miekalla. Henki puhdistautuu elämän ruttotaudista ja nousee historiassa ennen näkemättömään kukoistukseen. Vapaan ja onnellisen inhimillisen elämän historiallisen aikakauden perusteet syntyvät tästä elämänvoimien rajusta dialektisesta liikehtimisestä, jonka synteesinä tulemme näkemään uuden puhdistuneen elämän.

V LUKU.

Maailmankatsomuksellinen sosialismi materialistisen katsomuksen lapsena ja yhteiskunnallisesta vallasta taistelevana osakumppanina.

Sosialismin perusopit.

Selventääksemme vielä Hegelin dialektista metodia inhimillisen elämän kehityksen lakina, huomautamme, että teesin ja antiteesin synteesi määrätyllä kehityksen asteella vuorostaan muuttuu teesiksi, mikä taas kehityksen kuluessa saa vastaansa antiteesin. Tälläiseksi teesiksi käsitämme liberaalis-kapitalistisen maailmankatsomuksen, minkä antiteesinä tahtoi olla marxilainen sosialistinen katsomus, johon sisältyy sekä sosialismi että kommunismi. Jo tässä yhteydessä tahdomme etukäteen huomauttaa, että marxilaista sosialismia ei voida pitää varsinaisena maailmankatsomuksena. Käsityksemme on, että liberaalis-kapitalistinen ja marxilais-sosialistinen katsomus muodostavat yhtenäisen kokonaisuuden, jota nimitämme materialistiseksi maailmankatsomukseksi. Inhimillisen elämän teesinä se on saanut vastakohdakseen kansallis-sosialistisen maailmankatsomuksen, kuten myöhemmin tulemme näkemään.

Sosialismin varsinainen tieteellinen perustaja oli juutalainen *Karl Marx,* jota on pidettävä Hegelin oppilaana, vaikka hän rumasti vääristelikin mestarinsa maailmanhistoriallisen opin. Sen sijaan että Hegel liikkui hengen maailmoissa päämääränään inhimillisen elämän kehityksen lain löytäminen dialektisen metodinsa

avulla, käänsi Marx Hegelin opin ylösalaisin julistaen aineen, materian, ylivaltaa hengen yli. Henkinen viljelys oli Marxin mukaan suoraan riippuvainen aineellisuudesta, so. aineellisesta viljelyksestä, mikä määräsi hengen viljelyksen sisällön ja kehityksen. Tällaisen materialistisen historiankäsityksen mukaan oli siis aineellisuuden piiristä, so. yhteiskunnallisista taloudellisista tuotantosuhteista, jotka sellaisenaan muodostivat yhteiskunnallisen elämän, löydettävä inhimillisen yhteisöelämän kehityksen laki. Maailmankatsomuksellinen kansainvälinen sosialismi nojautuu siis ns. materialistiseen historiankäsitykseen, mitä on pidettävä sosialismin perustana. Tulemme kohta tekemään selkoa sen perustavista opeista.

Tässä yhteydessä on kuitenkin vielä syytä huomauttaa, että todellisuudessa sosialismia ei voida pitää maailmankatsomuksena, sillä oikeastaan se oli vain liberaalis-kapitalistiseen katsomukseen sisältyvä voimatekijä, jonka päämääränä on ylivallan valtaaminen liberaalis-kapitalistisessa järjestelmässä ja uuden, taloudellisesti — ja opin mukaan siten myös yhteiskunnallisesti — johtavan kansanluokan luominen, mikä luokka valtioksi ajateltuna sortaisi siinä määrin nykyään vallassa olevaa luokkaa, porvaristoa, että viimeksimainittu kertakaikkiaan kukistettaisiin ja tuhottaisiin. Mistään kansakunnallisesta kokonaisuudesta ei siis voida puhua, vaan ainoastaan uudesta tyrannisoivasta luokkavallasta, joka luodaan sorron ja hävityksen voimalla. Palaamme asiaan myöhemmin lähemmin.

Tässä yhteydessä tahdomme vielä erityisesti kiinnittää huomiota siihen, että Marx siten hyväksyi Hegelin dialektisesta metodista vain alkuosan ja senkin kaksinkertaisesti vääristeltynä. Edellä jo huomautimme Hegelin opin raa'asta materialisoimisesta. Lisäksi Marx on sangen oleellisessa kohdassa vääristellyt Hegelin opin. Kun Marx julistaa antiteesin merkitystä teesin voittavana voimatekijänä, ei hän tyydy mihinkään muuhun kuin vastustajan, so. vallassa olevan luokan, täydelliseen henkiseen ja aineelliseen murskaamiseen, tarvittaessa elämän perussoluja myöten. Tuhoaminen oli suoritettava vihan voimaisella perusteellisuudella, kuten

luokkataisteluoppi opettaa. Tällaista ei suinkaan Hegelin dialektinen kehityksen laki voinut merkitä. Päinvastoin, kuten jo aikaisemmin olemme selittänyt, vastakkaisuuksien elämäntaistelu tosin oli päättyvä antiteesin voittoon, mutta voittaja otti tarkoin huomioon voitetun elinkelpoisiksi osoittautuneet elämänilmiöt, jotka voittaneen antiteesin elämänilmiöitten kanssa sulautuivat yhdeksi elimelliseksi kokonaisuudeksi, synteesiksi, joka siis sisälsi aineosia sekä vanhasta että uudesta. Täten Hegel avasi ovet historialliselle kokemusperäisyydelle, jonka Marx tahtoi sulkea elämään muka vaikuttamattomana tekijänä, osoittaen siten oppinsa elämänvastaisuuden. Viimeksimainittu seikka käy jo selvästi ilmi hänen oppinsa mahdottomasta lähtökohdastakin. Materialistisen katsomuksen asettaminen lähtökohdaksi merkitsee nimittäin elämän ylläpitämisen keinon, taloudellisen toiminnan, korottamista elämän itsensä tilalle. Elämän välikappaleesta, keinosta, on siten tehty elämän päämäärä, jopa elämä itse. Sama arvostelu pitää paikkansa myös liberaalis-kapitalistisen katsomuksen perusteeseen ns. taloudelliseen historiankäsitykseen nähden, mikä ei merkitse muuta kuin materialistista historiankäsitystä.

Marxilaisen sosialismin punaisena lankana on ns. luokkataisteluoppi. Marxin mukaan on yhteiskuntaelämän koko historiallinen kehitys ollut jatkuvaa luokkataistelua, mikä on aiheuttanut yhteiskuntamuotojen väkivaltaiset muutokset. Kapitalistisessa järjestelmässä itsessään on jo kumous käynnissä ja sitä on kiirehdittävä kiihkeällä luokkataistelulla. Kapitalistinen tuotantotapa on aiheuttanut kahden suuren luokan, porvariston ja köyhälistön, syntymisen, hävitettyään sitä ennen ammattikuntaisen työnjärjestyksen. Porvariston ajaessa vain omia itsekkäitä luokkapyyteitään ja jakaessa luokkaoikeutta saattaa se köyhälistön kurjaliston asemaan, jonka on pakko taistella olemassaolonsa puolesta. Vallitsevat taloudelliset olosuhteet, jotka aiheuttavat rikkauksien kasautumisen yhä harvempien käsiin ja vastaavasti köyhälistöjoukkojen jatkuvan lisääntymisen ja elintason painumisen, kiristävät äärimmilleen taistelun, mitä lisäksi kohennetaan sielullisen vihan hehkuvalla liekillä. Proletaarinen massa voittaa tais-

telun ja tuhoaa perinpohjaisesti koko porvarillisen järjestelmän. Köyhälistö nousee vallitsevaksi luokaksi, joka aluksi valtaa porvarillisen valtiovallan murskatakseen sen myöhemmin ja muuttaaksen sen köyhälistön diktatuuriksi, jonka turvin kaikki vastus murretaan, vanhat tuotantosuhteet ja niiden mukaiset kulttuurilaitokset lakkautetaan. Köyhälistön voitto on merkitsevä kaiken luokkavallan — köyhälistön omankin — loppua, sillä ''kun työ on vapautettu kahleistansa, tulee jokainen ihminen työntekijäksi, tuotanto lakkaa olemasta minkään erityisen luokan palvelijana ja alkaa hyödyttää koko yhteiskuntaa, koko ihmiskuntaa'', kuten *Väinö Voionmaa* lausuu. Luokkataistelu merkitsee Marxin opeissa jatkuvaa vallankumousta, mikä samalla on yhteiskunnan historiallista kehitystä.

Varsinaisen päämääränsä suhteen Marx on hyvin salaperäinen pitäen tarpeettomana kysymystä, minkälainen sosialistinen yhteiskunta on oleva. Hänen päämääränsä näyttääkin rajoittuvan nykyisen järjestelmän säälimättömään hävittämiseen ja uusien yhteiskunnallisten voimien esiin vetämiseen, mutta ei siis niitten järjestämiseen, mikä sekasorron ja anarkian välttämiseksi olisi kuitenkin kaiken inhimillisen yhteisöelämän vaatimus. Kenellä on uskallusta ruveta hävittämään vanhaa järjestelmää, hänellä täytyy olla suunnitelma uuden järjestelmän luomiseksi. Muussa tapauksessa hänet on leimattava vastuuttomaksi rikolliseksi. Yhteiskuntajärjestelmän hävittäminen merkitsee nimittäin koko ihmiskunnalle mitä raskaimpia veriuhreja ja suunnattomia kärsimyksiä. Ken päättää työnsä vain hävitykseen ja tarjoaa uutena hätäjärjestyksenä köyhälistön diktatuuria sekä puhuu ''riistäjäin riistetyksi tulemisesta'' ja ''kaikkinaisen riiston ja sorron poistamisesta'' ynnä tuotantovälineitten ottamisesta yhteiskunnan haltuun yrittämättäkään kaikesta tästä huolimatta todellisen yhteiskuntajärjestyksen luomista, hän on ihmiskunnan vihollinen numero yksi. On syytä huomata, että Marx ymmärsi liiankin hyvin järjestyksen merkityksen, sillä ajoihan hän innolla massojen organisoimista järjestömuotoihin ja -toimintaan. Työväenjärjestöissä, joita varten hän perusti kansainvälisen johtoelimen, internationa-

len, oli syntyvä luokkataistelun armeijan iskujoukot ja johtajat. Järjestäytymiseen oli kaikin tavoin pyrittävä. Epähuomiossa ei Marxilta ole voinut jäädä tekemättä sosialistisen yhteiskunnan suunnitteleminen. Olisikohan tällä kohtalokkaalla vaikenemisella jotakin yhteyttä hänen juutalaisen kansallisuutensa kanssa? Uskomme asian laidan olevan sellaisen.

Kansainvälisyys on marxilaiselle sosialismille ei vain organisatorinen, vaan ennen kaikkea myös periaatteellinen kysymys. Samoin kuin kapitaali on tullut kansainväliseksi ja persoonattomaksi, on sosialismikin kansainvälistä, samanlaisuuden persona-tonta massaoppia. Perusolemukseltaan raa'an aineellisena se ei myönnä hengen elämälle luovaa arvoa, sillä viimeksimainittu on vain aineellisuuden ''heijastusta''. Tästä peruskatsomuksesta johtuu, että marxilaisuus ei tunnusta kansakuntien elämän oikeutta eikä kansallisvaltioita. Se on kansakunnan, valtion ja oikeuden ja siten koko kulttuurin vastainen oppi, mikä inhimillisessä maailmassa näkee vain taloussuhteita, proletaareja ja porvareita sekä luokkataistelun ja köyhälistön diktatuurin. Marxilainen sosialismi tunteekin todellisuudessa vain, kuten jo edellä huomautimme, teesin ja antiteesin, mutta ei hegeliläistä synteesiä. Tämä on yksi sosialismin perusvirheistä, mikä on johtanut moneen onnettomuuteen. Mainittakoon vielä kerran, että sosialismi on omaksunut hegeliläisen dialektiikan vain, mikäli on kysymyksessä teesin ja antiteesin elämänkamppailu, senkin tosin vääristellyssä muodossa, mutta on tyystin unohtanut dialektisen metodin synteesin. *Hegel* opetti, että inhimillisen elämän historiallinen kehitys oli vastakkaisten henkisten voimien taistelua, so. teesin ja antiteesin vastakkaisuutta, mistä oli syntyvä uusi elämän synteesi, mikä ei voinut olla muuta kuin teesin ja antiteesin taistelussa elinkelpoisiksi osoittautuneitten elementtien yhteensulautuma elävän elämän elimellisenä kokonaisuutena. Tämän dialektiikan oleellisen osan on Marx tietoisesti unohtanut.

Marx ja hänen oppilaansa ovat opettaneet ja tilaisuuden tullen myös käytännössä toteuttaneet sellaista materialisoitua dialektiikkaa, jonka mukaan antiteesi taistelussa täydellisesti hävittää

ja murskaa teesin, so. vallitsevan maailmankatsomuksen, sen kannattajat ja laitokset, ja asettaa teesin tilalle antiteesin, so. sosialismin sellaisenaan kaikkine puutteineen ja mahdottomuuksineen. Kun proletaarit ovat kohonneet hallitsevaksi luokaksi, hävitetään kapitalistis-porvarillinen luokkavaltio, joka sosialistisen käsityksen mukaan on ollut vain vallassaolevan porvariston sortoväline. Valtiosta muodostetaan nyt aseistetun työväenluokan luokkavaltio, köyhälistön diktatuuri, porvariston sortamiseksi, kukistamiseksi ja hävittämiseksi, mikä suoritetaan perinpohjaisella säälimättömyydellä. Näin nostetaan toinen kansanosa toista vastaan taisteluun elämästä ja kuolemasta, jossa toisen on tuhoudutettava. Siten sosialismi osoittautuu vihan ja kuoleman opiksi, joka hajoittaa kansakokonaisuuden ja tuhoaa kansallisen elämän perusteet. Elinkelpoisetkin elämän ainekset tuhotaan, mikä merkitsee kansakunnan kansallisen elämän kuolemaa. Sitä onkin pidettävä sosialismin tarkoitusperänä, sillä sosialismi ei hyväksy kansallista elämää historiallisen yhteisöelämän perustana, vaan pyrkii juuri sen tuhoamiseen ja siten itse asiassa myös inhimillisen sivistyselämän tuhoon.

Köyhälistön diktatuuri valtion järjestyksenä olisi sosialistisen opin mukaan vain ylimenokauden ilmiö pyrittäessä sosialismin päämäärään, luokkasorron lakkauttamiseen ja ''sosialistisen yhteiskunnan'' luomiseen. Tämä tapahtuisi vähitellen ja asteittaisesti. Ensimmäinen aste olisi sosialistinen yhteiskunta, toinen ja lopullinen kommunistinen yhteiskunta. Aseistetun työväenluokan, ''kansan'', valtio, köyhälistön diktatuuri, muuttuisi sorron lakattua kansanvaltaiseksi työtätekevien valtioksi, missä kaikki olisivat kypsyneet hoitamaan valtiotehtäviä, joita sen vuoksi hoidettaisiinkin jonkinlaisessa vuorottaisjärjestyksessä. Kun koko kansa lopulta on kehittynyt niin korkealle tasolle, että jokainen tottumuksesta ja vapaasta tahdosta toimii ja elää hyvän yhteisöjärjestyksen edellyttämällä tavalla, häviävät valtio ja oikeus tarpeettomina. Silloin on syntynyt valtiota, oikeutta ja kaikkea julkista valtaa vailla oleva kommunistinen yhteiskunta sosialismin lopullisena päämääränä. Sosialistisessa yhteiskunnassa, jollaiseksi

on katsottava mm. Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitto, on sosiaalisena ohjeena: Jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle hänen tarpeittensa mukaan. Kaikkia hyödykkeitä ja tarvikkeita on tällöin muka yltäkyllin, niin että jokainen saa ottaa tarpeittensa mukaan. Yliluonnollisesta ihanteellisuudesta johtuen ei kukaan kuitenkaan eläisi ylellisesti eikä edes tahtoisi niin elää, sillä jokainen olisi sosiaalisesti ja siveellisesti niin korkealla tasolla, ettei voisi itselleen sellaista hyvää sallia.

Ylläolevan suhteen viittaamme erityisesti *Lenin*in teokseen ''Valtio ja vallankumous, marxilaisuuden oppi valtiosta ja köyhälistön tehtävistä vallankumouksessa'', jossa tekijä — lakimiehen johdonmukaisuudella ja osoittaen samalla pätevää valtiollisen, yhteiskunnallisen ja poliittisen elämän tuntemusta — on selvittänyt sosialismin perusajatukset ja tehtävät, nojautuen lukuisiin, varsinkin Marxin ja Engelsin lausuntoihin. Käsityksemme mukaan Leninin tutkimus sosialismista ja sen tehtävästä on oleellisilta kohdiltaan oikeaan osunut. Hänessä on ollut miestä sanoa julki sosialismista kiertelemätön totuus, jota sosialidemokraatit taktillisista syistä kaihtavat porvarillisessa yhteiskunnassa, jossa he niin mielellään puhuvat demokratiasta. Todellisuudessa demokratia on heille vain oppikoulu tiedon ja taidon hankkimiseksi varsinaisia sosialistisia tehtäviä varten. Tämä on alaston totuus sosialismista ja sen luokkatietoisista kannattajista. Käsityksemme mukaan näin ei kuitenkaan ole asian laita laajoihin sosialismia kannattaviin työläispiireihin nähden, koska esimerkiksi meillä Suomessa on todettavissa, että työmiehen rinnassa kuitenkin elää kansallinen henki, jota kansainvälisen sosialismin myrkky ei ole voinut tukahduttaa ja josta ei myöskään demokratia voi itselleen ansiota lukea. Tämä ilmiö osoittaa vain kansallisen elämän valtavaa elinvoimaa, joka erityisesti vaaran hetkellä itsesäilytysvaiston ohjaamana vastustamattomasti purkautuu esille. Tämän olemme saaneet jo kahdesti viimeisten koettelemustemme aikana kokea, jolloin perivihollisemme asetti vaakalaudalle kansakuntamme itsenäisen elämän oikeuden, minkä se tahtoi tuhota. Silloin havaitsimme, että suomalainen työmies urhoollisesti puolusti,

isien perinteitä seuraten, kansakuntamme historiallista elämänoikeutta ja pelasti siten suomalaisen kansallishengen mukaisen yhteisöelämän, so. suomalaisen kulttuurin. Olemme elävästi vakuuttunut siitä, että suomalainen työmies ei suinkaan taistellut vain luulotellun demokratian puolesta, vaan ennen kaikkea suomalaisen kansallisen elämän puolesta, suomalaisen veren ja hengen ääntä seuraten. Tämä historiallinen, kansakuntamme suurta elinvoimaa osoittava tosiasia velvoittaa suomalaista elimellistä kansayhteisöä sekä henkisessä että aineellisessa suhteessa toimimaan niin, että suomalainen työmies rauhankin päivinä tuntee olevansa kansakuntamme elimellinen ja rakentava jäsen, jonka elämä on turvattu.

*Marx*in taloudellisten oppien avainkysymyksenä on kysymys liika- eli lisäarvosta. Lisä- eli liika-arvo on kapitalistisen tuotannon kannustin. Tätä liika-arvoa tuottavana ''tavarana'' on työntekijäin työvoima, jonka nämä myyvät korvausta vastaan tuottajalle. Tämä taas maksaa siitä pienemmän palkan, kuin mitä työvoiman todellisuudessa suorittaman työn arvo olisi. Näin syntynyt erotus on siis oikeastaan maksamatonta liikatyötä, mikä jää yrittäjän hyväksi. Työntekijäin työn synnyttämä liika-arvo on se salaperäinen voima, joka panee kapitalistisen tuotantojärjestelmän pyörimään, mutta joka samalla synnyttää siihen itseensä kohdistuvan kukistavan voiman, luokkataistelujanoisen köyhälistön.

Porvarillinen yhteiskunta on Marxille samaa kuin tämän yhteiskunnan tuotantosuhteet, ja se merkitsee kapitaalin aikakautta. Koottu tavara on koottua työtä, ja se muuttuu varsinaiseksi kapitaaliksi sen kautta, että ''se esiintyy itsenäisenä yhteiskunnallisena valtana, so. erään yhteiskuntaosan valtana, joka pysyy pystyssä ja lisääntyy vaihtumalla välitöntä elävää työtä vastaan'', kuten *V. Voionmaa* kirjoittaa. ''Kommunistisessa manifestissa'' lausutaan: ''Kapitaali välttämättä edellyttää sellaisen luokan olemassaoloa, joka ei omista mitään muuta kuin työkykynsä. Kootun, suoritetun, esineellistyneen työn valta välittömän, elävän työn yli vasta tekee kootun työn kapitaaliksi. Kapitaali

ei ole siinä, että elävä työ käyttäisi koottua työtä uuden tuottamisen keinona, vaan se on siinä, että koottu työ käyttää elävää työtä keinona säilyttääkseen ja lisätäkseen vaihtoarvoansa.'' Tuotannollisen kapitaalin kasvaminen merkitsee ''kootun työn vallan kasvamista elävän työn yli, porvariston vallan kasvamista työtätekevän luokan yli'', V. Voionmaan sanontaa edelleen käyttääksemme. Seurauksena on porvariston ja köyhälistön vastakkainen asennoituminen, luokkataistelu, joka on kaikkea yhteisöelämää vallitseva voima ja siten yhteiskunnan historiallisen kehityksen määräävä tekijä.

Porvarillisessa yhteiskunnassa porvaristo vallassaolevana luokkana on hankkinut itselleen ''yksinomaan valtiollisen vallan''. ''Nykyaikainen valtiovalta on valiokunta, joka hoitaa koko porvariluokan yhteisiä asioita.'' Porvarillista yhteisö- ja valtioelämää vallitsee keskittymisen periaate. ''Riippumattomat — — — maakunnat eri etuineen — — — sullotaan yhteen yhdeksi kansakunnaksi, yhden hallituksen, yhden lain, yhden kansallisen luokkaedun alaiseksi, yhdeksi tullialueeksi'', Voionmaata edelleen siteerataksemme. Tällainen on sosialistisesta näkökulmasta katsoen porvaristo luokkayhteiskuntineen ja luokkavaltioineen, jonka köyhälistö massan paljoudella ja voimalla sekä luokkataistelulla tulee kukistamaan ja tuhoamaan. Siten köyhälistö tulee vapauttamaan itsensä pääoman orjuudesta, mikä on työmieheltä ''riistänyt kaiken kansallisen leiman. Lait, siveysoppi, uskonto, ovat hänelle porvarillisia ennakkoluuloja, joiden kunkin takana piilee jokin porvarillinen etu''. ''Köyhälistö, nykyisen yhteiskunnan alin kerros, ei voi kohota, ellei koko ylin kerros, joka muodostaa virallisen yhteiskunnan, häviä'', kuten ''Kommunistisessa manifestissa'' sanotaan. Porvaristo ei suinkaan häviä itsestään, vaan sen tulee hävittämään köyhälistö luokkana vallattuaan valtiollisen vallan, mikä sitten tulee esiintymään köyhälistön diktatuurina, käyttäen väkivaltaa tarkoitusperiensä toteuttamiseksi. ''Kommunistisessa manifestissa'' sanotaan edelleen: ''Kommunistien (lue: sosialistien) lähin tarkoitus — — —: köyhälistön muodostaminen luokaksi, porvariston hallituksen hävittäminen,

valtiollisen vallan saavuttaminen köyhälistön kautta.'' Sosialismin periaatteellinen kansainvälisyys lausutaan myös selvästi julki ''Kommunistisessa manifestissa'': ''He (kommunistit, oikeastaan sosialistit) — — — köyhälistön eri kansallisissa taisteluissa pitävät silmällä köyhälistön yhteisiä, kansallisuudesta riippumattomia etuja — — —, he aina edustavat yhteisliikkeen etua.'' Sama periaate lausutaan selvästi myös ns. ''Erfurtin ohjelmassa''. Hyvin huomattava on seuraava ohjelmakohta: ''Työmiehillä ei ole mitään isänmaata. Ei voi heiltä ottaa, mitä heillä ei ole. Kun köyhälistön täytyy ensi sijassa hankkia itselleen valtiollinen valta, kohota kansalliseksi luokaksi, muodostua kansakunnaksi, on se itse vielä kansallinen, jos kohta ei porvariston käsityksen mukaan. Kansalliset eroavaisuudet ja vastakohdat haihtuvat yhä enemmän porvaristonkin — — — kehittyessä. Köyhälistön valta poistaa ne vielä enemmän. Yhteinen toiminta, ainakin sivistyneissä maissa, on ensimmäisiä vapautuksen ehtoja.'' Nämä ovat sosialismin ''pyhien kirjojen'' käytännöllisiä ohjelmanjulistuksia, jotka sisältävät kansainvälisyyden periaatteen ehdottoman tunnustamisen ja samalla kansakuntien, kansallisuuden, isänmaan, valtion, oikeuden, uskonnon ja siveellisyyden käsitteitten hylkäämisen ja hävittämistuomion, mikä ei voi muuta merkitä kuin koko inhimillisen yhteisöelämän ja kulttuurin häviötä ja anarkismia.

Uudesta sosialistisesta olotilasta ''Kommunistinen manifesti'' lausuu seuraavat muistettavat sanat: ''Kun kehityksen edistyessä luokkaeroitukset ovat hävinneet ja kaikki tuotanto keskitetty yhdistyneitten yksilöitten käsiin, niin kadottaa julkinen valta valtiollisen leimansa. Valtiollinen valta varsinaisessa merkityksessään on toisen luokan järjestetty valta toisen kukistamiseksi. Jos köyhälistö taistelussaan porvaristoa vastaan itsestänsä yhtyy luokaksi, mullistuksen kautta muodostuu vallitsevaksi luokaksi ja tämmöisen pakon avulla poistaa vanhat tuotantosuhteet, niin poistaa se samalla luokkavastaisuuden elinehdot, yleensä kaikki luokat ja siten oman valtansa erityisenä luokkana.'' *Voionmaa* lausuu: ''Vanhan porvarillisen yhteiskunnan sijaan luokkineen ja luokkavastakohtineen astuu liittoyhteys, jossa jokaisen vapaa

kehitys on kaiken vapaan kehityksen ehtona'', ja lisää, että ''Kommunistinen manifesti'' antoi köyhälistölle seuraavat uudet tunnussanat: 1) ''ettei sosialismi ole mitään hämärää aaterakennelmaa, vaan yhteiskunnan historiallista liikettä''; 2) ''ettei yhteiskunta ollut haaveillun sopusoinnun ja yhteismielen tulos, vaan perustui luokkataisteluun'' ja 3) ''että sosialismin tuli luoda köyhälistön kansainväliseen yhteistuntoon perustuva suuri järjestö''. Mielenkiintonsa vuoksi otamme tähän vielä *K. Kautskyn*, suuren sosialistisen teoreetikon, lausunnon sosialismin päämäärästä: ''Tarkoin määritellen ei meidän lopullinen päämäärämme ole kuitenkaan sosialismi, vaan 'kaikkinaisen riiston ja sorron poistaminen, kohdistuneepa se sitten jotakuta luokkaa, puoluetta, sukupuolta tai rotua vastaan'.'' Tähän lausuntoon sisältyvä lainaus on Erfurtin ohjelmasta otettu.

Kuten nähdään, muuttuu valtiovalta sosialismin käsissä järjestetyn köyhälistön luokkavallaksi, köyhälistön diktatuuriksi, porvariston ja sen järjestelmän kukistamiseksi väkivallan, ''pakon'', avulla. Vanhojen tuotantosuhteitten poistaminen merkitsee juuri porvarillisen yhteiskunnan poistamista, sillä sosialistisen opin mukaan yhteiskunnalliset tuotantosuhteet muodostavat yhteiskunnallisen elämän, yhteiskunnan itsensä. Tässä käytetään siis pakkoa, so. väkivaltaa, eikä siis suinkaan mitään demokraattisia menettelytapoja. Siten köyhälistö kohoaa vallitsevaksi luokaksi, joka hallitsee mielivaltaisen pakon avulla ja hävittää porvarillisen luokan eli siis toisen osan kansasta. Tämän säälimättömän hävityksen jälkeen kaikki luokat ovat muka poistetut, ja siten köyhälistö on muka poistanut omankin ''valtansa erityisenä luokkana''. Jos jätämme sanoilla ratsastamisen, merkitsee tämä sitä, että köyhälistö tuhoaa porvariston ja julistautuu yksin, ei vain hallitsevaksi luokaksi vaan myös sosialistiseksi kansayhteisöksi, jossa kaikki muut ainekset, mikäli sellaisia vielä hävityksen jälkeen on elossa, ovat täysin oikeudettomia sosialistisen järjestelmän orjia. Tämä jos mikään on juuri luokkayhteisö, jollaisen sosialismi väittää poistavansa, mutta todellisuudessa luokin väkivaltaisin keinoin mitä häikäilemättömimmän luokkayhteiskunnan hävittämällä

toisen yhteiskuntaluokan ja yleensä kaikki, jotka rohkenevat astua luokkaterroria vastustamaan. Näin ollen on sosialistinen yhteiskunta etuoikeutetun työväenluokan pakkovallalla luotava ja ylläpidettävä yhteiskunta, jonka valtio- ja oikeusjärjestyksen muodostaa luokkaväkivalta, jota ilman järjestelmä ei voi pysyä pystyssä. Järjestelmä luulee siis voivansa uskotella, että sosialistinen liittoyhteys merkitsisi jonkinlaista kansakuntaa vastaavaa kokonaisuutta. Mistään sellaisesta ei kuitenkaan ole kysymys, sillä työväenluokasta ei yksinään pelkällä selityksellä ja käskykirjeelläkään saa syntymään kokonaisuutta, kansayhteisöä.

Mitä on sosialistinen ''liittoyhteys, jossa jokaisen vapaa kehitys on kaiken vapaan kehityksen ehtona''? Ilmeisesti tarkoittaa se maailman kaikkien työläisten yhdistysmuotoista yhteenliittymää, siis kansainvälistä järjestöä, joka kuvittelee sulkevansa piiriinsä koko ihmiskunnan ja edellyttää siis kaikkien vastustajain täydellistä tuhoamista, so. porvariston lopullista hävittämistä niin, että jäljelle ovat jääneet vain sosialistisen järjestelmän kannattajat. Tällainen yhteisöelämä olisi siis nähtävästi vapaata kehitystä, jonka edellytyksenä on ''jokaisen vapaa kehitys''. Ensiksikin on sanottava, että vapaata kehitystä ei voi olla, koska kaikki kehitys on lainalaista. Toiseksi on muistettava, että tämän vapaan kehityksen edellytys on luotu ankaran pakon avulla. Että pakonalaisuudesta yht'äkkiä syntyisi vapaan kehityksen aikakausi ilman julkista valtaa, so. valtiota ja oikeutta, se ei sopeudu järkeemme. Näin ollen onkin ollut varovaista Marxin tavoin jättää selittämättä, miten tuo vapaa kehitys ilmenisi. Jos se olisi todella ''jokaisen vapaata kehitystä'', merkitsisi se anarkistista olotilaa, joka pian johtaisi sekasortoon ja kaaokseen, kaikkien sotaan kaikkia vastaan. Se olisi suunnaton taka-askel ihmiskunnan elämässä. Se merkitsisi ihmiskunnan historiallisen kehityksen hautaamista ja palaamista kaukaisiin ehkäpä esihistoriallisiin aikoihin. Tuskin sieltäkään saataisiin esikuvaa tuollaiselle järjestelmälle, joka on kaiken luonnonkin vastainen ja sen vuoksi mahdoton utooppinen tuulentupa.

Kun julkista valtaa ei saa olla sosialistisessa yhteiskunnassa, jossa kuitenkin nähdäksemme edellytetään täydellisen järjestyksen vallitsevan, olemme taaskin ihmeellisen ongelman edessä. Ilmeisesti järjestys jäisi yksinomaan siveellisen järjestyksen ja erityisesti yksilöitten siveellisten käsitysten varaan. Järjestelmä edellyttäisi siis enkelimäistä ihmissukua, jollaiseksi tämä todellisuudessa elävä ihmissuku, joka on lihaa ja verta ja niihin elimellisesti liittyvää sielua, ei milloinkaan voi kehittyä tässä maailmassa. Kun ei mitään muutakaan järjestysmuotoa ole esitetty, jää koko sosialistinen järjestelmä täydelliseen hämäryyteen, sillä ei edes sen ääriviivoista voi saada mitään käsitystä. Todellisuuspohjaisesti ajatellen ei tällaisesta järjestelmästä voi koskaan olla kysymys, sillä luonnon pakostakin sosialismi tulee aina pysähtymään köyhälistön diktatuurin asteelle, merkiten siis luokkapakkovallan diktatorista tyranniutta pysyväisenä valtiomuotona. Sen seurauksena olisi kaiken sen hävittäminen, jonka turvin inhimillinen kulttuuri on kautta aikojen elänyt ja kehittynyt. Sosialismi ei ole elämän, vaan kuoleman oppia. *Adolf Hitler* nimittääkin sitä syystä maailman rutoksi, joka on hävitettävä voimakkaalla, todelliseen elämään perustuvalla ja rakentuvalla maailmankatsomuksellisella vastaopilla ja tämän voimakeinoja käyttäen.

Siirryttäessä liberaalis-kapitalistisesta järjestelmästä sosialistiseen tänä ylimenokautena olisi voimassa köyhälistön diktatuuri valtion järjestysmuotona. Tällä asteella sosialismi siis vielä tunnustaa valtion, joka rakennetaan vallankumouksellisten työläisjärjestöjen eikä siis yhteiskunnan, kansakunnan tai kansalaisten varaan. Se on siis yhden luokkapuolueen valtio, jonka tehtävänä on kaikin valtiovallan käytettävissä olevin keinoin murtaa kansassa ilmenevä vastarinta ja toteuttaa tarvittaessa pakkokeinoin puolueen ohjelma. Tällä asteella on järjestelmä siis luokkapuoluevaltiokeskeinen, jonka muokkausmaana ja koekenttänä on kansakunta ja sen yhteisöelämä, joita ohjaillaan ylhäältä, hallituksesta tulevien käskykirjeitten voimalla, oli maaperä minkälainen hyvänsä. Tällaisessa valtiossa voidaan tuskin enää puhua oikeu-

desta yhteisöelämän järjestyksenä. Oikeus on pikemmin korvattu valtion pakkovallalla. Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitossa on jo runsaasti yli kahdenkymmenen vuoden ajan ollut köyhälistön diktatuuri hallitusmuotona. Siellä on valtio rakennettu selostetulla tavalla. Merkkiäkään ei ole esiintynyt siitä, että ylimenokausi olisi päättymässä, joten on odotettavissa, että köyhälistön diktatuuri jää siellä pysyväiseksi valtiojärjestykseksi, mikäli sen kohtalo riippuu kommunistisista vallanpitäjistä. Käsityksemme mukaan tulee niin aina käymään, milloin sosialismi on poliittisena ja valtiollisena tekijänä voinut edetä niin pitkälle, että se on voinut pystyttää köyhälistön diktatuurin. Niin on tapahtuva siitä yksinkertaisesta syystä, että sosialistista yhteiskuntaa ei koskaan voida toteuttaa, koska se on täysin utooppinen luonnonvastaisuus. Sen toteuttamisyritys tulee niin ollen kestämään ikuisesti, ellei vallankumous tai ulkonainen mahti pyyhkäise järjestelmää pois ja siten palauta kansallisen elämän mahdollisuutta ja pelasta ihmistä elämälle.

Marx on kyllä aivan oikein havainnut liberaalis-kapitalistisen järjestelmän kehitykselliset epäkohdat, mutta niiden vastaiseen kehitykseen vaikuttavassa arvioinnissa hän on erehtynyt. Pahojen vikojen ilmaantuminen oikeuttaa kyllä johtopäätökseen, että muutos on aikanaan tuleva. Mutta sellainen johtopäätös, että muutos olisi niin kielteinen ja hävittävä kuin Marx on kaavaillut, on subjektiivinen, omavaltainen ja kehityksen lain vastainen. Sellaisen on voinut tehdä vain kaiken historiallisesti kehittyneen inhimillisen kulttuurin vihaaja ilmeisesti hämärien päämäärien toteuttamiseksi. Tällaisena päämääränä on pidettävä juutalaisen rodun maailmanherruutta ja sen tavoittelua. Niinpä onkin Marxin luokkataisteluoppi vihan oppia, jolla ei koskaan mitään rakenneta, mutta kyllä helposti hävitetään korvaamattomia elämänarvoja. Ikävintä on, että sosialismista on tullut maailmankatsomus ainakin työläisten uskomuksen mukaan, mikä sen vuoksi ei salli edes vastaväitteitä eikä myöskään halua ottaa selkoa perustelluistakaan vastahuomautuksista.

Marxilta on jäänyt huomaamatta, että epäkohdat voidaan poistaa joko parantamalla entistä järjestelmää tai muuttamalla se hegeliläisen elämändialektiikan mukaan niin, että tilalle syntyy maailmankatsomuksellisesti arvostellen uusi, luonnollisen kehityksen mukainen yhteiskuntajärjestys, joka vastaa ajan vaatimuksia ja kehityksen tasoa. Näistä ei mikään järjestelmä saa poiketa, jos se tahtoo säilyttää elinkelpoisuutensa. Kaikkea vanhaa ei voida koskaan poistaa, kuten sosialismi uskottelee, vaan siitä on aina jäävä jäljelle kaikki elinkelpoinen aineosa. Ken luulee voivansa loukata tätä elämänkehityksen lakia, tavoittelee tyhjää ja aikaansaa vain suurta vahinkoa inhimilliselle elämälle.

Suorastaan utooppiseksi on leimattava sellainen yhteiskunta, jossa ei olisi valtiota eikä oikeutta ja joka sulkisi piiriinsä koko ihmiskunnan. Teoreettisesti voidaan tosin ajatella muunkinlaista yhteisöä kuin kansayhteisöä järjestetyn yhteisöelämän perustana, mutta todellisuudelle on sellainen täysin vierasta. Kun oikeuden on rakennuttava todellisuuden maaperään ja kun oikeus on sitä paitsi kaiken yhteisöelämän perusedellytys, on sosialistinen yhteisökaavailu, joka hylkää oikeuden, jo tämän vuoksi hylättävä. Ilman valtiota ja oikeutta, so. yhteisöjärjestystä, ei voida mitään järjestynyttä yhteisöelämää edes ajatella. Että ihminen, joka luonnostaan egoistisena oliona on enemmän taipuvainen pahaan kuin hyvään yhteisöelämän näkökulmasta asiaa arvostellen, omasta tahdostaan vapaaehtoisesti eläisi yhteisön ja sen jäsenten oikeutettuja elinehtoja loukkaamatta ja positiivisesti yhteisöetuja palvellen, on kerrassaan utooppinen ajatus, minkä on täytynyt syntyä aivoissa, jotka eivät ole tunteneet tai tahtoneet tuntea ihmistä psykofyysillisenä oliona ja siis sellaisena kuin hänet keskuudessamme näemme. Minkäänlainen kasvatus ei tässä kohden tule aikaansaamaan sellaista muutosta, että sillä olisi elämän todellisuuden kanssa mitään tekemistä. Siinä suhteessa ei auta edes köyhälistön diktatuurin ruoskanisku. Se on kertakaikkinen haave ja tulee sellaisena ikuisesti pysymään. Haaveitten varaan ei kuitenkaan voida yhteisöelämää rakentaa.

Sosialismi ja liberalismi. Neuvostolainen bolševistinen järjestys on sosialistinen järjestys.

Huomattava oikeusoppineemme *Brynolf Honkasalo* on lausunut sellaisen käsityksen, että sosialismia ja liberalismia ei voi pitää toistensa periaatteellisina vastakohtina ja että sosialismi peruskatsomukseltaan on individualistinen, mitkä seikat ilmenevät siitä, ''että valtio sen mukaan ei edusta mitään yksilöistä riippumatonta ja heidän yläpuolellaan olevaa arvoa, vaan se on vain yksilöitten intressejä palvelemaan määrätty aparaatti''. Vielä on Honkasalo sitä mieltä, että sosialistinen maailmankatsomus ei suhtautuisi kielteisesti rikosoikeudelliseen nullum crimen sine lege (ei mitään rikosta ilman lakia)-periaatteeseen, mikä olemukseltaan on liberaalisen maailmankatsomuksen tuote. Vaikka myönnämmekin, että liberaalisen maailmankatsomuksen kehityttyä liberaalis-kapitalistisen järjestelmän asteelle sosialistisella ja liberaalisella maailmankatsomuksella onkin yhteinen materialistinen peruskäsitys, kuten edellä olemme osoittanut, niin siitä huolimatta herättää hämmästystä kerrotunlainen asennoituminen sosialistiseen katsomukseen. Vaikka periaatteellinen vastakohtaisuus liberalismin ja sosialismin välillä ei olekaan suorastaan maailmankatsomuksellinen, niin siitä huolimatta on niiden välillä riittäviä periaatteellisia vastakohtaisuuksia, joiden avulla ne selvästi voidaan erottaa toisistaan. Mainitunlainen asennoituminen ei voikaan johtua muusta kuin sosialismin perusoppien tuntemisen puutteellisuudesta. Kun tällaisen ajattelun ilmeneminen oikeusoppineellakin taholla voi käydä yhteisöelämälle kohtalokkaaksi, on siihen tässä lähemmin puututtava.

Sosialismin päämäärä kaipaa tässä yhteydessä vielä lisäselvittelyä. Sen vuoksi ja ennen lausutun selvennykseksi lainaamme tähän seuraavan *Lenin*in lausunnon: ''Ihmiset tulevat vähitellen tottumaan yhteiselämän elementaaristen, ammoisista ajoista tunnettujen säännösten seuraamiseen ilman väkivaltaa, pakkoa ja alistumista, ilman pakottamisen aparaattia, mikä nimittää itseään valtioksi. Rikosoikeus tulee lopullisesti kuolemaan, oikeamielisyy-

den temppeliin johtava tie tulee vihdoin kasvamaan unhoituksen tiheätä ruohoa.'' Neuvosto-Liiton oikeuselämään perehtynyt oikeusoppinut *Heinz Schwartzkopf* taas lausuu, että proletariaatin herruus ei suinkaan ole mikään ''päämäärä, vaan se on vain etappi matkalla lopulliseen kommunistiseen olotilaan — anarkiaan pyrittäessä''. Sama kirjoittaja huomauttaa edelleen, että Marx on tahtonut paljastaa vain kehityksen perusteet, mutta ei ole tahtonut antaa minkäänlaista kuvaa siitä tilasta, johon pyritään, koska sellainen ei muka soveltuisi materialistiseen historiankäsitykseen. Bolševismin opettajat ovat kuitenkin antaneet kuvan tulevaisuuden valtiosta, mikä *Krapotkin*in mukaan olisi elimellinen yhdistysmuotoinen yhteenliittymä, jonka muodostaisivat ammattiliitot ja kulutusyhteisöt. Nämä ryhmät toimisivat vapaassa keskinäisessä sovinnollisuudessa. Tällaisen tilan mahdolliseksi tekeminen edellyttää kaiken pakon, valtion, oikeuden, omaisuuden, perheen ym. hävittämistä.

Bolševistinen oppi koettaa yhdistää materialistisen marxilaisuuden ja idealistisen krapotkinilaisuuden. Täydellinen kommunismi ei ole toteutettavissa heti vallankumouksen saavutettua voiton, vaan se tulee tapahtumaan pitkän kehityksen tuloksena. Tämä kehitys jakautuu erityisiin jaksoihin. Sotakommunismin ajanjakson 1917—1921 tehtävänä oli vanhan valtion täydellinen kukistaminen ja sen puolustajien mahdollisimman perinpohjainen poisraivaaminen. Kommunistisen lainalaisuuden ajanjakson, joka seurasi edellämainittua, tehtävänä on porvariston sisäinen, lopullinen tuhoaminen ja voittaminen ja maan tuotantovoimien kohottaminen. Sitten kun nämä päämäärät on saavutettu tulee proletariaatti hävittämään myös valtioksi organisoidun väkivallan ja oikeuden valtion funktiona. Täydelliseen kommunismiin hyvin valmistettu inhimillisyys tulee silloin elämään täydellisen veljellisyyden olotilassa.

Tätä taustaa vasten on käsitettävä Neuvostotasavaltojen Liiton voimassaolevan rikosoikeuden omituinen päämäärä, nimittäin oman itsensä tarpeettomaksi tekeminen. Bolševismin eri kehityskausina on myös rikosoikeuden tehtävä vastaavasti erilainen.

Sotakommunismin aikana ei ollut lainkaan kirjoitettua lakia, harvoja käskykirjeitä lukuunottamatta. Oikeuslähteenä oli vain ''vallankumouksellinen oikeustajunta''. Rikosoikeus oli proletariaatin taisteluväline vallankumouksen vihollisia vastaan. Rikosoikeuden käyttö oli järjestämätön ja todellisuudessa rehoitti täydellinen mielivalta. Venäjän kansan parhaimmisto, mihin kuuluvaksi luemme myöskin työväen parhaimmiston, hukutettiin verivirtoihin ja sanoin kuvaamattomiin kärsimyksiin, jotka tavallisesti päättyivät hiljaiseen kuolemaan jossakin kaukaisessa karkoitusleirissä tai tšekan vankiluolissa raa'an kidutuksen jälkeen. Kidutus ja murha muodostuivat systeemille tunnusmerkillisiksi. Laskematon on se ihmiselämäin määrä, mikä silloin tuhottiin vertaansa etsivällä raakuudella. Näin vuodatettu veri tulee elämänlain mukaan aina vaatimaan hyvitystä. Hyvityksen aika on nyt koittanut, aika, joka tuhoaa elämän todelliset tuholaiset.

Vasta helmikuun 6 päivänä 1922 annetulla käskykirjeellä hajoitettiin ''tšeka'' (= poikkeusluontoinen komissioni vastavallankumouksellisen liikkeen vastustamiseksi), jonka johdolla tuota hillitöntä ihmiselämän tuhoamista oli kommunistisen valtion toimesta harjoitettu sosialististen oppien mukaisesti porvariston kukistamiseksi. Tilalle asetettiin GPU (= valtion poliittinen hallinto). Tehtävänsä mukaan oli ''tšeka'' sotilaallisesti järjestetty poliisiarmeija, jolle oli varattu tavattomat valtuudet tarkoituksella tuhota omistava luokka, todellisuudessa kaikki toisin ajattelevat. Se voi mielensä mukaan toimittaa vangitsemisia, kotitarkastuksia ja takavarikkoja. Sillä oli oikeus ilman edelläkäypää oikeudenkäyntiä teljetä ihmisiä pakkotyöleireihin sekä langettaa ja täytäntöönpanna kuolemantuomioita. Siinä viralliset valtuudet, jotka merkitsevät inhimillisen elämän täydellistä alistamista raakaan tšekalaiseen mielivaltaan.

GPU:n perustaminen ei juuri voinut lisätä oikeusturvallisuutta, mikäli sellaisesta ensinkään voidaan puhua neuvostolaisesta rikosoikeudesta puheen ollen. Sen tehtävänä oli taistella vastavallankumouksellista liikettä ja bandiittirikollisuutta vastaan sekä suojella valtiolle elintärkeitä intressejä rikollisuutta vastaan.

Periaatteessa GPU:n piti rajoittaa toimintansa etsintöihin, kuulusteluihin, takavarikointeihin ja vangitsemisiin, mutta tuomion langettaminen oli kuuluva tuomioistuimelle. Tästä periaatteesta luovuttiin kuitenkin kohta, kun kysymyksessä oli bandiittirikollisuus, mikä tulkittiin hyvin väljästi ja omaperäisesti, tai ryöstö, jolloin GPU:lla oli oikeus omatoimisesti selvittää ja ratkaista asiat ja toimeenpanna ampumalla kuolemantuomioita. Näissä tapauksissa ei GPU ole sidottu mihinkään sääntöihin, vaan se menettelee oman vapaan harkintansa mukaan, joten sen verkkoon joutuneet ovat täysin suojattomia. Kun vielä tulemme näkemään neuvostorikosoikeuden olemuksen, tehtävän ja lähimmät päämäärät, voidaan sanoa, että kysymyksessä on raaka pakkovalta, terrori, jonka uhriksi voi joutua jokainen neuvostojärjestelmälle epämieluinen henkilö, vaikka hän ei olisi tehnyt minkäänlaista rikostekoa.

Uusi rikoslaki astui Sosialistisessa Neuvostotasavaltojen Liitossa voimaan tammikuun 1 päivänä 1927, mikä oli kesäkuun 1 päivänä 1922 annetun parannettu painos. Tähän bolševistiseen ''lainalaisuuteen'' neuvostovaltio oli pakoitettu aikaansaadakseen edes jonkinlaisen järjestyksen maassa ja voidakseen saada talouselämän edes välttävään käyntiin. Uuden rikoslain tehtävänä oli kaikkien sellaisten tekojen vastustaminen, jotka ovat neuvostojärjestelmälle ja sen rakennelmalle vaarallisia, sekä inhimillisyyden elementaaristen oikeussääntöjen mieleen teroittaminen. Virallisen bolševistisen käsityksen mukaan rikosoikeus esittää hallitsevan proletariaatin luokkaoikeutta. Sen tarkoituksena on bolševistisen järjestelmän turvaaminen ja kehittäminen täydelliseen kommunismiin pyrittäessä. Siten luokkarikosoikeus osoittautuu bolševistisen käsityksen mukaan yleisinhimilliseksi, kuten luokkavallankumouskin ihanteellisessa katsannossa. Neuvostorikosoikeus on yksi tärkeimmistä välikappaleista kommunistisen yhteisön perustamiseksi, mikä ei enää mitään rikosoikeutta tarvitse. Neuvostolainen luokkavaltio, mikä todellisuudessa on muodostunut julmaksi stalinilaiseksi diktatuuriksi, julistaa työväenluokan viral-

lisesti järjestettyä taistelua aikaisempaa sortajaansa, porvaristoa, vastaan.

Bolševistinen valtio ei suo kaikille kansalaisille ja luokille samanlaisia oikeuksia, vaan suosii proletariaattia omistavan luokan edellä, jonka periaatteellista oikeudettomuutta se lisäksi julistaa.

Olemme ylläolevassa tahtonut antaa yleiskuvan neuvostolaisesta järjestyksestä, joka ainakin perusolemukseltaan on sitä järjestystä, mihin jokainen sosialistinen oppi, myös sosiaalidemokratia, pyrkii ja mihin se olemuksensa mukaisesti itsestään joutuu sosialismin toteuttamisen tiellä. Kuten nähdään, tapahtuu sosialismin toteuttaminen väkivallalla ja terrorilla, mitkä ovat luokkapuoluevaltion järjestettyjä taisteluaseita. Tämä esitys on ollut välttämätöntä myös siksi, että kaikki todellisuudenvastaiset kuvittelut sosialismin suhteen vihdoinkin haihtuisivat. Suorastaan mieletön on esim. sellainen kuvitelma, että sosialismi voisi omaksua kansallisen ajattelun. Kun sosialismi olemuksellisesti edustaa kansainvälistä, persoonattomuuteen ja kansakunnattomuuteen johtavaa, elimetöntä aineellista ajattelua, pyrkien nimenomaan tuhoamaan kansallisen ajattelun ja katsomuksen sekä niihin perustuvat elimelliset elämänhengen ja kansallishengen ja asettamaan sijalle materialistisen katsomuksensa, niin merkitsisi kansallisen ajattelun tunnustaminen sosialismin itsemurhaa, mitä kukaan todellisuustajuisesti ajatteleva ei voi pitää mahdollisena. Käsityksemme oikeellisuus on ehdoton. Vahvistuksen sille saa laajasta sosialistisesta kirjallisuudesta, joka siinä suhteessa on kannaltaan täysin selvä ja yksimielinen, kuin myöskin sosialististen sanomalehtien johtavista kirjoituksista vielä tänäkin päivänä, jolloin koko kansakuntamme sankarillisesti ponnistelee kansallisen elämänsä puolesta, minkä elämäntaistelun sosialistiset kirjoittajat kyynillisesti selittävät taisteluksi kansainvälisen demokratian ja työväenluokan saavuttamien sosiaalisten etujen puolesta. Olosuhteista johtuen on sosialistisen taktillisen menettelytavan mukaisesti nykyisessä kehityksen vaiheessa puhuttava demokratiasta, jonka sosialistinen sisältö varovaiesti jätetään selittämättä harhauttamis-

tarkoituksessa, mutta otollisempien aikojen tullen puhutaan taas avoimesti porvarillisen valtiovallan valtaamisesta ja työväenluokan valtaluokaksi kohottamisesta, so. köyhälistön diktatuurista. Sanaakaan ette milloinkaan saa lukea suomalaisesta kansallishengestä, jonka odotettavasta noususta sosialistien johtaja on ennakkoon jo ennättänyt työväkeä varoittaa. Aineellisuuden palvojille on inhimillinen elämä vain välikappale, mikä menettää käyttöarvonsa heti, kun se ei enää esiinny tuottavana tekijänä plutokratian tuotannollisissa ja kaupallisissa laskelmissa.

Omalta osaltamme voimme lisäksi kokemuksesta todistaa, että sosiaalidemokraattisenkaan puolueen riveissä 1920-luvulla ei voinut toimia kansalliselta pohjalta lähtien, sillä sellaisen toiminnan mainittu puolue katsoo oman ja työväenluokan edun vastaiseksi, minkä vuoksi se jyrkästi tuomitsee kaiken kansallisen toiminnan ja estää sellaisen omassa keskuudessaan. Kun jo nuorena olimme huomannut liberaalis-kapitalistisen järjestelmän varjopuolet kaikessa alastomuudessaan, heräsi meissä vastustamaton halu toimia niin, että osaltamme voisimme helpottaa vähäväkisen kansanosan kovaa kohtaloa. Kun silloin vielä uskoimme, että tällainen toiminta on mahdollinen sosiaalidemokratian puitteissa, minkä uskoimme voivan hyväksyä kansalliset elämänperusteet, liityimme mainittuun puolueeseen siinä toivossa, että siten voimme hyödyllisesti toimia kansakuntamme hyväksi pyrkimällä kohottamaan vähäväkisen kansanosan elintasoa ja elämää. Kun aina kuitenkin olemme ollut suomalaisen kansallishengen lämmin kannattaja ja siitä aina ammentanut toimintaohjeemme, jouduimme hyvin pian jyrkkään ristiriitaan puolueen johdon kanssa, joka katsoi sopivaksi antaa julkisen toimintamme johdosta useita varoituksia, joista osa oli kirjeellisiä, osa täysin julkisia puoluelehdistössä julkaistuja. Näin toteutti Suomen sosiaalidemokraattinen puolue, kuten meille vähitellen selvisi, kansainvälisen marxilaisuuden periaatteita, joista edellä on tehty selkoa. Kun kaikkinainen kansallinen toiminta mainitun puolueen riveissä täten oli osoittautunut mahdottomaksi, päätimme kaiken uhallakin erota siitä ja kaikessa hiljaisuudessa ryhtyä työskentelemään suomalaisen kan-

sallisen elämän puolesta. Sitä seuranneina vaikeina taistelunvuosina antauduimme maailmankatsomukselliseen tutkimustyöhön, sillä henkisten voimiemme vapaatahtoista käyttöä ei ole voitu riistää. Todellisen elämäntaistelun läpikäytyämme ja hengen miekkamme sen kiirastulessa teroitettuamme olemme nyt saavuttanut maailmankatsomuksellisen taisteluvalmiuden, jota tulemme käyttämään suomalaisen kansakunnan kansalliseen tietoisuuteen herättämiseksi ja siten sen elin- ja taistelukelpoisuuden kohottamiseksi sekä elämänoikeuden turvaamiseksi, mikä edellyttää sekä liberaalis-kapitalistisen että marxilaisen aineellisuuden hengen kukistumista, sillä se on suomalaisen kansallisen nousun ehdoton edellytys.

Edellä olemme jo tehnyt selkoa sosialismista maailmankatsomuksellisena aatteena, jollaisena se välittömästi vaikuttaa yhteisöelämän valtiolliseen ja oikeudelliseen rakennelmaan. Samalla olemme todennut, että sosialismin päämääränä on sosialistisen yhteiskunnan luominen eli oikeastaan kaikkinaisen riiston ja sorron lopettaminen, mikä sosialistisen käsityskannan mukaan lopullisesti saavutetaan kansallisen elämän tuhoamisella sekä valtion ja oikeuden hävittämisellä, kuten olemme nähneet. Tähän päämäärään pyrittäessä on lähin tavoite porvarillisen valtiovallan valtaaminen ja köyhälistödiktatuurin pystyttäminen, jolloin viimeksimainittu tulee olemaan valtion järjestysmuotona. Tällaisen valtiollisen hirmuvallan avulla toteutetaan päämäärä yksilöitten intresseistä piittaamatta. Tällainen valtio on ennen kaikkea yksilöitten yläpuolella oleva ''arvo'', ja sen tehtävänä on murtaa kaikki yksilöitten ja myös laajojen kansankerrosten pieninkin vastarinta hävittämällä tarvittaessa kaikki väkivallalla. Valtion toiminnan määrää yksinomaan alaston tarkoituksenmukaisuus tavoiteltavan päämäärän, so. bolševistisen järjestelmän näkökulmasta katsoen. Lainaamme seuraavan *Honkasalon* lausunnon: ''Oikeusjärjestys ei ole marxilaisen käsityksen mukaan muuta kuin vallassa olevan luokan voimaansaattaman tosiasiallisen tilan sanktiooni; se on vain välikappale, jolla hallitseva luokka ylläpitää itselleen edullista olotilaa. Ainaisessa kehitystilassa olevan

kommunistisen väliaikaisvaltion oikeusjärjestyksen on sopeudut-tava niihin uusiin tilanteisiin, joihin kommunistista yhteiskuntaa luotaessa joudutaan. Sen on tunnustettava oikeushyviksi ne intressit, jotka ovat par'aikaa vallitsevan poliittisen suuntautumisen mukaiset, ja evättävä tunnustus niiltä intresseiltä, jotka eivät sitä edistä. — — — Siitä seikasta, että oikeushyvät yhä vaihtuvat valtion yhä muuttuvien tarkoitusperien mukaan, johtuu, ettei rikosoikeutta neuvostotasavallassa ole voitu luoda määrättyjen oikeushyvien suojajärjestykseksi, vaan valtion voimaansaattamien tarkoituksenmukaisuustilojen suojajärjestykseksi.'' Tämä käsitys neuvostolaisesta järjestyksestä on neuvostolaiseen voimassaolevaan oikeuteen perustuva ja siis täysin oikea. Samalla tavalla selittävät asian kaikki neuvosto-oikeuteen perehtyneet, myös neuvostolaiset itse.

Valtiotoiminnassa eivät tule kysymykseen mitkään länsimaiset oikeus- ja siveellisyysperiaatteet, eivätkä siinä ole esteenä historialliset tekijät eikä edes — elävä elämä. Sosialistinen valtio, jollainen voi tulla kysymykseen vain köyhälistön diktatuurina, ei perustaudu eikä nojaudu kansaan, vaan periaatteessa työväenluokkaan, jolla ymmärretään vain proletarisoituneita massoja. Todellisuudessa se nojautuu vain yhteen luokkapuolueeseen, nimittäin siihen, joka kukistettuaan toiset työväenpuolueet on saavuttanut yksinvaltiuden. Mutta siinäkään ei vielä ole raja, kuten Neuvostoliitossa tapahtunut kehitys osoittaa, sillä siellä on jouduttu täysin yksilölliseen, tyrannisoivaan hirmuvaltaan, mikä ei enää nojaudu edes kommunistiseen puolueeseen tai sen johtoon. Parhaassakin tapauksessa on siis systeemi jyrkästi luokkapuoluevaltiokeskeinen, minkä käsissä kansakunta ja sen jäsenet muodostavat vain toiminnallisen kohteen, kuten asianlaita oli keskiaikaisen absolutismin aikakautena. Kommunistisena valtakautena, jonka kohtalonhetki nyt on lyönyt, on Venäjän kansa ollut sosialistisen hirmuvaltiuden toiminnallisena koekenttänä. Mittaamattomat ovat ne kärsimykset ja suunnattomat ne veriuhrit, jotka kovia kokenut Venäjän kansa on saanut kestää tuona hirveänä aikana, jonka päättymistä Euroopan kansakunnat nyt kiihkeästi odottavat.

Sosiaalidemokratia ja kommunismi. Bolševistinen järjestys. Demokratia sosialistisena oppikouluna. Sosiaalidemokratian ja kommunismin vastakohtaisuus luonteeltaan — valtapoliittinen, ei periaatteellinen.

Edelläolevan johdosta voitaneen huomauttaa, että sosialismin kannattajat jakautuvat kahteen leiriin, sosiaalidemokraatteihin ja kommunisteihin, ja että ensinmainitut eivät hyväksy edelläkerrotunlaista yhteiskuntapoliittista toimintaa, vaan voivat olla jopa kansalliseenkin ajatteluun taipuvaisia. Tämän johdosta on huomautettava, että sekä sosialidemokraatit että kommunistit aatteellisesti ovat sosialismin lapsia ja sen intomielisiä kannattajia. Sosiaalidemokratian ja kommunismin eroavaisuus on vain menetelmällistä laatua, ja siinäkin suhteessa on eroa vain niin kauan kuin on mahdollisuus toimia porvallisessa demokraattisessa yhteiskunnassa, jolloin lähimpänä tavoitteena on porvarillisen valtiovallan valtaaminen. Sosiaalidemokraatit ovat taipuvaiset toimimaan porvarillisen demokratian puitteissa, koska sellainen menettely näyttää heistä tarkoituksenmukaisimmalta sosialismin varhaisemmassa vaiheessa. *Hitler*in mukaan demokratia on heille parhaimmassakin tapauksessa vain välikappale tarkoituksen saavuttamiseksi, jota käytetään vastustajan lamaannuttamiseksi ja vapaan tien raivaamiseksi omalle toiminnalle. Kysymyksessä on sosialistien kuuluisa taktillinen menettelytapa, mikä merkitsee sitä, että menettelytapa on aina ja nopeasti muutettava olosuhteiden mukaiseksi tarkoituksenmukaisuuden ollessa määräävänä ohjeena. Menettelytapaa koskeva kysymys on puhtaasti taktillinen eikä sillä ole periaatteellisten kysymysten kanssa mitään tekemistä. Sen vuoksi menettelytapaa voidaankin muuttaa missä asiassa ja milloin tahansa. Jos sosialistit siis jonakin kehityskautena toimivat esim. porvarillisen demokratian puitteissa, se ei suinkaan merkitse sitä, että he periaatteellisesti hyväksyvät demokratian, vaan ainoastaan sitä, että he katsovat olevan viisasta ja edullista niin menetellä, päästäkseen siten tuon taktillisen

manööverin avulla paremmin ja helpommin etenemään tavoitettaan kohti. Tätä seikkaa on erityisesti tehostettava, sillä mukavuuteen ja ajattelemattomaan välinpitämättömyyteen vajonnut porvaristo näyttää sen kokonaan unohtavan silloin, kun sosialistit olosuhteitten pakosta julistautuvat demokratian kannattajiksi, jopa kansallisiksi ja isänmaallisiksi mieleltään — tinkimättä kuitenkaan rahtuakaan periaatteistaan, kuten edelleen saamme nähdä. Periaatteistaan, joiden mukaan arvostelu aina on suoritettava, jos mieli pysyä reaalisella pohjalla, sosialistit eivät sosialisteina milloinkaan voikaan luopua, sillä sellainen merkitsisi sosialismin asettamista konkurssitilaan, mitä tarkoittavaan toimenpiteeseen he eivät koskaan vapaaehtoisesti tule ryhtymään eivätkä edes antamaan siihen suostumusta, vaan se jää velkojan, so. kansakunnan, tehtäväksi.

Kuuluisa sosialistinen teoreetikko *Kautsky* lausuu mm. seuraavaa: ''Mutta köyhälistön luokkataistelu, joukkojen taisteluna, edellyttää demokratiaa, kansanvaltaa — — — niin kuitenkin siinä määrin kansanvaltaa kuin on välttämätöntä joukkojen järjestämiseen ja säännölliseen valistamiseen. Se ei voi milloinkaan riittävästi tapahtua salaista tietä.'' *Kautskyn* mukaan on kansanvalta köyhälistön vallankumoukseen kouluttamisen väline, se on voimien ja niiden kehityksen mittari, joka osoittaa, koska vallankumouksen hetki on lyönyt. Lainaamme vielä seuraavat, periaatteellisesti erittäin tärkeät Kautskyn lausunnot: ''Aivan toisin on nykyisin, ainakin niissä maissa, joissa on jossain määrin kansanvaltaisia laitoksia. Näitä laitoksia on nimitetty yhteiskunnan varmuusventtiileiksi. Jos sillä tahdotaan sanoa, että köyhälistö kansanvaltaisessa valtiossa *lakkaa olemasta vallankumouksellinen,* että se siten tyytyy julkisesti ilmaisemaan suuttumuksensa ja kärsimyksensä ja että se luopuu valtiollisen ja yhteiskunnallisen vallankumouksen vaatimuksesta, niin silloin on tämä nimitys väärä. Kansanvalta ei voi tasoittaa kapitalistisen yhteiskunnan luokkavastakohtia eikä pidättää niiden välttämätöntä lopputulosta, tämän yhteiskunnan sortumista. Mutta yhden se voi: se ei voi ehkäistä vallankumousta, mutta se voi ehkäistä monta

ennenaikaista, toivotonta vallankumousyritystä. . . . . . — Se valaisee eri puolueitten ja luokkien voimasuhteita. . . . . . Taistelun kansanvaltaisproletaarinen *menettelytapa* esiintynee hitaampana kuin porvariston vallankumousaikainen. . . . . . Tämä luokkataistelun ns. rauhallinen *menettelytapa* — — —.''

Nämä sosialistisen oppimestarin lausunnot puhuvat selvää kieltä. Jos tarkoituksenmukaisuussyyt puhuvat toisen kuin demokraattisen menettelytavan puolesta, ovat sosialistit valmiit milloin tahansa muuttamaan menettelytapansa aina väkivaltaan saakka, kuten heidän monessa maassa antamastaan havainto-opetuksesta nähdään. Tästä opetuksesta ei maailmankatsomuksellisessa suhteessa taistelukelpoisuutensa menettänyt porvaristo näytä mitään oppineen. Kun sosialistit vallankumousyrityksissään useimmiten ovat epäonnistuneet, neuvoo Kautsky pysymään riittävän kypsyttämisajan demokratiassa, mutta sanoo kuitenkin samalla: ''Diktatuuri kansanvallan lakkautuksena voisi tulla kysymykseen vain poikkeustapauksissa, joissa suotuisten olosuhteitten erinomainen yhteensattuminen antaisi jollekin köyhälistöpuolueelle tilaisuuden temmata käsiinsä poliittisen vallan, joskaan sillä ei olisi puolellaan väestön enemmistö tai olisi se kenties kokonaan sitä vastaan.'' Uskomme edelläolevalla saattaneemme sosialistisen demokratian oikeaan valoon.

Kommunistit taas katsovat väkivaltaisen menettelyn kaikissa olosuhteissa oikeaksi kiirehtiäkseen kehityksen kulkua lopulliseen päämäärään pyrittäessä. Sekä sosiaalidemokratia että kommunismi ovat aatteellisesti sosialismia. Vain taktillista menettelytapaa koskeva kysymys erottaa ne toisistaan. Ja siinäkin suhteessa on eroa vain niin kauan, kuin soveliaaksi katsottava hetki on lyönyt, jolloin porvarillinen valtiovalta todennäköisyyslaskelmien mukaisesti katsotaan voitavan lopullisesti vallata. Silloin voimme olla aivan varmat siitä, että punaisen internationaalin lipunkantajat eivät enää huuda avukseen demokraattista omaatuntoa, vaan hehkuvin palopuhein tulevat yllyttämään proletaarisia massoja vallankumoukseen, kuten *Hitler* aivan oikein huomauttaa. Tästä hetkestä alkaen ovat sosiaalidemokratian ja kom-

munismin menettelytavat samat, joten köyhälistön diktatuurin pystyttäminen on molemmilla yhteisenä pyrkimyksenä. Kun sosiaalidemokratia ei vielä toistaiseksi ole missään pysyväisesti voinut valtiovaltaa vallata — sillä hallituksen muodostaminen porvarillis-demokraattisessa valtiossa ei suinkaan merkitse valtiovallan lopullista valtaamista, millä tarkoitamme yhteiskunnallisen ja valtiollisen vallankumouksen toteuttamista ja maailmankatsomuksellisen järjestelmän muuttamista — ei se ole vielä voinut meille esittää samaa näytelmää kuin kommunismi Neuvostoliitossa. Mutta tämä seikka ja sosiaalidemokratian taktillinen, menetelmällinen asennoituminen ei saa johtaa harhaan itse opilliseen sosialismiin nähden, jota näin ollen on pidettävä määrätyissä tärkeissä suhteissa liberalismin vastakohtana. Sillä liberalismille demokratia on periaate, tosin valheellinen, mutta sosialismille vain taktillinen menettelytapakysymys. Jos demokratia muuttuisi sosialistiseksi periaatteeksi, merkitsisi se hylkäystuomiota koko sosialismille eli siis itsemurhaa, jota sosialismi ei koskaan tule toteuttamaan. Sosialismi johtaa yhteiskunta-, valtio- ja oikeuselämän alalla siihen struktuuriin, jota neuvostosysteemi Venäjällä merkitsee ja josta edellä olemme antanut yleiskäsityksen.

Aatteellisessa mielessä sosiaalidemokratia ja kommunismi ovat siis täysin samastettavat, ja menettelytavankin suhteen on todellisuudessa kysymyksessä vain aste-ero, sosiaalidemokraattien tahtoessa kokemuksista viisastuneena menetellä varovaisemmin kuin kommunistit, jotka kaikissa olosuhteissa tahtovat turvautua väkivaltaiseen menettelyyn. Kun toisaalta kuitenkin näyttää olevan vastakohtaisuutta sosiaalidemokraattien ja kommunistien välillä, niin on syy tähän ilmiöön etsittävä aivan toisaalta, so. valtapoliittisista tekijöistä. Oppiensa mukaisesti kumpikin tahtoo saada työväenluokkaan kuuluvien kannatuksen. Juuri tämä kilpailu työväestön kannatuksesta on perimmäisenä syynä sosiaalidemokraattien ja kommunistien väliseen taisteluun vallasta, sillä kumpikin tahtoo yksinään johtaa työväenluokkaa tämän valtataistelussa porvaristoa vastaan. Kun molemmat julistavat samoja peri-

aatteellisia tunnuksia, ymmärtää helposti, että ne katsovat karsaasti toisiinsa ja yrittävät kaikin keinoin tukahduttaa toistensa toiminnan. Siinä suhteessa bolševikit ovat antaneet sosialisteille Neuvostoliitossa selvää havainto-opetusta. Sitä paitsi eri maitten sosialistit omienkin kokemustensa perusteella hyvin tietävät kommunistien tarkoitusperät, jotka aina merkitsevät sosiaalidemokraattisen toiminnan vaikeuttamista ja lopettamista. Tämä valtapoliittinen taisteluasenne voi helposti johtaa harhaan asioista perillä olemattomia heidän asennoituessaan sosiaalidemokratiaan ja bolševismiin, sillä puheenaoleva valtataistelu voi monesta näyttää siltä, että kysymyksessä olisi periaatteellinen eroavaisuus, vieläpä, että sosiaalidemokraatit olisivat kansallisia ja isänmaallisia. Erittäinkin nykyaikana on syytä tarkoin aina muistaa, että sosiaalidemokratiakaan ei voi milloinkaan olla kansallisen ajattelun pohjalta lähtevää, sillä se on periaatteessa aina kansainvälisyyden jyrkkä kannattaja ja kaiken kansallisen ajatustavan vastustaja. Se seikka, että esimerkiksi meillä Suomessa työväestö suurin piirtein katsoen sekä ajattelee että toimii kansallisesti, ei suinkaan ole sosiaalidemokratian ansio, vaan se johtuu yksinomaan kansallisen elämämme, so. suomalaisen veren elinvoimaisuudesta.

Sosialistinen rikosoikeus ei tunnusta nullum crimen, nulla poena sine lege (= ei mitään rikosta eikä rangaistusta ilman lakia)-periaatetta edes ns. ylimenokautena, so. köyhälistödiktatuurin vallitessa. *Honkasalo* osuu aivan oikeaan lausuessaan: ''Kun raja rangaistavan ja rankaisematta jäävän suhtautumisen välille lainsäätäjän nimenomaisen tahdon mukaan ei ole vedettävä sen tunnusmerkistön mukaisuutta, vaan sen aineellista, neuvostointressejä vaarantavaa luonnetta silmälläpitäen, tunnusmerkistöllä ei mainitussa suhteessa voi olla minkäänlaista merkitystä. On itsestään selvä, ettei nulla poena sine lege-periaatteella voi olla sijaa rikosoikeussysteemissä, jossa teon rangaistavuus ensi sijassa on asetettu riippumaan siitä, katsooko lainkäyttäjä sen vaarantavan niitä intressejä, jotka valtiovalta katsoo hyväksi kunakin aikana tunnustaa.'' Tämä käsitys neuvostolaisesta rikos-

oikeudesta on vallitseva sekä Neuvostoliitossa että sen ulkopuolella oikeusoppineitten keskuudessa. Tällaista voidaankin odottaa järjestelmältä, jonka päämääränä on valtion ja oikeuden hävittäminen ja jossa itsensä rikosoikeudenkin tarkoitus on määritelty oman itsensä tekemiseksi tarpeettomaksi, kuten jo aikaisemmin on osoitettu. Samoin olemme osoittanut, että Neuvostoliitossa hallitsee oikeuselämää alaston tarkoituksenmukaisuus päämääränään neuvostojärjestelmän juurruttaminen ja suojaaminen sille vaarallisilta aineksilta. Minkä johto milloinkin katsoo järjestelmälle tarpeelliseksi ja tarkoituksenmukaiseksi, se on oleva oikeutta rikosoikeudenkin alalla. Tällainen rikosoikeus merkitsee yksilön ja kokonaisen kansanosan, ns. omistavan luokan täydellistä oikeusturvattomuutta. Sotakommunismin aikakautena oli ainoana rikosoikeudenkin lähteenä proletariaatin vallankumouksellinen oikeustajunta. Tänä aikakautena teloitettiin tilaston mukaan lähes 2 milj. ihmistä neuvostosysteemille vaarallisena. Todellisuudessa tämä teloitettujen luku on ollut paljon suurempi, sillä neuvostolaiset olosuhteet huomioonottaen tilasto ei voi olla täydellinen ja tuskin sellaiseksi tarkoitettukaan.

Sotakommunismin aikakauden päätyttyä vuonna 1922 siirryttiin ns. kommunistiseen lainalaisuuden ajanjaksoon. Kesäkuun 1 päivänä 1922 astui voimaan rikoslaki, joka uusittiin tammikuun 1 päivänä 1927. Vallankumouksellisesta, hyökkäävästä rikosoikeudesta oli nyt tuleva puolustava taisteluväline neuvostojärjestelmän suojaksi, ja sen tarkoituksena oli lopullisesti tuhota porvaristo eli siis toinen osa kansasta. Rikosoikeuden lähteenä oli nyt oleva valtion johdon sanelema rikoslaki ja sosialistinen oikeustajunta, kuten Neuvostoliiton rikoslain 45 §:ssä nimenomaan lausutaan. Tämän uuden rikoslain ''tehtävänä on työläisten ja talonpoikain sosialistisen valtion ja sen piirissä vallitsevan oikeusjärjestyksen turvaaminen yleisvaarallisilta teoilta (rikoksilta) käyttämällä laissa mainittuja suojatoimenpiteitä tekijöitä vastaan'', kuten mainitun rikoslain 1 §:ssä säädetään. Tässä kiinnittää huomiota se seikka, että neuvostolainen rikoslaki puhuu vain suojatoimenpiteistä rangaistuksen sijasta tahtoen siten osoit-

taa eräänlaista edistyneisyyttä. Tämä osoittautuu kuitenkin lähemmässä tarkastelussa varsin takaperoiseksi, sillä mainitut suojatoimenpiteet ovat ankaruudessaan vertaansa vailla, kuten veriseltä bolševistiselta järjestelmältä voi odottaakin. Puheenaolevan rikoslain 6 §:n 1 momentti kuuluu suomennettuna: ''Yleisvaarallinen on jokainen teko tai laiminlyönti, joka suuntautuu neuvostojärjestelmää vastaan tai loukkaa oikeusjärjestystä, jonka työläisten ja talonpoikain valta (regime) on valmistanut ylimenokautta varten kommunistiseen yhteiskuntajärjestykseen.'' Tämä pykälä sisältää neuvostolaisen rikosoikeuden ytimen. Kun siinä puhutaan ''oikeusjärjestyksestä'', tarkoitetaan sillä ''proletariaatin diktatuurin poliittisen ja taloudellisen kokonaissysteemin ilmenemismuotoa'', kuten neuvostolaiseen rikosoikeuteen erityisesti perehtynyt oikeusoppinut *Wilhelm Gallas* lausuu, jatkaen vielä, että ''jokainen intressi, mikä palvelee mainitun systeemin ylläpitämistä ja turvaamista, on rikosoikeudellisen suojan arvoinen ja sen loukkaus yleisvaarallinen teko'', mikä siis on rangaistava. Puheenaoleva neuvostolaisen rikoslain kohta merkitsee yleisklausuulia eli yleistä rikostunnusmerkistöä, joka on ylivaltainen rikoslain erityisessä osassa mainittuihin yksityisiin rikostunnusmerkistöihin nähden ja mikä sen vuoksi todellisuudessa yksinään ratkaisee rangaistavuuden ja rankaisemattomuuden rajan. Siten on tuomarille itse asiassa annettu eräänlainen yleinen valtuutus, minkä nojalla hän oman käsityksensä mukaisesti voi ratkaista neuvostolaista tarkoituksenmukaisuutta ohjeenaan pitäen teon rangaistavuuden. Edelleen mainitun rikoslain 7 §:n mukaan riittää rangaistavuuden perusteeksi, paitsi edellämainittuja yleisvaarallisiksi katsottavia tekoja, myös yhteys rikollismiljööhön tai aikaisemman toiminnan aiheuttama vaara. Kaiken lisäksi on oikeusanalogia täysin määrin sallittu sekä rangaistavuuden että itse rangaistuksen määräämisessä, sillä neuvostolaisen käsityksen mukaan rikosoikeuden tulee olla niin liukuva, että se aina heti voi mukautua kaikkiin niihin muutoksiin, mitkä osoittautuvat välttämättömiksi ylimenokautena täydelliseen kommunismiin pyrittäessä. Analogian sallittavuus ja suotavuus käy ilmi itse rikos-

lain 16 ja 45 §:istä verrattuina 6, 7 ja 8 §:iin, joiden sisältöä emme kuitenkaan voi tässä lähemmin selittää.

Täten on joka tapauksessa osoitettu, että liberaalinen rikosoikeudellinen periaate nullum crimen, nulla poena sine lege on täydellisesti hyljätty neuvostolaisen rikosoikeuden olemuksen vastaisena. Edellisen lisäksi on vielä otettava huomioon rikoslaissa ilmenevä selvä *luokkahenki*, mikä näkyy mm. siinä, että proletariaattiin kuuluvaisuus, mikä seikka määritellään neuvostolaisen omaperäisesti, merkitsee etuoikeuksia, kun taas porvaristoon tai yleensä erimielisiin kuuluvaisuus merkitsee etuoikeudettomuutta ja oikeastaan täydellistä lainsuojattomuutta. Neuvostolainen rikosoikeus julistaa aivan avoimesti tätä luokkahenkeä, sillä rikoslaki selittää olevansa proletaariluokan valtion avulla järjestetty mahtiväline neuvostojärjestelmää vastustavan kansanosan säälimätöntä kukistamista varten. Näin olemme saaneet käsityksen sosialistisesta rikosoikeudesta, jonka todellisena oikeuslähteenä on kommunistisen puolueen johdon, so. diktaattorin, tahto, mikä periaatteessa määräytyy neuvostojärjestelmän kulloistenkin, hyvinkin vaihtelevien tarpeitten mukaisesti, joista ei useinkaan voi olla tietoinen kukaan muu kuin kommunistinen puoluejohto ja sen tahdon toimeenpaneva valtionjohto. Käytännöllisesti katsoen on raaka stalinilainen mielivalta määräävänä, kuten mm. tunnetut tuholaisjutut selvästi osoittavat. Tällainen on siis todellisuudessa neuvostolaisen rikosoikeuden lähteenä oleva ''sosialistinen oikeustajunta'', mikä kaiken lisäksi on oleva ensisijainen rikosoikeuden lähde, kuten käy ilmi neuvostolaisen rikoslain 1, 6 ja 16 §:ien säännöksistä, jotka määräävät rangaistavuuden pääedellytykset. Nämä säännökset ovat lisäksi siinä määrin normatiivisia, että rangaistavuuden lopullinen ratkaisu aina siirtyy edellämainitulle sosialistiselle oikeustajunnalle, mikä ilmeisesti on neuvostolaisen rikosoikeuden tarkoituskin. Käsityksemme mukaan ei tällainen olotila voi merkitä mitään oikeuspohjaista järjestystä, vaan ylhäältä saneltua pakkovaltaa, joka kaikessa alastomuudessaan ilmenee siinä, että valtiollinen poliisi on rikoslainkin mukaan oikeutettu määrätyissä tapauksissa ilman oikeudellista tutkimusta

teloittamaan bolševistiselle järjestelmälle vaaralliseksi katsomiaan henkilöitä. Saksalainen oikeusoppinut *Freisler* lausuukin neuvostolaiselle rikosoikeudelle tunnusomaista olevan, että se sekä sisäisiltä perustuksiltaan että käytännölliseltä sovellutukseltaankin merkitsee pahinta tsaristista poliisioikeutta ja poliisisysteemiä. Joustavuutta ei kerrotunlaiselta menettelyltä puutu, mutta länsimaisen kulttuurihengen mukaisena oikeudellisena menettelynä sellaista ei voida pitää, kuten saattaakin odottaa järjestelmältä, jonka lähimpänä päämääränä on kokonaisen kansanosan, valtion ja oikeuden tuhoaminen. Sellainen tulee varmasti päättymään suureen onnettomuuteen, sillä ihminen ei saa rankaisematta pilkata luonnollisen kehityksen lakeja. Mutta sitä tosiasiaa, että Neuvostoliitossa sittenkin vallitsee oikeus, ei kuitenkaan käy kieltäminen, sillä mikään valtio ei ole ilman oikeutta mahdollinen, kuten kuuluisa oikeusoppinut *Georg Jellinek* lausuu. Kun Neuvostoliitto kieltämättä on valtio, täytyy siellä voimassaolevaa järjestystä pitää sosialistisena oikeutena, minkä olemusta olemme tahtonut edellä valaista. Olemme näin menetellyt erityisesti sen vuoksi, että kysymys on varsinkin meille suomalaisille ajankohtainen, sillä onhan meille Neuvostoliiton koko asemahdin voimalla tarjottu kerrotunlaista yhteiskuntajärjestystä, jolla neuvostovaltiaat aikoivat ''onnellistuttaa'' kansamme, ja sen ohessa on neuvostolaisen tyranniuden siemeniä kaikin mahdollisin keinoin koko bolševistisen valtakauden ajan yritetty kylvää kansamme keskuuteen tarkoituksella sisältäpäin tuhota kansallinen elinvoimamme ja taistelukelpoisuutemme. Kaiken tämän on Suomen kansa kuitenkin torjunut kansallisen itsesäilytysvaiston ohjaamana osoittaen tässä kansakuntamme elämänoikeutta koskevassa taistelussa suomalaisen kansakunnan täydellisen elinkelpoisuuden sekä sotatantereilla suunnattoman ylivoimaisia bolševistisia sotajoukkoja vastaan sankarillisesti taistellessaan että rauhanaikaisessa rakentavassa kulttuurityössä. Tätä tietä kulkien ja esi-isiensä perinteitä kunnioittaen kansakuntamme on turvannut itselleen elämänoikeuden jota uskomme kaikkien todellisten sivistyskansojen kunnioittavan.

Sosialismin loppuarvostelu.

Loppuarvosteluna marxilaisiin sosialistisiin oppeihin nojautuvasta sosialismista, mikä käsittää sekä sosiaalidemokratian että kommunismin, lausumme, että se perustuessaan materialistisen katsomuksen varaan on jo sillä kirjoittanut oman kuolemantuomionsa, sillä tuollainen materialistinen lähtökohta on täysin virheellinen ja elämänvastainen. Tästä lähtökohdan teoreettisesta virheellisyydestä johtuu nimittäin itsestään, loogillisella välttämättömyydellä, koko rakennelman kestämättömyys ja elämänvastaisuus. Tähän teoreettisen pohjan virheellisyyteen liittyy vielä keskeneräisyys, mikä ilmenee monessa oppirakennelman kohdassa, joita ei ole loppuun ajateltu edellytyksineen ja johtopäätöksineen. Erittäin suureksi virheeksi katsomme sen, että sitä lopputulosta, johon oppirakennelman täytyisi johtaa, ei ole millään tavalla edes ajateltu, vielä vähemmän vakavasti suunniteltu, sillä ns. sosialistisesta yhteiskunnasta sosialismin päämääränä sosialistinen tieteisoppi ei ole voinut esittää mitään huomionarvoista suunnitelmaa. Mieluummin on tästä ratkaisevasta seikasta kokonaan oltu vaiti. Sosialismin todellisena tarkoitusperänä näyttää olevan elämänvastaisten, hävittävien voimien esiinmanaaminen ja hillitön käyttäminen kaiken kansallisen elämän tuhoamiseen, mikä merkitsee inhimillisen sivistyselämän perikatoa, sillä kansallinen elämä on inhimillisen yhteisöelämän, so. sivistyselämän, ehdoton edellytys. Kun sosialismi lisäksi on osoittautunut oikeuden ja valtion vastaiseksi, kuten se avoimesti tunnustaa, niin johtaisi sosialismi toteutettuna kaiken järjestyneen inhimillisen yhteisöelämän tuhoutumiseen, sillä ilman valtiovaltaa ja yhteisöjärjestystä ei mikään inhimillinen yhteisöelämä ole mahdollinen. Sosialismin aineellisesta olemuksesta johtuu lisäksi, että se ei ole voinut luoda minkäänlaista siveellisyysjärjestystä, mitä kuitenkin on pidettävä yhtenä ensiarvoisena yhteisöelämän perustuksena. Käsityksemme on, että sosialistinen katsomus ei tahdokaan tietää mitään siveellisyysjärjestyksestä, sillä se tähtää niin kielteiseen ja hävittävään toimintaan, että sellaisen ohjeena ei voida ajatella

mitään siveellisyysjärjestystä, vaan ainoastaan alastonta tarkoituksenmukaisuutta. Sama periaate on sosialistisen oikeudenkin, mikäli sellaisesta voidaan puhua, johtolankana. Utooppinen sosialistinen yhteiskunta taas merkitsisi suorastaan yli-inhimillisen siveellisyysjärjestyksen syntymistä, minkä varassa tuo yhteiskunta ilman valtiota, oikeutta ja pakkoa tulisi toimeen. Millainen tämä utooppinen järjestys olisi, siitä ei luontoon kuuluva ihminen milloinkaan voi saada selkoa metafyysillisiin mielikuviin turvautumatta. Todellisuuden pohjalla pysyen sosialismi ei voi luoda itselleen minkäänlaista siveellisyysjärjestystä, koska henkistä järjestystä ei voida milloinkaan rakentaa alastoman aineellisuuden periaatteen varaan.

Kun kaiken lisäksi sosialismi psykologisesti katsoen on kaikkien inhimillisten mahdollisuuksien ulkopuolella, sillä sosialismin toteuttaminen edellyttää kokonaan uuden, enkelimäisen ihmiskunnan syntymistä tähän saakka eläneen ihmissuvun tilalle, niin se on leimattava täysin utooppiseksi opiksi, jota ei koskaan voida toteuttaa. Kaikki yritykset siinä suhteessa ovatkin ajautuneet karille.

Olemukseltaan sosialismi on siis hävittävän kielteinen ja täysin elämänvastainen. Kaiken inhimillisyyden ja järjen nimessä sitä on sen vuoksi mitä jyrkimmin vastustettava. Elimellisessä kokonaisuuskatsomuksessa, so. kansallissosialistisessa maailmankatsomuksessa, se on sukulaiskatsomuksensa liberalismin kanssa löytänyt vastakohtaisuutensa, mikä elämänhengen miekalla tulee katkaisemaan aineellisuudenhengen luonnottoman elimettömän elämän ja päättämään sen maailmankatsomuksellisen vaikutuksen inhimilliseen yhteisöelämään.

VI LUKU.

Maailmankatsomuksellinen filosofia.

Luonnollisoikeudellinen ja valistusajan filosofia. Kant, Stammler ja Ihering.

Maailmankatsomuksellista merkitystä — varsinkin tietopuolisessa suhteessa — on epäilemättä ollut luonnollisoikeudellisella filosofialla, mikä on julistanut oikeuden absoluuttista alkuperää ja luonnetta. Luonnollisoikeudelliset opit muodostivat tietopuolisen perustan valistusajan synnyttämälle liberaaliselle maailmankatsomukselle. Valistusajan kansanomainen filosofia oli jo selvästi maailmankatsomuksellinen, sillä siihen liittyi jo selvä poliittinen tarkoitusperä, mikä sitten johtikin maailmankatsomuksen syntymiseen. Myös myöhemmällä luonnollisoikeudellisella, so. järkeisoikeudella, on tietopuolisessa suhteessa maailmankatsomuksellista arvoa. Mainitsemme tässä erityisesti *Kant*in ja uuskantilaisen *Stammler*in filosofiset opit luonnollisoikeudellisen järkeisoikeuden edustajina. Maininnan tässä ansaitsee Kantin kuuluisa kategorinen imperatiivi: ''Toimi niin, että toimintatapasi kelpaa yleisen lainsäädännön ohjeeksi.'' Tämä oli ensimmäinen vakava yritys yksilökeskeisen siveellisyyskäsityksen murtamiseksi ja siveellisyysjärjestyksen saattamiseksi oikeille raiteille. Kantin työn täydensi *Ihering* luomalla yhteisökeskeisen siveellisyysjärjestyksen perusteet. Kantin enempää kuin Stammlerinkaan metafyysillisiin oppeihin absoluuttisesta oikeudesta emme tässä yhteydessä voi lähemmin puuttua. Tällaiset ideaopit, jotka

etsivät ''oikeata oikeutta'' metafysiikan hämärästä, johtavat konstruktiivisiin, elämänvastaisiin ajatusrakennelmiin, mutta tahtovat siitä huolimatta olla elävän elämän kriitillisinä mittapuina. Tällaisia ajatuksellisia mielikuvia emme voi hyväksyä inhimillisen yhteisöelämän johtotähdiksi enempää kuin mittapuiksikaan. Oikeus on inhimillisen kulttuurielämän ilmiönä inhimillistä syntyperää. Oikeus ei sen vuoksi milloinkaan voi olla ikuisesti muuttumatonta ja siis pysyvää, vaan se on empiiriseen maailmaan kuuluvana ainaisen kehityksen alaista ja siis relatiivista. Metafysiikalle emme myönnä pääsylupaa oikeuden piiriin. Kuitenkin Kantin filosofialla oli käsityksemme mukaan tervehdyttävä vaikutus yhteisöelämään oikeuden ja valtion arvovallan kohottajana ajan näitä arvoja alentavan liberaalisen hengen vastavaikutuksena.

Hegelin maailmankatsomuksellisen oikeusfilosofian perusajatuksia.

Käsityksemme mukaan *Hegel*in filosofian maailmankatsomuksellinen vaikutus elää vielä voimakkaana tänäkin päivänä, ei tosin alkuperäisessä muodossaan, vaan usein hyvinkin paljon muuntuneena. Käsityksemme tueksi viittaamme siihen, että ns. tieteellisen sosialismin luoja, *Karl Marx,* oli Hegelin oppilas ja että kansallissosialistisen maailmankatsomuksen luoja, *Adolf Hitler,* on epäilemättä saanut vaikutteita Hegelin filosofiasta. Hegelin filosofia muodostaa kansallissosialismin filosofisen perustan, mitä vielä tukevat antiikin ja vanha germaaninen elimellinen yhteisöajattelu sekä luonnon ja luontoon kuuluvan ihmiselämän biologispsykologinen tuntemus ja tietämys sekä kantilais-iheringiläinen siveellisyyskäsitys, mikä kaikki on taitavan mestarin käsissä sulautunut uutta elämää julistavaksi elimelliseksi kokonaisuuskatsomukseksi, so. kansallissosialistiseksi maailmankatsomukseksi.

Me suomalaiset saamme olla onnellisia tietäessämme, että kansallinen suurmiehemme *Juhana Vilhelm Snellman* oli harras

Hegelin oppilas. Suomalainen mies on siten osaltaan ollut elämäntyöllään luomassa pohjaa elimelliselle kokonaisuuskatsomukselle, siis kansallissosialismille kotoisella maaperällämme. Snellmanin vielä eläessä ei häntä tahdottu ymmärtää, ja hänen kuoltuaan hänen oppejaan on vääristelty tarkoituksella saada ne palvelemaan materialismin kultaista epäjumalaa. Vasta nyt kansakuntamme historiallisina kohtalonhetkinä ja kovien koettelemusten päivinä, on kansamme, herättyään kuin unesta, tajunnut ilmielävänä keskuudessamme elävän hegeliläis-snellmanilaisen elimellisen kansallishengen ihmeellisine voimineen. Ennen kuin ryhdymme tarkastelemaan kansallissosialistista maailmankatsomusta, on meillä täysi syy perehtyä Hegelin ja Snellmanin filosofisiin järjestelmiin.

*Hegel*iä pidetään metafyysikkona. Olkoon tämän asian laita miten hyvänsä, niin hänen oppinsa on kuitenkin toisaalta siinä määrin elämänläheinen, että sen hedelmöittävä vaikutus yhteisöelämään on aivan ilmeinen. Hänen ajattelunsa lähtökohta käy ilmi hänen filosofialle antamastaan tehtävästä: ''Se, mikä on käsitettävä, on filosofian tehtävänä, sillä se, mikä on, on järkeä.'' Hegel selittää lähemmin: ''Mitä yksilöön tulee, niin on jokainen *oman aikansa lapsi;* niin on myös filosofia *oman aikansa ajatuksellista käsittämistä.* On hullunkurista kuvitella, että jokin filosofia sivuuttaisi läsnäolevan maailman. Jos teoria todellakin niin tekee, rakentuu maailma *sellaiseksi kuin sen tulisi olla rakennettu,* ja niin on se kyllä olemassa, mutta vain mielikuvituksessa — pehmeässä elementissä, joka voi kuvitella kaikkea mieluista.'' Hänen oikeusfilosofisen teoksensa tarkoitus oli mm. oleva yritys käsittää ja kuvailla valtio itsessään järkeväksi. Filosofian on pysyttävä irti yrityksistä rakentaa valtio niin kuin sen tuli olla, vaan pikemminkin niin kuin se siveellisenä kaikkeutena, universumina, oli tiedostettavissa. Erittäin merkillepantavaa on Hegelin viittaus siihen, että luonnon suhteen filosofian tehtäväksi yleisesti tunnustetaan, että se on opittava tuntemaan itsessään järkeväksi, mutta sitä vastoin siveellisen maailman, valtion, suhteen se kielletään.

Filosofian suhteesta todellisuuteen Hegel lausuu, ”että filosofia, koska se on *mietiskellen järkevän perille pyrkimistä,* siten on myös *läsnäolevan ja todellisen käsittämistä* eikä *tuonpuoleisen* pystyttämistä, josta vain Jumala tietää, missä sen pitäisi olla”. Tässä yhteydessä hän sinkoaa lennokkaat sanansa järjellisen todellisuudesta ja todellisen järjellisyydestä.

Hegelin mukaan on filosofisen oikeustieteen työkenttänä oikeuden idea, oikeuden käsite ja sen toteuttaminen. Näitä seikkoja lähemmin valaistakseen hän lausuu seuraavaa: ”Käsite ja sen olemassaolo (eksistenssi) ovat kaksi puolta, erotettuna ja yhdistettynä, kuten sielu ja ruumis. Ruumis on samaa elämää kuin sielukin. Sielu ilman ruumista ei olisi mitään elollisuutta ja samoin myös päinvastoin. — — — Ellei ruumis ole sielun mukainen, niin se juuri on jotakin surkuteltavaa. Olevaisen ja käsitteen, ruumiin ja sielun ykseys on aate. Se on sekä sopusointua että täydellistä läpitunkeutuneisuutta. Mikään, mikä jollakin tavalla ei ole aate, ei elä. Oikeuden aate on vapaus, ja tullakseen todella käsitetyksi täytyy sen olla tiedostettu käsitteessään ja tämän olemassaolossa.”

Oikeustieteen tehtävästä Hegel lausuu seuraavaa: ”Oikeustiede on filosofian osa. Senvuoksi on sen kehitettävä käsitteestä aate, jollaisena on kohteen järki, tai, mikä on samaa, tarkastella (zuzusehen) asian itsensä sisäistä immanenttista kehitystä.” Voimassaolevan oikeuden positiivisena elementtinä Hegel pitää kansan kansallisluonnetta ja historiallisen kehityksen astetta sekä luonnon välttämättömyyksiin kuuluvien olosuhteiden yhteydellisyyttä (Zusammenhang).

Kuuluisa oikeusoppinut *v. Hippel* lausuu Hegelin oikeusfilosofiasta: ”Tällaisen järkevän käsittämisen — — — lähtökohtana on aate. Historia ja nykyaika ovat vain aatteen kehityskulku, minkä aatteen ne vahvistavat todeksi taikka näyttävät poikkeukset siitä vain tilapäisiksi sivuseikoiksi. Tämä aatteen ja todellisuuden samaisuuteen (todellisuudessa aatteen itselleen anastamaan herruuteen todellisen yli) nojautuva oikeus on järkevä, sen vuoksi todellinen, kaiken positiivisen oikeuden sisäinen, imma-

nenttinen, oikeus. Niin tulee hegeliläinen aate samalla voimassaolevan oikeuden perustaksi ja arvostelun mittapuuksi.''

Filosofisen tehtävänsä ratkaisemiseksi Hegel keksi kuuluisan dialektisen metodinsa, mitä jo aikaisemmin olemme selittänyt. Metodia Hegel selittää lähemmin ''Philosophie des Rechts'' nimisen teoksensa 31. pykälässä.

Hegelin dialektinen metodi inhimillisen elämän kehityksen lakina. Maailmankatsomusten dialektiikka.

Hegelin metodi on kerrassaan ainutlaatuinen, sillä paitsi sitä, että se aatteen tavoin hallitsee koko hegeliläistä systeemiä, merkitsee se ennen kaikkea inhimillisen elämän kehityksen lakia. Olevaisesta, teesistä, kehittyy vastakohtansa, antiteesin, kautta sovittautumisen ja sopeutumisen tuloksena kolmas, kokonaan uusi tekijä, teesin ja antiteesin synteesi. v. Hippel lausuu tämän johdosta: ''Tällä ikuisesti toistuvalla kolmijakoisuudella pitäisi kaikkien elämänilmiöitten, koko oikeuden, myös systemaattisesti, tulla kootuksi ja käsitettäväksi.'' v. Hippel lausuu edelleen, että siten on kehityksen ajatus tosin tehty ymmärrettäväksi, mutta samalla se on painettu subjektiivisuuden kaavaan, arvellen omasta puolestaan kehityksen olemuksen olevan ''uuden soveltamista ja vanhan syrjäyttämistä. Tämä kehityskulku toteutuu mitä laajimmassa mitassa aivan vähitellen, eikä mitenkään välttämättömästi vastakohtien ja niiden uudeksi, kolmanneksi syntymisen muodossa. *Historiallisen koulun* korostaessa *tuota vähittäistä kehitystä* (Werden) Hegelin kaavalle on tunnusomaista historian vastakohtainen kehitys. Kumpikin näistä katsantokannoista yksinään on yhtä yksipuolinen.''

Omasta puolestamme emme voi missään suhteessa yhtyä edelläolevaan v. Hippelin arvosteluun, mistä selvästi pilkistää esiin liberaalisen elimettömän ajattelun pukinsorkka. Hegelin metodissa, oikeastaan kehityksenlaissa, me emme näe mitään subjektiivisuutta, vaan päinvastoin ehdotonta yleispätevyyttä, mikäli

inhimillisestä sellaista sanontaa voi käyttää. Mielestämme sen tehoisuus ja suuruus on juuri siinä, että sitä voidaan käyttää kaikkiin elämänilmiöihin nähden. Että maailmanhistoriallinen kehitys selvästi merkitsee maailmankatsomuksellisten vastakkaisuuksien kiirastulesta syntynyttä uutta elämää, sitä ei kenenkään käy kieltäminen, koska sen vahvistaa oikeaksi kokemusperäinen tieto.

Puhuaksemme vain myöhäisemmän ajan ilmiöistä ja kehityksestä huomautamme, että nouseva valistusajan henki oli täysin vastakkainen silloin vallinneelle hengelle. Absolutismin ja liberalismin maailmankatsomuksellisen taistelun synteesinä avautui eteemme historiallinen liberaalis-kapitalistinen aikakausi. Tämän aikakauden kehitys on synnyttänyt taloudelliseen ja materialistiseen historiankäsitykseen nojautuvan aineellisuuden hengen, jonka elementteinä ovat liberaalinen, kansainvälinen kapitalismi ja kansainvälinen sosialismi elimettömän ajattelun kuolevina ilmiöinä. Tämä historiallisen kehityksensä huipun jo saavuttanut ja siten historiallisen tehtävänsä suorittanut materialistinen maailmankatsomus on synnyttänyt vastakkaisuutensa, elimellisen, kansayhteisökeskeisen kokonaisuuskatsomuksen, so. kansallissosialistisen maailmankatsomuksen, joka olemuksensa mukaisesti heti synnyttyään ryhtyi peräänantamattomaan ja armottomaan maailmankatsomukselliseen taisteluun ihmiselämän ja kulttuurin pelastamiseksi aineen kuolettavasta syleilystä. Tämä taistelu on nyt huippu- ja ratkaisuvaiheessaan ja tulee kehityksenlain takaamalla varmuudella päättymään aineellisuudenhengen tuhoutumiseen ja elämänhengen täydelliseen voittoon sekä siten kolmannen, uuden elämän syntymiseen.

Vastakohtaisuuteen perustuvan kehityksen ei sitä paitsi mitenkään tarvitse olla äkkinäistä, vaan se voi hyvinkin olla myös vähittäin tapahtuvaa rauhallista kehitystä, mutta se voi ja usein onkin nopeampaa ja kiihkeämpää. Kaikki riippuu kehityksen voimien latautumisesta ja purkautumisesta, mikä voi tapahtua pitkien aikojen kuluessa hiljaa ja rauhallisesti, mutta määrätyn paineen saavutettuaan ne purkautuvat syöksähtäen ja räjähdysmäisesti.

Vain siten ovat kaikki elämän ilmiöt ymmärrettävissä elämän itsensä kehitysilmiöinä. Hegeliläinen inhimillisen elämän kehityksenlaki on siis täysin elämänmukainen ja siten myös todenmukainen.

Kun maailmankatsomusten piirissä Hegelin dialektiikka ilmeisesti pitää paikkansa, johtuu siitä, että se myös oikeuden, so. kansakunnan elämänjärjestyksen piirissä pitää paikkansa, koska oikeus on maailmankatsomuksen elävä muoto maailmankatsomuksen muodostuessa elimellisen kansallishengen kautta eläväksi oikeudeksi.

Hegelin kansalaisyhteiskunta elimellisenä kokonaisuutena.

Niin valtiokeskeinen kuin Hegelin järjestelmä onkin, ovat hegeliläisen valtion perusteina kuitenkin elävät tekijät, perhe ja kansalaisyhteiskunta (die bürgerliche Gesellschaft). Kun ensinmainitusta yhteisöelämän perustana olemme jo aikaisemmin puhunut, herättää nyt mielenkiintoamme viimeksimainittu. Kansalaisyhteiskunnassa on aineellisesti vallitsevana periaatteena ns. tarpeitten systeemi, josta lähemmin myöhemmin. Kansalaisyhteiskunnan toisena periaatteena on konkreettinen henkilö Hegelin mukaan seuraavasti käsitettynä: ''mutta erityinen persoona on olemuksellisesti käsitettävä *suhteessa* toiseen sellaiseen erityisyyteen olevaksi, niin että jokainen vain toisten kautta ja samalla ehdottomasti vain *yleisyyden, toisen periaatteen,* muodon *välittämänä* saavuttaa arvonsa ja merkityksensä sekä tyydyttää itsensä''. Hegelin kansalaisyhteiskunta on perheen ja valtion differenssi, ja se on muodostunut myöhemmin kuin valtio, jota se edellyttää.

Kansalaisyhteiskunnassa on persoonalla, so. yksilöllä, myös tarkoituksensa, mutta vain yleisyyden, yhteisön, kokonaisuuden välityksellä. Tähän on lainattava seuraavat Hegelin lausunnot: ''Erityisyyden ollessa sidottuna yleisyyden ehtoon kokonaisuus on välityksen (Vermittelung) pohja — — —. Erityisyys — yleisyyden kautta rajoitettuna — on yksinään se mitta (Mass),

minkä mukaan jokainen erityisyys hyväänsä edistää ... Tätä systeemiä voidaan lähinnä *pitää ulkonaisena valtiona, — hätä- ja ymmärrysvaltiona.* Mutta erityisyyden periaate muuttuu siten, että se kehittyy kokonaisuudeksi, *yleisyydeksi,* ja vain tässä sillä on totuutensa ja positiivisen todellisuutensa oikeus. Tämä ykseys — — — ei näin ollen ole olemassa *vapautena,* vaan *välttämättömyytenä,* jotta erityinen kohoaisi yleisyyden muotoon ja tässä muodossa etsisi ja saisi pysyväisyytensä ... Yksilöt ovat tämän valtion kansalaisina yksityishenkilöitä, joiden tarkoitusperänä on heidän oma etunsa. Kun tämä on välitetty yleisyyden kautta, mikä heistä sen vuoksi *näyttää välikappaleelta,* niin voivat he sen saavuttaa vain, mikäli he itse määräävät tietämisensä, tahtonsa ja toimensa yleisellä tavalla ja tekevät itsensä tämän yhteyden (Zusammenhang) ketjun jäseneksi.''

Hegelin kansalaisyhteiskunta rakentuu selvästi elimellisen kokonaisuuden pohjalle. Vain kokonaisuuteen jäseneksi liittymisen kautta yksilö saavuttaa todellisuutensa, asemansa ja oikeutensa yhteiskunnassa. Tämä liittyminen käsitetään välttämättömyydeksi ja sen kautta yksilö tulee kokonaisuuden elimelliseksi osaksi, so. jäseneksi, jonka tahdontoiminta suuntautuu kokonaisuuden mukaiseksi. Tämä katsomus on selvästi kansallissosialistisen katsomuksen aatepohjana, ja kantautuu elävänä keskelle nykyaikaa, osoittaen siten valtavaa elinvoimaa.

Hegelin tarpeiden systeemi ammattikuntaisena työnjärjestyksenä ja elimellisenä kokonaisuutena.

Kansalaisyhteiskunnassa välttämättä esiintyvien tarpeiden tyydyttämisessä ja siihen tarvittavien hyödykkeiden luomisessa Hegel on myös havainnut määrättyä järjestystä, mitä hän nimittää tarpeiden systeemiksi (''das System der Bedürfnisse''). Tälle järjestykselle on olennaista korporatiivinen työ. Tässä yhteydessä Hegel luo opin yleisestä, pysyvästä varallisuudesta, jota Snellmanin tavoin voimme nimittää kansallisvarallisuudeksi. Näitä seikkoja emme kuitenkaan voi lähemmin tässä kosketella.

Jussi Teljo selittää teoksessaan ''Valtio ja yhteiskunta Snellmanin valtiofilosofiassa'' Hegelin kansalaisyhteiskuntaa tarpeiden järjestelmänä (kts. s. 18 ss.) Teljo lausuu mm. seuraavaa: ''Kansalaisyhteiskunnan kolme momenttia ovat yksilöiden tarpeiden tyydyttäminen kaikkien yhteistoiminnassa toistensa kanssa suorittaman työn avulla, työedellytysten — ennen kaikkea yksityisomaisuuden — suojeleminen lainkäytön avulla sekä työtä vahingoittavien tilapäisten häiriöiden poistaminen poliisitoimen ja sen siveellisen arvon kohottaminen korporatiomuodostuksen avulla. Näistä momenteista on ensiksimainittu perustana koko kansalaisyhteiskunnan järjestykselle, ja sen korostamisesta johtuu, että Hegelin oppi kansalaisyhteiskunnasta on muodostunut oikeaksi 'työn filosofiaksi'. Yksilöiden tarpeiden tyydyttäminen kaikkien yhteistoiminnassa toistensa kanssa suorittaman työn avulla muodostaa 'tarpeiden järjestelmän' *(System der Bedürfnisse)*. Hegelin edellä esitetty filosofinen käsitys kansalaisyhteiskunnan olemuksesta yhtyy tässä merkillisellä tavalla klassillisen kansantaloustieteen oppeihin. Hegel viittaa itse tähän yhteyteen ja mainitsee Smithin, Ricardon ja Sayn nimet. Aivan niin kuin klassillis-liberalistisen kansantalousteorian mukaan talouselämä muodostaa sopusointuisen kokonaisuuden siitä huolimatta, että se perustuu yksilöiden itsekkääseen oman edun tavoitteluun, aivan samoin Hegelin tarpeiden järjestelmässä subjektiivisia tarkoitusperiään ajavat yksilöt joutuvat huomaamattaan ja tahtomattaan palvelemaan toisiaan ja yhteistä hyvää. Se periaate, että yksilö ainoastaan yleiseen mukautumalla voi saavuttaa oman etunsa, ilmenee selvimmin työnjaossa, johon kaikki toiminta kansalaisyhteiskunnassa perustuu. Tässä tulee näkyviin 'järjen viekkaus' — Hegelin kuuluisa käsite, joka vastaa klassillisen kansantaloustieteen taloudellisten luonnonlakien synnyttämää, prestabilisoitua harmoniaa. Siten Hegelin kansalaisyhteiskunta 'tarpeiden järjestelmään' perustuvana on voittopuolisesti taloudellinen yhteisö, ja oppi siitä on pääosaltaan talouselämän ja työn filosofiaa.'' Puhuessaan Hegelin yleisestä omaisuudesta Teljo lausuu vielä: ''Hegel opettaa, että yksilön pääsy osalliseksi tähän

yleiseen omaisuuteen, hänen mahdollisuutensa luoda oma erityinen omaisuutensa, riippuu kokonaan hänen omasta kyvystään ja taidostaan sekä pääomasta, joka hänellä on alunperin käytettävänään. Yhteiskunta ei siis millään tavalla puutu siihen, millä tavoin sen yleinen omaisuus jakaantuu eri yksilöitten kesken.''

Olemme näin laajalti siteerannut Teljon lausumia, sillä kysymyksessä on perin tärkeä seikka, Teljon kanta kun merkitsee Hegelin filosofian valjastamista liberaalis-kapitalistisen järjestelmän vankkurien vetäjäksi. Luulemme, että Hegel kääntyisi haudassaan, jos hän saisi tietää tästä yrityksestä, jolla kuolevaa järjestelmää on yritetty kansainvälisen pääoman iloksi pönkittää eräillä Hegelin filosofian systemaattisesta rakennelmasta irroitetuilla sanoilla, jotka sellaisenaankin ovat väärinkäsitetyt. Yleistämiselle täytyy aina löytää tuki järjestelmän johtavissa periaatteissa, sillä muussa tapauksessa joudutaan pahasti harhaan, kuten esilläoleva tapaus räikeästi osoittaa.

Hegelin kansalaisyhteiskuntaa koskevassa filosofiassa on nimittäin pykälä pykälältä johdonmukaisesti pidetty kiinni kokonaisuuden, so. yleisyyden periaatteesta, jota Hegel ei laske hetkeksikään näkyvistään eikä voisikaan niin tehdä, koska sellainen merkitsisi koko hänen filosofisen järjestelmänsä sortumista. Olisihan silloin löytynyt tyhjiö, jossa järki, henki, ei vaikuttaisi ja olisi läsnä. Teljo lausuu, että ''oppi siveellisyydestä, jossa abstraktinen oikeus ja subjektiivinen moraali yhtyvät, muodostaa Hegelin sosiaalifilosofian. Siten siveysoppi ja yhteiskuntaoppi tärkeimmältä osaltaan yhtyvät; ellei Hegelin siveysopilla olisi metafyysillistä pohjaansa, niin se muistuttaisi suuresti nykyajan sosiologista etiikkaa''. Hänen ylläselostettua kantaansa ei siis voi käsittää edes johdonmukaiseksi tässä siteeratun kanssa. Hegelin filosofiassa kohtaa yksilöä kaikkialla rajoittavana ja määräävänä yleisyys, joka on orgaaniseksi käsitetty kokonaisuus, minkä jäsen yksilö on. Niin on laita Hegelin kansalaisyhteiskunnassakin, jossa tämä yleinen on läsnä korporaation muodossa, minkä välityksellä yksilö ainoastaan välillisesti voi toimia omaksi hyväkseen, sillä ensisijaisesti hän toimii korporaatiossaan yleiseksi

hyväksi, so. yleisen omaisuuden kartuttamiseksi. Yksilö voi itse valita ammattinsa ja siten korporaationsa, mutta korporatioon on hänen aina kuuluttava ja vain sen kautta hän saavuttaa todellisuutensa ja persoonallisuutensa. Järjestelmässä on siis kaikki työ korporatiivista. Se on ensisijaisesti työtä yhteisön ja vasta toissijaisesti, ja silloinkin aina vain korporaation kautta, yksilön hyväksi. Täten on yhteiskunta todellisuudessa mitä tarmokkaimmin puuttunut siihen, ''millä tavoin sen yleinen omaisuus jakaantuu yksilöitten kesken''.

Hegelin ''Rechtsphilosophie''-teoksen 200. pykälästä, joka tosin koskee vain erästä yksityistä Hegelin järjestelmän kysymystä, ei voi saada, kuten Teljo luulee, tukea käsitykselle, että yksilön mahdollisuus luoda itselleen oma erityinen omaisuutensa riippuu kokonaan hänen omasta kyvystään ja taidostaan sekä pääomasta. Paitsi sitä, että taitavuus Hegelin mukaan oli riippuvainen pääomasta, oli se vielä riippuvainen satunnaisista tekijöistä, ''joiden moninaisuus aiheuttaa erilaisuutta jo itsessään erilaisten luonnollisten ruumiillisten ja henkisten ominaisuuksien kehityksessä'', kuten Hegel itse lausuu. Lopputuloksena tästä kaikesta on välttämättömästi omaisuuden epätasaisuus ja yksilöitten taitavuuden erilaisuus. Hegel tahtoo täten tehostaa, että yhteiskunnassakin vallitsee luonnollinen erilaisuuden eikä elimetön samanlaisuuden periaate. Eikä sieltä puutu orgaanisen kokonaisuuden läsnäolo, kuten käy ilmi seuraavasta Hegelin lauseesta: ''Sitäpaitsi on inhimillisten tarpeiden ja niiden liikehtimisen järjestelmässä oleva immanenttinen järki se, mikä jäsennöi sen eroavaisuuksien orgaaniseksi kokonaisuudeksi.'' Orgaaninen kokonaisuus merkitsee aina rajoitusta ja sidonnaisuutta jäsenelle, jonka elimellisyyden tähden on aina toimittava kokonaisuuden hyväksi. Mutta se merkitsee myös suojaa heikoimmillekin jäsenille, joilla aina on kokonaisuuden elinvoima suojanaan ja oikeus sen suomiin etuihin. Hegelin filosofia on siis orgaanisen kokonaisuuden oppia, mikä on täysin vastakkainen liberaaliselle materialismille, jonka ilmiö klassillinen kansantalous on.

Kun Hegel edellämainitussa teoksessa puhuu valtiotaloudesta (Staats-Oekonomie), hän tahtoo vain osoittaa, että uusi taloustiedekin on havainnut talouselämääkin vallitsevan lainalaisuuden, vaikka pintapuolisesti katsoen kaikki ensin näyttääkin sattumanvaraiselta yksilöitten toiminnalta. Hegel lausuu: ''Tämä toinen toiseensa liittyminen (Ineinandergehen), jota ei aluksi voida uskoa, koska kaikki näyttää joutuneen yksilöllisen mielivallan alaisuuteen, on ennen kaikkea huomattava, ja sillä on yhtäläisyyttä planeettain järjestelmän kanssa, mikä aina näyttää silmälle vain epäsäännöllisiä liikkumisia, mutta jonka lait kuitenkin voivat tulla tunnetuiksi.'' Tälläkin vertauksella Hegel selvästi korostaa talouselämän sidonnaisuutta lainalaisuuteen, mitä juuri merkitsee viittaus planeettain luonnonlakien alaiseen järjestelmään. Näin ollen on kysymyksessä järkkymätön sidonnaisuus kokonaisuuteen, eikä suinkaan rajoittamaton liberaalinen vapaus. Elimelliselle kokonaisuuskatsomukselle onkin juuri sidonnaisuus kokonaisuuteen oleellista. Ja tämä on Hegelin peruskatsomuksen olemus, mikä lyö leimansa koko hänen filosofiseen järjestelmäänsä.

Hegelin korporatiivisen työn systeemi johtaakin säätyjakoon kansalaisyhteiskunnassa: ''Kun perhe on valtion ensimmäinen perusta, niin muodostavat säädyt toisen.'' Varsin mielenkiintoinen on Hegelin lausunto yksilön suhteesta säätyyn. Yksilö voi olla jotain vain yhteisön jäsenenä ja yhteisön välityksellä. ''Sillä, että ihmisen pitäisi jotain olla, ymmärrämme, että hän kuuluisi johonkin määrättyyn säätyyn; sillä tämä jotain tahtoo sanoa, että hän siitä alkaen on jotain perusolemuksellista ('Substantielles'). Säätyyn kuulumaton ihminen on vain pelkkä yksityishenkilö, joka ei ole todellisessa yleisyydessä.'' Hegelin systeemi on siis jo perusolemukseltaan elimellisen kokonaisuusajattelun läpitunkema ja sellaisena mitä jyrkin vastakohta liberaaliselle elimettömälle yksilökeskeiselle järjestelmälle. Sen sijaan Hegelin filosofinen järjestelmä on täysin yhdenmukainen kansallissosialistisen maailmankatsomuksen kanssa, koska viimeksimainitun filosofisen perustan juuri Hegelin filosofia muodostaa.

Hegelin yhteisöajattelun valtiokeskeisyys ja elimellisyys.

Hegelin filosofinen järjestelmä on jyrkästi valtiokeskeinen. Hegeliläinen valtio on substanssiaalisen tahdon todellisuus ja sellaisenaan itsessään järkevä. Tämä substanssiaalinen ykseys on ehdoton itsetarkoituksensa. Itsessään ja itseään varten oleva valtio on siveellinen täydellisyys, vapauden toteutuneisuus; ja järjen ehdoton tarkoitus on, että vapaus olisi todellinen. Valtio on henki, joka havaitaan maailmassa ja joka siinä tajuisesti toteuttaa itsensä, samalla kun se, kuin uinuva henki, toteuttaa itsensä luonnossa. Valtion aatteella on välitön todellisuus. Se on yksityinen valtio itsekohteisena (''sich an sich beziehender'') organismina, valtiosääntönä tai sisäisenä valtio-oikeutena. Tässä kiinnittää erityistä huomiota Hegelin käsitys valtiosta organismina. Hegelin valtiokäsitys on myös selvästi kokonaisuuskatsomuksellinen. Hegel nimittäin lausuu: ''Valtio on todellinen, ja sen todellisuus on siinä, että kokonaisuuden intressi realisoituu erityisiin tarkoituksiin. Todellisuus on aina yleisyyden ja erityisyyden ykseys, yleisyyden hajoutuminen erityisyyteen, mikä näyttää itsenäiseltä, vaikka vain kokonaisuus kannattaa ja säilyttää sitä.'' Hegelin valtiokäsitys on siis hyvin selvästi elimellisen kokonaisuuskatsomuksen läpitunkema, joten hänen filosofiansa siinäkin suhteessa on kansallissosialistisen katsomuksen mukainen, kuten tulemme näkemään. Erikoisesti on tässä kuitenkin huomautettava, että Hegelin järjestelmä on rakenteeltaan jyrkästi valtiokeskeinen, missä suhteessa hänkin on ollut oman aikansa lapsi, kuten taas maailmankatsomuksellinen kansallissosialismi on yhtä jyrkästi kansayhteisökeskeinen, ja vastaa oman aikansa henkeä ja kehityksen tasoa. Tämä ristiriita on kuitenkin enemmän näennäinen kuin todellinen, kun asioita arvostellaan historiallisen mittapuun mukaisesti. Jos Hegel nyt eläisi nykypäivien elämänhengen piirissä, niin olemme vakuuttunut siitä, että hänen järjestelmänsä lähtökohtana olisi elimellinen elämänhenki ja elämän todellisuuden näkökulmasta lähtien kansayhteisö.

Sangen mielenkiintoinen on Hegelin käsitys valtiosta kansanhenkenä. Hän lausuu: ''Kun henki vain sellaisena, jollaisena se itsensä tajuaa, on todellinen, ja kun valtio, jonkin kansan henkenä, samalla on *kaikki sen olosuhteet läpitunkeva* laki, sen yksilöitten tapa ja tietoisuus, niin riippuu määrätyn kansan valtiosääntö ylipäänsä sen itsetietoisuuden muodosta (Weise), kehityksestä ja sivistyksestä (Bildung); tässä on sen subjektiivinen vapaus ja sen vuoksi valtiosäännön todellisuus.'' Hegelin käsityksen mukaan ei millekään kansalle voida a priori antaa joko enemmän tai vähemmän järkeviä valtiosääntöjä. Jokaisella kansalla on sille soveltuva ja kuuluva hallitusmuoto. Sillä mikään valtiomuoto ei ole vain tehty. Se merkitsee vuosisatojen työtä. Se on aate ja järkevän tajunta, sikäli kuin tämä on jossakin kansassa kehittynyt. Kansalla tulee valtiojärjestyksessään olla oikeutensa ja olotilansa tuntuisuus (Gefühl), sillä muussa tapauksessa se on vain ulkonaisesti olemassa ja sillä ei ole mitään merkitystä eikä arvoa Hegelin mielestä. Ylläolevassakin Hegel on lausunut kestäviä elämäntotuuksia, joita ei saa rankaisematta unohtaa.

Hegelin elimellinen maailmanhenki kansanhenkien kokonaisuutena. Kansanhenget maailmanhistorian luojina.

Hegelin oppi valtiosta kansan henkenä on elämänläheisyydessään sangen elinvoimainen, kuten nykyinen, mahtavien elämänvoimien rajun liikehtimisen aika elävästi osoittaa. Elimellinen kansanhenki, joka vastaa Snellmanin kansallishenkeä, on elävässä elämässä osoittanut ylivoimaisuutta elimettömän, aineellisen katsomuksen rinnalla. Tämän opin valossa yksityiset kansat ja valtiot esiintyvät meille elävinä historiallisen kehityksen tuloksina. Historiallinen kehitys on siten saanut valtakirjan astua elämän näyttämölle maailmanhengen sisäisenä, dialektisena kehityksenä. Sukukäsitteenä maailmanhenki on absoluuttisena mahtina yksityisten kansanhenkien ja valtioitten yläpuolella. Maailmanhenki on henki, joka todellistuu maailmanhistorian kehityskulussa.

Itsessään ja itseään varten oleva (''an und für sich seyende'') henki on ainoa absoluuttinen tuomari, joka aina vallitsee ja määrää erityistä vastaan, ja tämä henki esiintyy maailmanhistoriassa yleisyytenä sekä toimivana ja vaikuttavana sukuna (Gattung). Kansanhenkien periaatteet ovat erityisyytensä takia ylipäänsä rajoitettuja ja niiden keskinäissuhteiset kohtalot ja teot merkitsevät näiden kansanhenkien katoavaisuuden näkyvää dialektiikkaa, mistä yleinen henki, maailmanhenki, syntyy niin ehdottomana, kuin se on ehdoton, joka maailmanhistoriassa, maailmantuomarina niiden suhteen harjoittaa oikeuttaan, mikä on kaikkein korkeinta oikeutta. Edelläolevassa esiintyy Hegelin filosofia huipentuneessa loistossaan.

Kansojen vaiheista maailmanhistorian kehityskulussa Hegel lausuu, että määrätty kansa vaikuttaa maailmanhistoriassa määrättynä aikakautena — ja se voi siinä vain kerran olla aikakautta luovana ja johtavana kansakuntana. Tätä kansan ehdotonta oikeutta vastaan olla maailmanhengen nykyisen, läsnäolevan kehitysasteen kannattaja, ovat toisten kansojen henget oikeudettomia, eivätkä ne, paremmin kuin nekään, joiden aikakausi on mennyt ohi, enää vaikuta maailmanhistoriaan. Samalla kun Hegel tässä on lausunut suuren elämäntotuuden, hän on myös ampunut käsityksemme mukaan karkeasti ohi maalin. Koska Hegel oli suuren saksalaisen kansakunnan poika, ymmärrämme hyvin hänen ajatuksensa kansanhengen ja sen mukana kansakunnan elinvoiman nousemisesta niin, että kansakunta saavuttaa maailmanhistoriallisen johtoaseman ja avaa uuden historiallisen aikakauden. Tämän näemme parast'aikaa olevan tapahtumassa ja juuri saksalaisen kansallishengen suorittamana, mikä seikka osoittaa Hegelin profeetallisen suuruuden. Mutta toisaalta emme voi pitää Hegelin omienkaan oppien mukaisena sitä, etteivät muut kuin vain johtava kansakunta voisi vaikuttaa maailmanhistorian kehityksen kulkuun. Tietystikin on niin asianlaita kuolleisiin, so. historian näyttämöltä poistuneisiin kansoihin nähden, mutta toisin on laita niiden kansakuntien, jotka elinvoimaisina täyttävät historiallista tehtäväänsä, voimatta esim. pienuutensa takia kuitenkaan esiintyä

johtavana kansana. Tällaiset kansat vaikuttavat eittämättömästi elinvoimansa mukaisessa määrässä maailmanhistoriaan hegeliläisen maailmanhengen elimellisinä osina. Hegel näyttää kansallisessa innostuksessaan yht'äkkiä unohtaneen oppinsa elimellisen kokonaisuuskatsomuksellisen perustan, minkä johdonmukaisesti ajatellen täytyy turvata kaikille elinkykyisille kansoille historiallinen elämänoikeus, jota johtavankin kansan on kunnioitettava oikeana elämänjärjestyksenä.

Hegelin filosofisen järjestelmän arvostelua.

Ylläolevassa on pääpiirteissään esitetty Hegelin filosofinen järjestelmä. Se on huolellisesti puettu metafyysilliseen päällysviittaan kuitenkin niin, että elävä elämä on sen suojassa saanut riittävän elintilan. Todellisuuden elävä tajuaminen, dialektisen kehityksenlain keksiminen ja historian luovien hengenvoimien suurenmoinen oivallus ovat hänen oikeusfilosofiansa pulppuavia lähteitä. Erityisen arvon annamme myös sille, että hän rakentaa elimellisen kokonaisuuskatsomuksen pohjalle vastoin aikansa elimetöntä yksilökeskeistä katsomusta. Ilmielävä on hänen käsityksensä kansanhengestä. Jos Hegel olisi tämän kannattajaksi pannut kansakunnan metafyysillisen maailmanhengen sijasta, olisi hänen järjestelmänsä elävää todellisuutta ja kansallissosialistisen maailmankatsomuksen mukainen, kuten hänen elimellinen kokonaisuuskatsomuksensakin. Tätä ei Hegel aikansa lapsena sekä silloisen tiedon vajavaisuuden takia vielä voinut tehdä. Vallinneisiin olosuhteisiin sekä käsityksiin nähden luemme hänen järjestelmänsä ansioksi sen valtiokeskeisyyden, niin luonnoton kuin sellainen käsitys sinänsä onkin, sillä liberalismin yhteisöä ja valtiota heikontava oppi sai siitä tarpeellisen vastapainon. Kun Hegelin järjestelmältä riisutaan sen metafyysillinen peite, sisältää se mitä elinkelpoisinta perusainetta, josta muovaamalla saadaan syntymään täysin elinkelpoinen kokonaisuus. Hänen filosofiansa vaikutus inhimilliseen yhteisöelämään on ollut ja on edelleen suorastaan valtava, siksi elämänläheinen se kaikesta huolimatta on.

VII LUKU.

J. V. Snellmanin maailmankatsomuksellinen filosofinen järjestelmä.

Snellmanin kansalaisyhteiskunta yhteisökeskeiseen siveellisyysjärjestykseen ja siihen perustuvaan lainkuuliaisuuteen nojautuvana elimellisenä kokonaisuutena.

Kuten Hegelin oli J. V. Snellmaninkin filosofinen järjestelmä jyrkästi valtiokeskeinen ja muutenkin pääpiirteissään samanlainen kuin edellisen, mikä ei ihmetytä, sillä olihan Snellman Hegelin uskollinen oppilas. Kun Snellman on kotoisen maaperän mies ja kun hänen ajatuksensa vasta nykyisenä kansamme koettelemusten aikana on näyttänyt täysin selviävän hänen omalle kansalleen, on tässä yhteydessä syytä antaa lyhyt selostus hänen järjestelmästään, jonka elinvoimaisuus on mielestämme ilmeinen. Snellmaninkin järjestelmän rakennuskivinä ovat perhe, kansalaisyhteiskunta ja valtio. Perhe, jonka Snellman määrittelee ''siveellisyyden objektiiviseksi olemassaoloksi rakkautena'', hajaantuu lainalaiseksi kansalaisyhteiskunnaksi (medborgerligt samhälle), mikä Hegelin järjestelmässä esiintyi myös kansalaisyhteiskuntana (bürgerliche Gesellschaft), jossa vallitsi tarpeiden järjestelmä, minkä olemuksena oli korporatiivinen työ. Kun Hegel julisti työn filosofiaa, teroitti Snellman siveellisyyteen nojautuvan lainkuuliaisuuden ensisijaisuutta kansalaisyhteiskunnassa. Valtio-opissa Snellman määrittelee kansalaisyhteiskunnan seuraavasti: ''Tarkimmaksi kansalaisyhteiskunnan määritelmäksi jää

siis, että tämä välttämättä tarpeellinen valtion olomuoto on siveellisyyden olemassaolo lainkuuliaisuutena. Tähän sisältyy myös lain järjellinen välttämättömyys, koska lainkuuliaisuus edellyttää tietoa laista sekä sen oikeaksi tunnustamista.'' Kansalaisyhteiskunnassa on siis laki yksilön toiminnan siveellisenä mittapuuna. Ja yksilön siveellisyys on siinä, ''että hän, vakuuttuneena lain järjellisyydestä, vapaasti tottelee sen käskyjä''. Siveellisestä vapaudesta Snellman lausuu seuraavaa: ''Jos myönnetään, että ihminen on vapaa ainoastaan, mikäli hän on järjellinen, ja että järjellisyys ei ole yksilön mielijohteissa ja päähänpälkähdyksissä, vaan että sen pitää olla yleispätöistä, niin älytään myös, että ihmisellä on toimivapautensa silloin, kun hän toimii yleispätöisesti. Ja positiivisesti, omalla voimallaan laki todistautuu yleispätöiseksi. Sentähden se hillitseekin ainoastaan mielivaltaa eikä sido todellista, järjellistä vapautta. Mielivallastaan tulee siis ihmisen kansalaisyhteiskunnassa, samoinkuin perheessä ja valtiossa yleensä, luopua, mutta ei vapaudestaan.''

Tässä yhteydessä on selvitettävä, mitä Snellman tarkoittaa laila. Hänen käsityksensä mukaan se kasvaa ja syntyy kansakunnan hyvistä tavoista ja sivistyksestä, joista se saa myös voimansa. Lisäksi vaikuttavat lainlaadintaan kansakunnan historiallinen kehitys, ajan yleissivistys sekä kansakunnan luonne ja elintavat. Snellman lausuu: ''Säädännäisen lain tulee yleensä ilmaista kansakunnan tapa ja sivistys, joten tuo laki voidaan määritellä kansakunnan tajutuksi tavaksi.'' Ja edelleen: ''... ettei mikään laki voi jäädä voimaan, ellei se jo ennestään saa tukea kansakunnan sivistyksestä ... että uusi ainoastaan on sen helposti ymmärrettävä seuraus, minkä kansakunta jo on oikeaksi ja hyväksi tavaksi tunnustanut''. Sekä vielä: ''Lainsäädäntökin on sen muovailemista, mikä jo on olemassa.'' *Jussi Teljo* toteaa: ''Tämä käsitys voimassaolevan lain ehdottomasta yhtäpitäväisyydestä oikeuden ja siveellisyyden kanssa on Snellmanin lempiaatteita.'' Lisäksi on Snellman sitä mieltä, että lainsäädäntö on kansakunnan parhaimmistolle kuuluva tehtävä.

Vaikka lainkuuliaisuutena ilmenevää siveellistä vapautta Snellmanin kansalaisyhteiskunnassa voimakkaasti tehostetaan, niin harhaan kuitenkin joudutaan, jos luullaan hänen yhteiskuntakäsitystään yksilöeetilliseksi tai idealistisemmaksi ja eetillisessä mielessä individualistisemmaksi kuin Hegelin. Snellmanin kansalaisyhteiskunnan määritelmä ei suinkaan nojaudu yhteiskunnan jäsenen yksilölliseen siveelliseen asennoitumiseen, vaan päinvastoin hänen toimiensa ja elämänsä siveellisyys mitataan yhteiskunnallisen siveellisyyden mittapuulla. Yksilönhän on juuri tunnustettava siveellisesti oikean olemassaolo julkilausuttuna yleistahtona ja toteutettava teoissaan. Yksilön siveellinen vapaus merkitsee Snellmanilla aina ehdotonta sidonnaisuutta siveellisyyteen ja siten kokonaisuuteen, sillä hänen siveellisyyskäsitteensä on olemukseltaan selvästi yhteiskuntaeetillinen. Hegelin ja Snellmanin siveysoppi on elimellisen kokonaisuuden oppia. Yksilön siveellisyys ilmenee siinä, että järki kehittää hänessä oivalluksen ja vakaumuksen oikeasta aina läsnäolevana todellisuutena. Ja tämä oikea, järjellisen todellisuus ja todellisen järjellisyys, on aina kokonaisuuden henki, joka on maailmanhenki ja sen kehitysprosessissa esiintyvät kansanhenget (Hegel) tai kansallishenget (Snellman). Kansallishenki on kansakunnan sivistys ja tapa. Kansallishenki on kansakunnan oma henki sellaisena kuin se hishistoriallisen kehityksen tuloksena kunakin ajankohtana ilmenee kansakunnan elämässä. Henki on elävä ja siis elimellinen ja toteuttaa itse itsensä.

Snellmanin järjestelmän valtiokeskeisyys. Elimellinen kansallishenki valtion perustana ja olemuksena.

Snellmanilla muodostaa kansakunta oikeusperusteen. Kansakunnalla ei ole vain velvollisuus osallistua maailmanhengen elävänä osana kansallishenkensä kautta maailmanhistorian kehityksen kulkuun, vaan sillä on myös siihen oikeus. Se merkitsee kansakuntain pyrkimystä itsenäiseen valtiolliseen elämään, mikä

ei ole muuta kuin elävän kansallishengen ilmausta kansakunnan toiminnassa. Snellman on lausunut: ''Valtiollakin sellaisenaan on siten olemisensa perusta kansan maailmanhistoriallisessa tehtävässä, kansan, jonka siveellisen hengen toteutumismuotona se kulloinkin on.'' Valtio on kansakunnan toiminnan ja elämän todellisuus, ja sellaisena se toimii kansakunnan elämän ylläpitäjänä maailmanhistorian alituisessa kehityskulussa taistellen ja kilpaillen toisten valtioitten kanssa niin sodan kuin rauhan päivinäkin kohottaakseen kansakuntansa osuuden maailmanhengen prosessissa korkeimpaan mahdolliseen.

Snellmanin kuten Hegelinkin järjestelmä on jyrkästi valtiokeskeinen ja elimelliseen kokonaisuuteen nojautuva. Yhteiskuntatai yksilökeskeisyys oli heille mahdoton ajatus, koska sellainen ei sopeutunut heidän metafyysilliseen peruskatsomukseensa. Sen mukaan oli kaiken keskipisteenä oleva valtio itsessään toteutuneena oikeana. Snellman sanoo: ''Tässä, vapauden ja oikean toteuttamisessa, on kansallishenkenä esiintyvän siveellisyyden järjellinen välttämättömyys; ja sen objektiivinen olemassaolo on valtio. Siis: valtio on 'siveellisyyden olemassaolo kansallishenkenä', so. siveellisyyden ehdoton olemassaolo.'' Snellman käsityksen mukaan valtion oikeus on aina ehdoton yksilön oikeuden rinnalla, vain siveellinen vapaus on hänelle turvattu. Itsessään toteutuneena oikeana on valtio ''oma tarkoituksensa ja sillä on välttämättömyytensä itsessään''. Kun oikeus on elävä, itsensä toteuttava voima ja valtio itsessään toteutunut oikea, on valtio itsensä toteuttanut elävä voima.

Kansallishenki muodostaa Snellmanilla valtion olemuksen. Mutta lisäksi kansallishenki ''elää toimintana, työnä ja tekona kansakunnan laitoksissa ja säädelmissä''. Kansakunnan sivistys ja tapa kansakunnan toiminnassa ilmenevänä elävänä tietämyksenä ja henkisenä kehityskulkuna on kansallishenki, jolla on keskeinen asema Snellmanin filosofiassa. Tavat syntyvät ja kehittyvät perheen ja kansalaisyhteiskunnan piirissä, mutta niiden muodostuminen on kansallishengen työtä ja kehitystä. Kansallishenki on valtion perustana ja siveellisenä olemuksena. Kansakunnan

tapojen ja siis kansallishengen muodostajina perhe ja kansalaisyhteiskunta ovat kohonneet valtion elimiksi. Kansalaisyhteiskunnan elämänmuodot sulautuvat kansallishengen välityksellä valtioon, joten valtiollinen ja yhteiskunnallinen elämä ovat elimellisessä yhteydessä keskenään. Jos Snellman olisi, luopuen metafyysillisestä peruskatsomuksestaan, oivaltanut asettaa kansakunnan kansallishengen kannattajaksi, kuten asia todellisuudessa on, olisi hänen järjestelmänsä yhdellä iskulla muuttunut kansayhteisökeskeiseksi. Sillä metafyysillisestä asennoitumisestaan huolimatta hän lausuu: ''Valtiollakin sellaisenaan on siten olemisensa perusta kansan maailmanhistoriallisessa tehtävässä, kansan, jonka siveellisen hengen toteutumismuotona se kulloinkin on.'' Snellmanin kansayhteisö muodostaisi elimellisen, elävän kokonaisuuden. Näin olisi hänen oppinsa astunut keskelle nykyaikaa täysin elinkelpoisena.

Korporaatio- ja assosiaatiojärjestelmä. Totaalinen valtio. Valtiojohtoisuuden periaate. Yhteisökeskeinen yhteisöajattelu.

Palaamme vielä kansalaisyhteiskuntaan, joka Hegelillä kuten Snellmanillakin on perheen ja valtion differenssi. Perhe hajaantuu välittömästi kansalaisyhteiskunnaksi. Mutta siirryttäessä viimeksimainitusta valtioon kaipaa kumpikin jo kansalaisyhteiskunnassa ylimenoyhteisöä. Tällaisen muodosti Hegelillä korporaatiojärjestelmä. Korporaatiot olivat ammatillisia yhteenliittymiä, joihin liittymällä yksilöt vasta saivat merkityksensä yhteiskunnan jäseninä. Korporaatioissa kasvoi elävä yhteishenki, josta kehittyi säätykunnia. Snellman, joka aluksi täydellisesti ja myöhemminkin periaatteellisesti hyväksyi korporaatio-opin, etsi korporaatioitten tilalle muita vastaavia yhteisöjä. Tämä johtui siitä, että hän katsoi korkopaatiolaitoksen vanhentuneena kuuluvan historiaan. Aluksi Snellman antoi kunnalle korporaation paikan, mutta hylkäsi senkin ja turvautui yhteiskunta-assosiaatioon, jonka hän määrittelee ''useampien tai harvempien yhteiskunnanjäsenten kes-

keiseksi yhdistykseksi, jossa jokaisen jäsenen toiminta on suunnattu kaikkien yhteisen edun tyydyttämiseen ja jossa tällä toiminnalla on lakinaan ainoastaan yleinen tunnustus.'' Snellman kehitti sitten erityisen assosiaatiojärjestelmän, jossa yhteiskunta-assosiaatiot jaetaan kolmeen ryhmään. Ensimmäisen ryhmän muodostavat historialliset assosiaatiot (korporaatiot ja kunnat), toisen vapaat yhdistykset ja kolmannen uskonnolliset yhdyskunnat. Näissä kehittyy se elävä henki, joka puhtaimmassa muodossaan esiintyy valtiotoiminnassa kansakunnan siveellisenä tietoisuutena, kansallishenkenä.

Hegelin ja Snellmanin kansalaisyhteiskunnalla ei periaatteellisessa suhteessa ole mitään eroavaisuuksia. Kun se Hegelillä ensisijaisesti esiintyi tarpeiden järjestelmänä, jossa lainkäyttö oli toisena tunnuksena, on Snellmanin kansalaisyhteiskunnan päätunnus lainkuuliaisuus siveellisyytenä ja siis lainalaisuus, jonka suojassa tarpeiden luominen ja tyydyttäminen, so. taloudellinen toiminta tapahtuu. Molemmat lähtivät kuitenkin elimellisen kokonaisuuden pohjalta, ja heidän käsityksensä ovat kaikilta oleellisilta kohdilta muutenkin yhtäpitävät.

Kun ottaa huomioon kummankin filosofin jyrkästi valtiokeskeisen käsityksen, niin on varsin outoa kuulla sanottavan, että ''Hegelin tavoin Snellmankin lähtee klassillis-liberalistisen kansantalousteorian pohjalta''. Sekä Hegelin valtio että Snellmanin valtio laajemmassa merkityksessä on ehdottoman totaalinen sulkien piiriinsä perheen ja kansalaisyhteiskunnan kaikkine toimintoineen ja ulottaen määräävän valtansa tarkoitusperiensä toteuttamiseksi kaikkialle. Totaalinen valtio merkitsee valtiojohtoisuutta kaikkialla kansalaisyhteiskunnan ja perheenkin elämän piirissä. Niinpä Snellmankin vaati valtion valvontaan saatettaviksi koko talouselämän, kasvatuksen ja sivistyselämän, vieläpä uskonnon siveellisyydenkin, joka sekään ei saa olla ristiriidassa valtion siveellisyyskäsityksen kanssa, sillä kaiken on palveltava kokonaisuuden, valtion, tarkoitusperiä. Talouselämän valtiojohtoisuuden tarpeellisuuden Snellman todistaa vakuuttavasti. Kansakunnan yhteisen edun käsite ja taloudellisten intressien

keskinäinen riippuvaisuus olivat hänelle selviöitä. Elinkeinolait olivat välttämättömiä, sillä ''niiden positiivisena periaatteena on yksityisten etujen muuntaminen yhteiskunnan yleisiksi eduiksi''. Taloudellisen eli hallinnollisen lainsäädännön teoria merkitsi yksityisten etujen alistamista yleisen edun palvelukseen. ''Kansallisen valtion säilyttämisen ja puolustamisen välttämättömyys'' vaativat ehdottomasti, että ''valtiovallalla täytyy olla talouselämän ohjakset käsissään''. ''Huolenpito valtion omavaraisesta olemassaolosta on taloudellisen lainsäädännön periaate.'' Snellman lausuu vielä: ''Yksilöltä puuttuu tämän huolehtimisen oivallusta, vaikka hänen oma olemassaolonsa erottamattomasti liittyy yhteiskunnan olemassaoloon. Helposti joudutaan pitämään taloudellista lainsäädäntöä yksilön vapauden kahleena, koska se ei ehdottomasti tunnusta kansalaisen persoonallista tai subjektiivista oikeutta, vaan edellyttää niiden alistamista valtioon. Mutta yhtä vähän kuin kansalainen saa pitää kiinni oikeudestaan omaisuuteen tai henkeen, kun valtio on vaarassa, yhtä vähän hän saa asettaa oikeuttaan yhteiskunnan oikeutta vastaan, kun vaaran ennakolta torjuminen on kysymyksessä.'' Samaan tulokseen johtaa Snellmanin teoria kansallisomaisuudesta, jolle rinnakkainen on sivistysvarallisuus. Tästä hän lausuu: ''Valtion omavaraiseen olemassaoloon kuuluu sen taloudellinen riippumattomuus. Se perustuu kaikkien yhteiskunnanjäsenten tarpeiden tyydyttämiseen riittävään kansallisomaisuuteen. Yksilö tulee siitä osalliseksi työllään: ja valtio on siitä syystä velvollinen valmistamaan yksilölle työansiota ja sen kautta osallisuuden yleiseen varallisuuteen.'' Näin ollen ''valtiolla on oikeus ja velvollisuus ohjata yksilöiden työtä siten, että yksilön tarpeita tyydytettäessä lisätään kansallisvarallisuutta''. Snellman asetti siis kansakunnan riippumattomuuden ja elinvoiman yksityistaloudellisten etujen yläpuolelle.

Kaiken tämän jälkeen on mahdotonta sanoa, että Snellmanin lähtökohta olisi liberaalinen, so. yksilökeskeinen. Hänen oppinsa rakentuu kauttaaltaan elimelliseen kokonaisuuskatsomukseen ja totaalisen valtion valtiojohtoisuuteen. Tämä ei suinkaan merkitse yksityisen omistusoikeuden kieltämistä, joten siinä suhteessa

häntä voidaan pitää ''porvarina'', mutta ei silloinkaan liberaalina, vaan sosiaalisen yhteisöhengen ja ajatuksen läpitunkemana yhteisön jäsenenä. Snellmanilla oli elävä käsitys siitä, että yksilö pyrintöineen on aina alistettava palvelemaan kokonaisuutta, jonka elimellisenä jäsenenä yksilö vain voi saavuttaa yhteiskunnallisen asemansa.

Kuten tunnettua, oli Snellman jyrkkä sosialismin vastustaja. ''Luokkavalta ei ole oleellista valtioelämälle; jos sellaista ilmenee, on se todistuksena valtioajatuksen kehittymättömyydestä ja valtiovallan heikkoudesta.'' Mutta hänellä oli avoin silmä näkemään, että liberaalinen vapaus talouselämän alalla oli johtanut pääomien ja rikkauksien kasaantumiseen harvojen käsiin ja toisaalta työväestön proletarisoitumiseen. Tämä merkitsi porvariston ja työväenluokan välisen vastakkaisuuden syntymistä. Tämän poistamiseksi on turvauduttava valtiojohtoiseen talouselämään. Yhteiskunnan on huolehdittava siitä, ''että jokainen saa oikeudenmukaisen osuutensa kansallisomaisuudesta''. Snellman lausuu: ''Järkevä ja tarkoituksenmukainen taloudellinen lainsäädäntö, 'työn organisointi', on siitä syystä nykyajan yhteiskunnan kaikkein tärkeimpiä ongelmia, joka askarruttaa hallituksia ja kansoja ja jonka ratkaisua pyydetään kansantaloustieteeltä.'' Kansan sivistämisellä Snellman arveli olevan yhteiskuntaa tervehdyttävän vaikutuksen. Valtiojohtoisella työn organisoimisella, elintason kohottamisella ja turvaamisella sekä yhteiskunnallisen tiedon ja sivistyksen edistämisellä kansalaisyhteiskunnassa oli luotava edellytykset kansallishengen kehitykselle kansakunnan itsetajunnan tehostamiseksi ja siten kansakunnan elämän turvaamiseksi. Se oli Snellmanin kansalleen viitoittama tie, jonka oivallisuus vasta nyt aletaan huomata.

Mutta lainsäädäntö on kansakunnan parhaimmiston tehtävä. Valtiolliseen toimintaan voi jokainen osallistua kykyjensä ja sivistyksensä mukaan. Snellman on orgaaniselle käsitykselle ominaisen erilaisuusperiaatteen kannattaja, kuten Hegel ja Ihering. Sen vuoksi hän kannattaakin Hegelin säätyedustusta, koska siten saadaan edustajistoon asiantuntijoita jokaiselta eri yhteiskun-

nalliselta työalalta. Hegelin mukaan edustamisella on ''orgaanisesti järjellinen'' merkitys ainoastaan silloin, kun edustetaan tiettyä, yhteiskuntaan oleellisesti kuuluvaa piiriä, jotakin sen suurista eduista, eikä toista yksilöä tai joukkoa. Tästä käy ilmi elimellinen kokonaisuuskäsitys, jonka sekä Hegel että Snellman ovat asettaneet oppinsa perustaksi. Heidän metafyysillinen maailmanhenkensä oli elävä, itsensä toteuttava voima, joka oli ainaisessa dialektisessa kehityskulussa ollen joka hetki luonamme läsnäolevana todellisuutena.

Dialektinen kehityksenlaki. Hegelin ja Snellmanin filosofian arvostelua.

Siihen ajatukseen, että järjellinen on todellista ja todellinen on järjellistä sisältyy suuri elämän viisaus. Hegel ja Snellman ovat oivaltaneet, että inhimillinen elämäkin on kehityksenlain alaista. Havainnollistaakseen tämän he ovat turvautuneet metafyysilliseen maailmanhengen käsitteeseen, jonka ilmaisuna todellisuus on, maailmanhengen, joka on lakkaamattomassa dialektisessa liikehtimistilassa ja kehityskulussa. Hegel on luonut dialektisen kehityksenlain, jolla on maailmanhistoriallinen merkitys. Hegelin ja Snellmanin maailmanhengen opissa on jotain henkisesti suurta, joka on tuotu elävänä keskuuteemme kansanhenkenä (Hegel) ja kansallishenkenä (Snellman). Vaikka nämä henget filosofien systeemeissä ovatkin maailmanhengen ilmaisuja, ne ovat samalla myös ilmielävää todellisuutta, joten niitä ei käy pitäminen metafyysillisinä käsitteinä, vaan elävän elämän kantavina voimina. Jos hylkäämme metafyysillisen maailmanhengen ja tyydymme kansallishengen synnyttäjänä, kasvattajana ja kannattajana pitämään kansakuntaa itseään ja yhteisöelämää, olemme työntäneet syrjään Hegelin ja Snellmanin järjestelmän metafyysillisen vaipan ja löytäneet kansayhteisökeskeisen järjestelmän, joka nojautuu elimelliseen kokonaisuuskäsitykseen. Käsityksemme on, että tämä ajatus on ollut Hegelillä ja Snelmanilla johtotähtenä, mutta

aikansa lapsina he ovat pukeneet sen metafyysilliseen asuun. Heille saa nykyaika olla kiitollinen, sillä he ovat tehneet juuri tälle historialliselle murrosajalle suuren esityön. Heidän oppiensa pohjalle voimme rakentaa uutta, onnellisempaa ihmiselämää. Hegel ja Snellman, ovat historian suuria nimiä. Heidän työnsä arvoa ei silloinen aika vielä täysin tajunnut, mutta nyt se on elävää todellisuutta. Suomalainen kansallishenki elää keskuudessamme ei vain sanoissa, kuten niin usein on tapahtunut, vaan oikeassa snellmanilaisessa hengessä.

Hegel ja Snellman ovat maailmanhengen opillaan tulleet empiirisen todellisuuden rajamaille. Väitteeseen järjellisen todellisuudesta ja todellisen järjellisyydestä sisältyy sellaisenaan suuri ajatus, joka voidaan käsittää eläväksi todellisuudeksi, jos järjellisyydellä tarkoitetaan luonnollisen järjestyksen järjellisyyttä. Tämä luonnollisen järjestyksen järjellisyyden ajatus onkin ilmeisesti ollut Hegelin maailmanhengen ajatuksen lähtökohtana, sillä hänhän juuri valittaa sitä, että luonnossa tunnustetaan luonnonlakien järkkymätön vaikutus elolliseen elämään, mutta että inhimillisessä elämässä tahdotaan kieltää vastaavanlaatuisen lainmukaisuuden olemassaolo. Maailmanhengen opillaan dialektisine metodeineen hän on tahtonut luoda inhimillistä elämää vallitsevan luonnonlakien kaltaisen henkisen elämän lain. Sen luomisessa lienee Hegel menetellyt siten, että hän erotti toisistaan luonnossa tapahtuvan biologisen elämän ja ihmisen henkisen elämän, so. sielunelämän. Viimeksimainitun Hegel nähtävästi uskoo kulkevan omia ratojaan biologisesta elämästä irroitettuna, vaikka hän puhuukin niitten ykseydestä. Tässä kohdassa on Hegelin perusvirhe, joka on suistanut hänet metafysiikan poluille huolimatta alun perin oikeasta luonnollisesta lähtöajatuksesta. Tästä perusvirheestä huolimatta Hegelin oppi on kuitenkin varsin hedelmällinen, sillä hän sitoo koko filosofisen järjestelmänsä vahvoin sitein todelliseen elämään, joka aina on juuri tuon ehdottoman oikean ilmaisu, sillä järjellinen on todellista ja todellinen järjellistä, kuten hänen iskulauseensa kuuluu.

Hegelin ja Snellmanin oppien huippukohta on oppi kansanhengistä elimellisenä maailmanhenkenä ja tämän maailmanhengen todellisuudesta maailmanhistoriallisena dialektisena kehityskulkuna, minkä keskenään kilpailevat kansallishenget synnyttävät. Kun maailmanhenki aina on jokaisen ajan historiallinen todellisuus, niin juuri todellisessa nähdään maailmanhengen ohjaama historiallinen kehityskulku. Jos jätämme maailmanhengen fiktion pois, jää jäljelle todellisuus, jonka lainalaisuuden Hegel on oikein havainnut ja keksinyt sen kehityksenlainkin, joten käytännöllisesti katsoen metafyysillisen maailmanhengen yhdistäminen todellisuuteen on jo johtanut hyvään tulokseen. Tämä johtuu siitä, että Hegelin metafyysillisen käsitteen avulla osoittama henkisen elämän lainalaisuus todella on todellisuutta ja vastaa täydellisesti luonnonlakien lainalaisuutta, mitä Hegel ei ole tohtinut suoraan ulottaa hengen elämää käsittäväksi, vaan on pukenut sen metafyysilliseen asuun ajan hengen mukaisesti. Kun heitämme pois tämän metafyysillisen asun ja panemme sen tilalle luonnollisen lainalaisuuden ajatuksen, on Hegelin samoin kuin Snellmaninkin järjestelmä elävää todellisuutta. Jos Hegel olisi maailmanhengellä tarkoittanut luonnollista elämänhenkeä, ei hänen järjestelmäänsä vastaan olisi periaatteessa mitään muistuttamista.

Oikeata Hegelin opissa on se suuri ajatus, että inhimillinen hengenelämä on lainalaista, vieläpä erityisesti dialektista kehitystä, joka ilmenee historiallisessa kehityskulussa elämän todellisuutena, mutta väärää siinä on se, että hengenelämä seuraisi omia metafyysillisiä lakejaan, so. olisi maailmanhengen kehitysprosessia, joka pakosta on vain fiktio. Henkisen elämän perusta on biologinen elämä. Yhdessä ne muodostavat elimellisen kokonaisuuden, luonnollisen psyko-fyysillisen, oikeastaan fyysillis-psyykillisen, ihmisen, joka on luonnonlakien alainen. Henkisen elämän lainalaisuus merkitsee sen vuoksi luonnonlakien alaisuutta.

Snellmanin filosofisesta järjestelmästä on sanottava samaa kuin Hegelin järjestelmästä on edellä sanottu.

Hitlerin järjestelmän filosofinen perusta on Hegelin filosofia, mutta Hitler on empiirikkona oikaissut edellämainitun Hegelin

perusvirheen ja luonut siten todellisen elävän elämän järjestelmän, käyttäen hyväkseen Darwinin oppia luonnollisen valinnan eli elinkelpoisinten elämään jäämisen laista sekä perustaen muuten oppinsa elimellisen kokonaisuuskäsityksen varaan turvaten siten sen elinkelpoisuuden.

Niin luvatonta ja mahdotonta kuin sinänsä onkin metafysiikan ja todellisuuden yhdistäminen, on tämä tosiasia kuitenkin luettava Hegelille ansioksi, sillä hänen järjestelmässään on todellisuus itse asiassa saanut hallitsevan aseman. Todellisuutta ei enää mitata absoluuttisilla ideoilla, kuten kantilaiset tekevät. Todellisuus käsitettiin päinvastoin aina läsnä olevan maailmanhengen ilmaisuksi, joten se käytännöllisesti katsoen todella tuli ratkaisevaksi tekijäksi, vaikka metafyysillinen maailmanhenki teoreettisesti olikin todellisuuden määrääjä. Käsitykseni mukaan merkitsee hegeliläis-snellmanilainen filosofia vallankumousta filosofisen ajattelun maailmassa. Se merkitsi valtavaa edistystä ja ylimenoastetta luonnon mukaiseen ajatteluun, mikä nyt on jäänyt vallitsevaksi.

VIII LUKU.

Kansallissosialistinen maailmankatsomus materialistisen maailmankatsomuksen dialektisena vastakohtaisuutena ja elämänhengen elävänä kansallishengiksi hahmottuneena muotona.

Elämänhenki kansallishenkien elimellisenä kokonaisuutena elimettömän aineellisuudenhengen kukistajana ja inhimillisen sivistyselämän pelastajana.

Edelläkerrotuin tavoin oli materialistinen maailmankatsomus itse luonut historialliset edellytykset vastakkaisuudelleen kansallissosialistiselle maailmankatsomukselle. Materialistisen maailmankatsomuksen inhimillistä elämää vastaan harjoittama törkeä vääryys sen aiheuttamine suunnattomine kärsimyksineen on jälleen muuttunut uuden, entistä valoisamman, puhtaamman elämän synnyttäjäksi. Tätä seikkaa tehosti aikanaan myös Ihering, ja hänen katsomukselleen on historiallinen elämä antanut oikeutta, kuten olemme saaneet nähdä, sillä juuri vallitsevan, rappeutumistilassa olevan maailmankatsomuksellisen järjestelmän aiheuttamat kärsimykset olivat myös liberaalisen aikakauden synnyttäjänä. Todellinen elämän sääntö on, että kärsimysten kautta vie tie voittoon. Itsesäilytysvaiston ohjaamana elävä elämä kokoaa voimansa murtaakseen keinotekoiset kuoleman kahleet ja vapauttaakseen siten ihmiselämän aineellisen katsomuksen elämää tuhoavista voimista. Liberaalis-kapitalistisen järjestelmän kehityttyä

huippuunsa ja alettua sen jälkeen selvästi rappeutua, oli se jo saapunut hautansa partaalle. Kun tämä järjestelmä sitten omaksui materialistisen maailmankatsomuksen perusohjeekseen avaten portit selko selälleen marxilaiselle aineelliselle katsomukselle, mikä ryhtyi kiivaaseen taisteluun ylivallasta materialistisen maailmankatsomuksen luoman järjestelmän piirissä, olivat liberaalis-kapitalistinen katsomus ja sen mukana marxilainen sosialismi sinetöineet historiallisen kohtalonsa. Nämä täysin elämänvastaiset opit, joita osittain viekkaalla aatteellisuudella, osittain väkivallalla oli sovellettu elämään, mikä oli alistettu materian, so. kullan orjuuteen, olivat siinä määrin levittäneet ja kylväneet tuhoa ja kuolemaa inhimilliseen elämään, että itse elämän oli ryhdyttävä hätävarjelustoimenpiteisiin pelastuakseen lopulliselta hävitykseltä. Todellinen elämänhenki kansallishenkien elimellisenä kokonaisuutena kokosi elämän sotajoukon lyödäkseen vihollisensa, joka oli tuhoamaisillaan kaiken kansallisen ja siten koko inhimillisen kulttuurielämän, minkä kannattajina kansallishenget ovat.

Kohtalo on suonut suurelle Saksan kansakunnalle oikeuden näyttää tietä tässä valtavassa elämän taistelussa. Jo ennen maailmansotaa aineellisuuden henki oli saastuttanut saksalaisen kansallisen elämän ja siten heikontanut sen elinvoimaa, mutta vasta maailmansota iski todella raatelevat kyntensä saksalaisen kansakunnan rintaan. Urhoollisesti ja sankarillisesti taistellen Saksan armeija osoitti taistelukelpoisuutensa ja ylivoimaisuutensa vastustajan taistelukykyyn nähden, mutta rintaman takana jäytivät kansakunnan elinvoimaa marxilaisen sosialismin tuhokylvöt, joiden kasvua voimattomuuteen suistunut porvaristo ei voinut estää. Seurauksena oli Saksan tappio tuossa valtavassa taistelussa, jossa se todellisuudessa seisoi melkein yksinään muuta maailmaa vastassa. Tällaisen sankarillisen taistelun jälkeen olisi Saksan kansa, joka siten osoitti kaikesta huolimatta vielä valtavaa elinvoimaa, ansainnut kunniallisen rauhan. Niin ei kuitenkaan tapahtunut, sillä voittajavallat, jotka jo silloin edustivat kansainvälistä plutokratiaa, uskoivat nyt hetken koittaneen, jolloin Saksan kansalle voitiin antaa kuolettava isku. Tässä tarkoituksessa voittajat sane-

livat tunnetun Versailles'n rauhansopimuksen, mikä oikeastaan ei ollut mikään rauhansopimus, vaan yksipuolinen, Saksan kansaa syvästi loukkaava ja voittajillekin kunniaton pakkosopimus. Ja sitäkään eivät sitten sodan päätyttyä voittajat pitäneet arvossa ja voimassa. Päinvastoin ylitettiin sen määräyksiä törkeällä tavalla tarkoituksella puristaa Saksan kansan elämä yhä ahtaammalle ja ahtaammalle, jopa niin, että elämän ylläpitämiseen välttämättömien tarvikkeiden niukkuus pakostakin olisi johtanut Saksan kansan syntyväisyyden alenemiseen ja siten kansakunnan elinvoiman vähittäiseen herpautumiseen. Näin raastettiin Saksan kansan elämää vertaansa etsivällä tavalla kansakunnan elämän tuhoamiseksi. Kuvaamattomat ovat ne kärsimykset, jotka Saksan kansan oli kannettava. Kansakunta oli jo vaipumaisillaan epätoivoon, kun yht'äkkiä astui esiin saksalainen mies, joka kansakuntansa kärsimysten kannustamana näitten kärsimysten kiirastulesta löysi saksalaisen kansakunnan elämän voimanlähteen, joka oli tuova vapauden kovia kokeneelle kansalle. Tämän miehen nimi on *Adolf Hitler,* joka mieskohtaisesti ankaran elämänkoulun käytyään, sodan julmat kasvot nähtyään ja tutkittuaan ja sitkeästi ponnistaen hankittuaan itselleen perusteelliset tiedot tietämyksen eri aloilta, kuten historiasta, filosofiasta, oikeustieteestä, luonnontieteistä, kansatieteistä, yhteiskunta- ja valtiotieteistä, taloustieteistä, psykologiasta, psykiatriasta, psykopatologiasta ja maailmankatsomuksista sekä niihin verrattavista opeista, joihin perehtyneisyyttä hänen kirjallisen tuotantonsa ja valtiomiespuheittensa sisältö osoittaa, ja käytännöllisen elämänkokemuksen, uhrautuvasti omisti kaikki voimansa kansakuntansa elämän pelastamiselle. Mutta hänen päämääränsä ei pysähtynyt vielä siihenkään, sillä hän oli tarkoitusperäkseen asettanut koko inhimillisen sivistyselämän pelastamisen raa'an aineellisuuden käsistä. Adolf Hitlerin luoma kansallissosialistinen maailmankatsomus on näin ollen oleva sekä saksalaisen kansakunnan että koko kansallisen yhteisöelämän vapauttava ja pelastava elämänhenki, jota Hitler hehkuvin rinnoin ja intoisin mielin loistavana puhujana ja etevänä kirjailijana alkoi julistaa uuden elämän tuojana pyhästi rakasta-

malleen saksalaiselle kansakunnalle. Oivaltaen, että vain hyvä ja voimakas organisoiminen voi turvata voiton maailmankatsomusten kamppailussa, loi hän mahtavan Kansallissosialistisen Saksalaisen Työväenpuolueen (NSDAP:n), mistä sitten sen olemuksen mukaisesti muodostui kansallissosialistinen kansanliike kansakunnallisen kokonaisuuden elimenä. Se poisti kansallista elämää särkevät ja tuhoavat puolueet elimelliseen kansalliseen kokonaisuuskatsomukseen sopeutumattomina ja sille täysin vastakkaisina ilmiöinä. Näin Hitler osoittautui myös suureksi organisaattoriksi.

Kun kansallissosialistinen maailmankatsomus oli tunkeutunut saksalaiseen kansansieluun muuntuen elimelliseksi saksalaiseksi kansallishengeksi, oli Saksan kansakunnan kärsimysten tie päättynyt. Kansallissosialistisen kansanliikkeen johtajana Hitler saavutti muodollisestikin täysin laillisin keinoin valtiovallan, joka lopulta kovien taistelujen jälkeen putosi hänen syliinsä kuin kypsä hedelmä. Siten Adolf Hitleristä tuli kansakuntansa ensimmäisenä miehenä kansan ja valtion johtaja, hänen sitä ennen jo oltua kansallissosialistisen liikkeen itseoikeutettu johtaja. Siten kansakunnan kaikki voimat ovat onnellisesti keskittyneet kansakunnan ensimmäisen miehen persoonaan antaen niin ennen aavistamattoman tehokkuuden kansalliselle mahdille, kuten koko maailma jo on voinut havainnollisesti todeta. Kansakunnan ja valtion johtajana Adolf Hitler on osoittautunut suureksi valtiomieheksi ja lisäksi vielä suureksi sotapäälliköksi, joka on johtanut Saksan kansanarmeijan sotahistorian loistavimpiin voittoihin mittasuhteiltaan mitä valtavimmissa jättiläiskamppailuissa, turvaten siten ikuisiksi ajoiksi elämänhengen oikeutetun herruuden inhimillisessä elämässä. Täten on Kohtalon Herra uskonut Hitlerille valtavimman ajateltavissa olevan maailmanhistoriallisen tehtävän, mistä hän tähän mennessä on kunniakkaasti selviytynyt. Jo nyt on hänen nimensä maailmanhistorian suurin nimi.

Elimellinen kokonaisuuskatsomus. Elämänhenki ja kansallishenki.

Kansallissosialistinen maailmankatsomus perustuu varauksetta elimelliseen kokonaisuuskatsomukseen, joka ilmenee elimellisenä elämänhenkenä, mikä siten muodostaa kansallissosialistisen maailmankatsomuksen filosofisen perustan ja lähtökohdan. Elävät kansallishenget ovat elämänhengen elimellisiä osia muodostaen siis elämänhengen elimellisen kokonaisuuden. Kansallishenget ovat ne voimat, jotka keskenään kilvoitellen luovat maailmanhistoriaa. Elinkelpoisen kansallishengen luominen on sen vuoksi jokaisen kansan suurin historiallinen päämäärä ja siihen pyrkimistä, sen saavuttamista ja säilyttämistä on kunnioitettava kansan oikeutena. Näin syntyy kansallinen oikeusperiaate, joka oikeuttaa kansakunnan osallistumaan maailmanhistorialliseen luomistyöhön, so. omalla panoksellaan vaikuttamaan inhimilliseen kehitykseen. Kansallissosialismin paremmin näkyvänä, reaalisempana, helpommin tajuttavana lähtökohtana onkin elimellinen kansayhteisökeskeisyyden periaate, minkä elämänpitoisuuden myös historiallinen kokemusperäinen kehitys ja elimellinen luonto jo ovat todenneet, kuten on osoitettu.

Kansallissosialistinen rotuoppi kansallisuusoppina. Samanveristen veriyhteisyyteen perustuva rotuyhteisö kansakunnan ihanteena ja elämänoikeuden turvaajana.

Elimellisen kansayhteisökeskeisyyden periaatteen ihanteellisessa muodossaan esittää kansallissosialistinen rotuoppi, minkä filosofisen esikuvan näemme Snellmanin kansallisuusopissa. Rotuoppi on kansallissosialistisen maailmankatsomuksen keskeisin kysymys, jonka voimakas vaikutus läpitunkevasti on havaittavissa koko kansallissosialistisessa järjestelmässä. Kansallissosialistisen maailmankatsomuksen elävän ytimen muodostava elämänhenki kansallishenkien elimellisenä kokonaisuutena on se maailmanhistorialli-

nen voimatekijä, minkä materialistinen katsomus on synnyttänyt vastakkaisuudekseen inhimillisen elämän dialektisessa kehityskulussa. Kansallissosialismi tunnustautuu täydellisesti elämän dialektiikan kannattajaksi sen puhtaassa hegeliläisessä muodossa, so. vanhan ja uuden elämänjärjestyksen elinkelpoisten aineosien kokoojana ja elimelliseksi ykseydeksi sulattajana, hyläten tietoisesti marxilaisen, väärennetyn dialektiikan elämää tuhoavana tekijänä. Sen mukaisesti kansallissosialismi tunnustautuukin avoimesti materialistisen maailmankatsomuksen vastakohdaksi, antiteesiksi, joka taistellen tulee kukistamaan elimettömän aineellisuuden hengen ja vapauttamaan elävän elämän sen kuristuksesta, so. kumoamaan vanhan elimettömän ja luomaan uuden elimellisen elämänjärjestyksen kansallisella pohjalla.

Tarkastelkaamme nyt lähemmin kansallissosialistista rotuoppia puhtaan kansallisen elämän perusoppina. Samoin kuin ihminen luonnollisena oliona on fyysillis-psyykillinen elimellinen kokonaisuus, samoin kansakunta on käsitettävä jäsentensä elimelliseksi kokonaisuudeksi. Kansakunta on syntynyt ja voi ylipäänsä syntyä vain kokonaisuudesta ja elää vain kokonaisuutena. Kansakunnan elävä perustus on miehen ja naisen yhdyselämästä, avioliitosta, syntynyt perhe, jonka elämän puhtaudesta biologisessa, psykologisessa ja eetillisessä suhteessa kansakunnan on elinvoimansa säilyttämisen ja jatkuvan turvaamisen sekä kohottamisen nimessä tunnontarkasti huolehdittava, sillä perhe-elämän rappeutuminen merkitsee kansan elämänlähteiden myrkyttymistä ja siten kansan itsensä tuhoutumista. Kun alkuperäisestä perheestä on kehkeytynyt sukuja ja heimoja veriyhteisyyden pohjalla, silloin on edessämme veriyhteisyyteen perustuva rotuyhteisö, joka suurimman mahdollisen elinkelpoisuutensa takia muodostaa kansakunnallisen ihanteen. Täydellisen elinkelpoisuuden voi saavuttaa vain samanveristen puhdas ja terve rotuyhteisö.

Rotuopin ydinajatus on, että veren terveys ja puhtaus ovat terveen ja puhtaan sielunelämän ehdoton edellytys. Terve veri synnyttää tervettä elämää, sairas veri sairasta elämää ja sekoittunut veri epäpuhdasta, säröistä, heikkoa elämää. Tämä elämäntotuus

pitää paikkansa sekä yksityiseen ihmiseen että kokonaiseen ihmisyhteisöön, kansakuntaan, nähden. Tästä seuraa, että kaiken inhimillisen elämän elinkelpoisuutensa turvatakseen on tarkoin valvottava verensä, so. biologisen elämänsä terveyttä terveen sielunelämän saavuttamiseksi. Erityisesti on jatkuvaa elämäntaistelua käyvän kansan huolehdittava verensä terveydestä ja sen kautta kansan sielun, so. kansallishengen, terveydestä ja puhtaudesta, koska vain siten kansakunnan elinkelpoisuus on turvattavissa.

Rotuoppi, jota raaka aineellisuuden henki on niin paljon parjannut, on siis mitä jaloin ja ylevin kansallisuusoppi, joka lupaa kansakunnalle ja sen jäsenille elämän terveyttä, puhtautta, kauneutta ja elinvoimaa niin ruumiillisesti kuin sielullisestikin. Kuvaavaa on, että juutalainen sukukunta on tarkoin huolehtinut rotunsa puhtaudesta, mikä ei suinkaan ole mikään sattuma tämän maailmanherruuteen pyrkivän kansakunnan taholta. Ken uhmaten rikkoo rotuopin pyhiä elämänsääntöjä vastaan, hän tekee verisynnin, joka perisyntinä kostautuu aina kolmannessa ja neljännessäkin polvessa julmalla tavalla, sillä verisynnin palkka on kuolema. Luonnollisen elämän lakeja ei kukaan voi rankaisematta rikkoa, sillä verisynti leimaa niin tekijänsä kuin hedelmänsäkin.

Kaiken inhimillisen yhteisöelämän lähtökohdaksi on siis katsottava rotuyhteisö kansayhteisön periaatteellisena ihanteena. Inhimillinen yhteisöelämä elämänjärjestyksineen rakentuu siis kokonaisuudesta lähtien. Kansakunta on elävä, elimellinen kokonaisuus, joka vain sellaisena voi synnyttää uutta elämää sekä kasvattaa ja kehittää sen elinkelpoiseksi ja sellaisena säilyttää. Kerran syntynyt kansallinen yhteisöelämä jatkuu siksi, kunnes kansakunta on täyttänyt historiallisen tehtävänsä. Elämänlain mukaan alkaa tällöin kansakunnan vanhuus ja siitä johtuva heikkous, mikä tulee päättymään historiallisesta näkökulmasta katsoen luonnolliseen kuolemaan. Tämä merkitsee kansakunnan poistumista historian näyttämöltä, koska sillä ei ole enää sen kulkuun mitään sanomista.

Kansallissosialistinen maailmankatsomus elimellisenä kokonaisuuskatsomuksena on se elävä elämänhengen muoto, joka kylväy-

tyy kansakunnan sieluun ja muuntuu silloin eläväksi kansallishengeksi, joka luo kansallisen elämänjärjestyksen, so. yhteisöjärjestyksen eli oikeuden, mikä näin on käsitettävä elimelliseksi organismiksi maailmankatsomuksen elävänä muotona.

Kansakuntaa ei voida ajatella ilman elävää elämää. Kansakunnan ruumiillinen ja sielullinen elämä ovat sen elimellisiä perusilmiöitä ja sisältyvät sellaisina kansayhteisön käsitteeseen, mihin sisältyy myös kansakunta oman ruumiillisen ja henkisen elämänsä kannattajana. Kansayhteisön elämän piiriin on laskettava kuuluvaksi myös aineellinen viljelys. Sitä on pidettävä ja arvosteltava kansakunnan elämän ylläpitämisen välttämättömänä välikappaleena eli keinona, mutta ei missään tapauksessa itse elämän perusteena vielä vähemmin sen päämääränä, kuten materialistinen katsomus on opettanut. Kaiken inhimillisen yhteisöelämän lähtökohta ja päämäärä on elävä elämä itse, joka kaikkialla vallitsevassa elämänkamppailussa itsesäilytysvaiston ohjaamana joko voittaa tai sortuu. Darwinilainen luonnollisen valinnan eli elinkelpoisinten elämään jäämisen laki vallitsee myös inhimillistä yhteisöelämää. Itsesäilytysvaiston herättämänä ja ohjaamana sekä suvun lisääntymisvaiston elimellisesti tukemana merkitsee kansakuntienkin elämä lakkaamatonta kilvoittelua ja taistelua sekä rauhan että sodan päivinä, sillä vain siten on kansakunnan kansallinen elämänoikeus saavutettavissa ja turvattavissa. Hitler on aivan oikeassa lausuessaan: ''Ken tahtoo elää, hän taistelkoon, ja ken ei tahdo taistella tässä ikuisen kamppailun maailmassa, hän ei ansaitse elämää.'' Taistelu on ihmiselämän olemukseen ja luontoon kuuluva ilmiö, jonka tuloksena aina kuitenkin on uusi, entistä puhtaampi ja voimakkaampi elämä. Siten elämä pyrkii lakkaamatta kohti täydellisyyttään, mikä on elämän ihanteellinen päämäärä, jota se inhimillisistä syistä tuskin milloinkaan täydellisesti saavuttaa. Siitä johtuu, että elävä elämä ei milloinkaan merkitse paikallaan pysymistä, so. staattista tilaa, sillä elämä virtaa lakkaamatta eteenpäin. Tämä merkitsee sitä, että kaikki inhimillinenkin elämä on lakkaamattomassa kehityksen tilassa. Tämä kehitys voi kulkea pitkiäkin ajanjaksoja tasaisesti ja rauhalli-

sesti, miltei huomaamatta eteenpäin, kunnes se mahtavien elämänvoimien kasaantuessa voi äkkiä rynnistää rajuun syöksyyn ankarasti taistellen vastakkaisten voimien kanssa. Tällöinkin on kysymyksessä elämänilmiö, joka todellisuudessa sekin merkitsee elämän kehityksen ilmiötä, vaikka pintapuolisesti katsoen näyttääkin siltä, että kysymyksessä on elämän tuhoaminen. Tällaisessa suuressa mittakaavassa tapahtuvassa rajussa mahtavien elämänvoimien kamppailussa selviytyvät lopulta aina voittajiksi elinkelpoiset elämänvoimat, jotka taistelussa tuhoavat elinkelvottomat ja elämään liian heikot voimat. Näin tällainenkin taistelu merkitsee aina uuden, entistä puhtaamman ja terveemmän sekä elinkelpoisemman elämän syntymistä. Niinpä Hitler on siinäkin vallan oikeassa, kun hän lausuu, että kansakunnat eivät koskaan ole tuhoutuneet kodissa ja niitten aiheuttamissa rasituksissa, vaan tuhon on aiheuttanut aina kansakunnan elämän, so. ruumiin ja sielun, rappeutuminen, mikä on johtunut veren ja rodun sekoittumisesta.

Hegel rohkeni puhua sodan siveellisyydestä ja hyödyllisyydestä, koska sota aina vei elämää eteenpäin. Tämänkin hegeliläisen elämänviisauden todenperäisyyden vahvistaa mm. parast'aikaa käynnissä oleva aseelliseksi voimainmittelyksi kehittynyt maailmankatsomuksellinen kamppailu, jossa elämänhengen sotilaat miekalla hakkaavat poikki bolševistisen lohikäärmeen pään. Inhimillisestä näkökulmasta katsoen emme voi tulla muuhun tulokseen, kuin että tämä sota, jonka päämääränä on bolševismin hävittäminen hirvittävine raakalaisjärjestelmineen, on siveellisesti oikeutettu ihmisarvoisen elämän pelastajana lähinnä Euroopassa, mutta todellisuudessa koko maailmassa, sillä bolševismin päämääränä oli maailman valloittaminen ja bolševisoiminen. Uskonnollisten arvojen rienaamisena ja Jumalan pilkkaamisena on pidettävä englantilaisen plutokratian ruhtinaspiispan käsitystä, jonka mukaan bolševismin taistelu kansallissosialistista Saksaa vastaan on Jumalalle otollinen teko. O tempora, o mores! Kullan alhaista valtaa palveleva kirkon johtomies on täten vajonnut mitä likaisimpaan synnin saastaan. Tapaus on omiaan kouluesimerkin tavoin valai-

semaan materialistisen katsomuksen siveettömyyttä ja jumalattomuutta kultaisen vasikan ympärillä elämän kuolemantanssia hypittäessä. Käsityksemme mukaan olisi vaikeneminen ollut hänen vähin velvollisuutensa. Hänen siveellinen velvollisuutensa taas olisi ollut bolševisminvastaisen ristiretken siunaaminen.

Elimelliseen kansayhteisökeskeisyyden periaatteeseen sisältyy siis ennen kaikkea myös se, että kansakunta on katsottava oman itsensä tarkoitukseksi ja päämääräksi. Mutta omaa tarkoitustaan toteuttaessaan kansakunta palvelee samalla elämänhengen tarkoitusperää, so. yleisinhimillistä sivistyselämää, minkä täydellistäminen vain kansallisen elämän kautta tapahtuvana on mahdollista ja mikä sen vuoksi historiallisesta näkökulmasta katsoen on kaiken kansallisen elämän lopullinen päämäärä.

Elimellinen kokonaisuuskatsomus kansalliseen muottiin valautuneena ei milloinkaan voi tunnustaa kansallisen yhteisöelämän lopulliseksi tarkoitusperäksi yksilöä, yhteiskuntaa eikä valtiotakaan. Kansallissosialistisen käsityksen mukaan yksilö merkitsee vain kokonaisuuden elimellistä osaa. Vain kansakunnan elimellisenä jäsenenä hänellä on elämänoikeutensa, mikä on saavutettavissa ja turvattavissa vain kokonaisuuden, so. kansakunnan kautta. Yksilön jäsenasemaa elimellisessä kansallissosialistisessa yhteisössä tarkastelemme jäljempänä erikseen, koska tällä kysymyksellä sekä yhteisörakenteellisesti että yhteiskuntapoliittisesti on suuri merkitys.

Elimettömän liberaalisen, so. yksilökeskeisen ajattelun tuloksena syntynyttä yhteiskuntaa, jolla tavallisesti käsitetään kansakunnan henkistä ja aineellista viljelystä eri ilmenemismuotoineen ja laitoksineen, ei myöskään voida pitää yhteisöelämän lähtökohtana paremmin kuin tarkoituksenakaan. Niinsanottuun yhteiskuntakeskeiseen käsitykseen sisältyy suuri materialistisen katsomuksen sanelema elämänvastaisuus, mikä merkitsee koko yhteiskuntakäsitteen sopeutumattomuutta elimelliseen elämänjärjestykseen. Yhteiskuntakeskeiseen katsomukseen sisältyy materialistisen katsomuksen perusolemuksen mukaisesti sellainen käsitys, että aineellinen talouselämä — käsitettynä laajimmassa merkitykses-

sään — muodostaisi inhimillisen yhteisöelämän perustan, lähtökohdan ja päämäärän. Tämä taloudellinen eli oikeastaan materialistinen historiankäsitys on tarkoituksellisesti yhteiskunnan käsitteen avulla alistanut elävän elämän elimettömän aineellisuuden palvelukseen ja orjuuteen. Tällaista elämän vääristelyä, jonka tuloksena on ollut elämän ylläpitämisen keinon korottaminen elämän itsensä herraksi, eivät terve järki ja luonnollinen järjestys voi hyväksyä. Elimellinen kansallinen katsomus hylkääkin tällaisen käsityksen elämänvastaisena valheellisuutena, jolla arvaamattomassa määrässä on vahingoitettu kansallisen elämän ja siten koko inhimillisen sivistyselämän elinjuuria, joiden täydellinen tuhoutuminen on materialistisen katsomuksen lopputuloksena. Tällä ei kuitenkaan tahdota lausua sitä käsitystä, että talouselämä voisi jäädä kansakunnan taholta vähäisen huomion kohteeksi kansallissosialistisessa yhteisöelämässä. Päinvastoin kansallissosialistinen yhteisö tulee kiinnittämään entistä enemmän huomiota juuri talouselämään kansallisen elämän ylläpitämisen välikappaleena, sillä taloudellinen hyvinvointi on erittäin tärkeä tekijä kansallisen ajattelun syntymiselle ja vakiintumiselle kansakunnan keskuudessa. Kansallissosialistisen maailmankatsomuksen mukaiseen talousjärjestelmään palaamme myöhemmin.

Edellä olemme nähneet, että Hegelin ja Snellmanin filosofiset järjestelmät olivat jyrkästi valtiokeskeisiä, mikä johtuu heidän oppiensa metafyysillisestä lähtökohdasta ja perustasta. Heidän aikansa yleisestä käsityksestä ja valtiollisista olosuhteista riippuen oli tällainen käsitys ymmärrettävissä ja käytännöllisesti katsoen osittain puollettavissakin, koska heidän tarkoituksenaan oli tehostaa valtion merkitystä, mikä liberaalisen ajattelun vaikutuksesta oli yhteisöelämän perusteita horjuttavasti heikontunut. Tämä oli oikeastaan luonnollinen ilmiö, sillä ajan henki ja tietämisen puutteellisuus nosti heiltä tien pystyyn. Jos nämä hengen suurmiehet olisivat nykyisen ajan lapsia, jolloin luonon ja ihmisen tuntemus on avannut uusia näköaloja, he olisivat varmasti rakentaneet järjestelmänsä elimellisen kansayhteisökeskeisyyden periaatteen varaan, mistä heidän ajatusmaailmansa ei ollut sil-

loinkaan kaukana, sillä heidän elämäntajuinen älynsä johdatti heidät kaikesta huolimatta elävään todellisuuteen, so. kansallishenkeen, jonka todellisena kannattajana ei voi olla mikään muu kuin luonnollinen kansakunta. Kansallissosialistisen maailmankatsomuksen perusolemuksesta johtuu, että valtiota ei voida asettaa järjestelmän keskipisteeksi. Sellaisena voi olla vain kansayhteisö. Kansallissosialistisen käsityksen mukaan valtio on kansakunnan välikappale, jonka tehtävänä ja tarkoituksena on kansakunnan elämänehtojen suojaaminen sekä sisään- että ulospäin ja näitten ehtojen jatkuva vaaliminen kansakunnan elinvoiman kohottamiseksi. Erikoisesti valtion on huolehdittava rodun säilyttämisestä puhtaana ja terveenä, sillä rotu on inhimillisen kulttuurielämän ja sen kehityksen perusedellytys, kuten Hitler sanoo. Olemuksellisesti valtio on käsitettävä kansakunnan elimelliseksi organismiksi, joka sellaisena lakkaamatta ja kaikkialla valvoo kansakunnan elämää ja sen menestystä kehittyen aina itsekin elimellisyytensä ansiosta itseensä kohdistuvan elämänvaatimuksen mukaisesti ja mukaiseksi. Vaikka valtio kansakuntaan nähden siten muodollisesti joutuu toisarvoiseen asemaan, ei sillä kuitenkaan mitenkään ole vähennetty valtion vaikutusta yhteisöelämään. On nimittäin huomattava, että kansallissosialistinen valtio on kansakunnan ja sen jäsenten oma kansanvaltio, joka edustaa ja käyttää kaikkea kansakunnan elinvoimaa tehtäviensä suorituksessa. Tästä kansallissosialistisen kansanvaltion elimellisestä perusolemuksesta päinvastoin juuri johtuu, että valtion merkitys yhteisöelämään nähden on entisestään paljon kasvanut, sillä tällaisen valtion voimavarat merkitsevät samaa kuin koko kansakunnan elinvoima, jollaisesta mahdista mikään tähänastinen valtio ei ole voinut edes uneksia. Näin on valtiosta muodostunut olemuksensa mukaisesti totaalinen valtio, jonka toimintapiiriin koko kansakunnan elämä samoin kuin sen ylläpitämisen välineetkin, so. talouselämä, kuuluvat. Mistään valtion arvovallan alenemisesta ei näin ollen voi olla puhettakaan. Todellisuudessa asian laita on aivan päinvastainen, kuten kansallissosialistinen totaalinen valtio käytännöllisessä elämässä jo on voinut osoittaa koko maailmalle,

Kansallissosialismi on rotuyhteisökeskeisyyden ajatuksella tahtonut voimakkaasti tehostaa sitä luonnon mukaista totuutta, että veri on kaiken elämän lähde, samoin kuin sitäkin, että samanlainen veri kuuluu samaan yhteisyyteen. Kansallissosialismin syvin olemuksellinen ydin ja periaatteellinen ihanne ovat täten julkilausutut. Tätä kansallissosialistista ihanneperiaatetta voidaan pitää myös kansallisena oikeusperiaatteena, jollaiseksi jo Snellman katsoi kansallisuusaatteensa. Ero on vain siinä, että kansallissosialistinen rotuoppi aivan oikein asettaa etualalle psyykillisen elämän luonnollisen edellytyksen ja perustan, veren, kun taas Snellman oppinsa lähtökohdan virheellisyydestä ja yleisen psykologisen tiedon vajavaisuudesta johtuen asetti etualalle kansallishengen, mikä todellisuudessa on veriperusteisen elämän elimellinen ilmiö, kuten ihmisen sielunelämä on biologisen elämän elimellinen ilmiö. Oikeusperiaatteeksi korotettuna merkitsee samanlaisen veren yhteisyyden periaate, että kaikilla elinkelpoisilla rotu- eli kansayhteisöillä, jotka ovat syntyneet historiallisen kehityksen tuloksena veri- ja kohtalonyhteisyyden sekä yhteisen maapohjan elimellisinä, luonnollisina sidonnaiskokonaisuuksina, on oikeus luonnollisen elämänlain mukaisesti kehittää elämänsä suurimpaan mahdolliseen kukoistukseen saavuttaakseen ja turvatakseen itselleen oikeuden itsenäiseen elämään, mikä takaa kansakunnalle oikeuden osallistua omalla panoksella maailmanhistorian luomistyöhön. Täten kansallissosialismi julistaa todellista kansojen vapautta elämänhengen luonnollisena järjestyksenä.

Kansallissosialistinen rotuoppi on uudestaan herättänyt eloon ja elävöittänyt vanhan helleeniläiselle elämälle selviönä esiintyneen periaatteen: Mens sana in corpore sano, terve sielu terveessä ruumiissa.[1] Tämä on osoituksena helleeniläisen kulttuurin korkeasta tasosta ja elämänpitoisuudesta. Helleeniläisen kulttuurin voimanlähteenä ja elävänä perustana oli ruumiinharjoituksella

---

[1] Tämän ruumiinkasvatuksen periaatteen on pukenut sanoiksi roomalainen runoilija Juvenalis, joka roomalaisten turmeltunutta elämää ruoskiessaan lausui mm.: ”Orandum est ut sit mens sana in corpore sano.”

saavutettu puhdas, karaistunut ja jalostunut elimellinen helleeniläinen henki, jonka elinvoimasta jälkimaailman nähtäväksi on säilynyt inhimillisen elollisuuden kauneudesta, jaloudesta ja ylevyydestä puhuvia taideteoksia. Ne ovat eläviä todistuskappaleita helleeniläisen hengen jaloudesta ja voimasta, mitkä ominaisuudet yhdistyivät sopusointuisesti eläväksi ykseydeksi. Kun katselemme tuon klassillisen ajan kuvanveisto- ja rakennustaiteen ihania luomuksia, herää meissä vastustamattomasti kaipuu inhimilliseen ikiihanuuteen, mitä nuo taideluomat niin elävästi tuntuvat esittävän. Sama ylevä tunne valtaa mielemme lukiessamme helleeniläisen historian parhaita lehtiä tai helleeniläistä sankarirunoutta. Eivätkä nuo taideluomukset suinkaan ole mitään fantastisia kuvitelmia, vaan vallan ilmeisesti helleeniläisen elämän todellisuuspohjaisia kuvauksia ja ilmennyksiä. Tämän loistavan kulttuuriaikakauden kannattajana oli — tosin kaupunkiyhteisöiksi hajaantuneena — kreikkalainen kansakunta, joka siten on ikimuistoisiksi ajoiksi piirtänyt nimensä yhdelle maailmanhistorian kunniakkaimmista lehdistä, mistä kansakunnat aina voivat ehtymättömästi ammentaa elämän terveyttä, voimaa ja kauneutta. On erityisesti pantava merkille, että kreikkalaiset nykypäivinäkin ovat osoittaneet uljasta taisteluvalmiutta kunnioittaen siten historiallisia perinteitään. Tällaisella kansakunnalla on oleva arvokas sija ja tehtävä uudessa Euroopassa, joka rotuopillaan tunnustautuu helleeniläisen hengen perinteitten jatkajaksi.

Tunnusomaista liberaalis-marxilaiselle ajattelulle on, että se jalossa ja ylevässä rotuperiaatteessa ei näe muuta kuin raakuutta ja rotusortoa ja että se ei tahdo edes lähemmin tutustua siihen muka sen arvottomuuden takia. Tämä johtuu siitä, että aineellisuuden henki ei voi ryhtyä asialliseen välien selvittelyyn, koska se itse hyvin tietää asiansa kestämättömyyden tuon elämänpitoisen aatteen rinnalla. Sen vuoksi sen on pakosta tyydyttävä olemuksensa mukaiseen valheellisuuteen ja parjaukseen sekä salaisiin, epärehellisiin ja raakoihin taistelutapoihin, joihin se aina tarttuu teilatakseen elämänhengen terveyttä tavoittelevat puhtaat ja rehelliset aatteet ja niiden kannattajat. Suunnatonta raa-

kuutta ja epäinhimillisyyttä todistaa mm. merellisiin saariin ja mantereille pesiytynyt kansainvälinen juutalais-englantilais-amerikkalainen plutokratia yrittäessään nälkäsaarrolla lamauttaa eurooppalaisen elämän elin- ja taisteluvoiman. Kykenemättöminä avoimeen ja rehelliseen voimainmittelyyn, jossa reilusti ratkaistaisiin taistelevien maailmankatsomuksellisten voimien paremmuus elinkelpoisuuteen ja siten historialliseen oikeutukseen nähden, plutokratia turvautuu mitä raukkamaisimpaan ja alhaisimpaan keinoon yrittäessään nälällä surmata äidit ja lapset, so. elämän synnyttäjät ja itse uuden elämän, joita uuden Euroopan miehekäs taisteluvoima ylivoimaisena suojelee. Maailmanhistorian tuomioistuin näyttää juuri nyt kokoontuneen asiaa käsittelemään. Elämän vääjäämättömään lakiin nojautuen tulee se moisesta joukkomurhasta julistamaan kuolemantuomion, joka pannaan heti täytäntöön, sillä tuomion julistaja on tämän maailman ylin tuomari, korkeimman inhimillisen oikeuden jakaja.

Mistään rodullisesta sorrosta esim. juutalaista rotua vastaan ei tietenkään voi olla kysymys, sillä se merkitsisi sellaista kielteisyyttä, mikä ei sovi elämänmyönteisen rakentavan rotuopin periaatteisiin. Päinvastoin rotuoppi osoittaa kaikille rotu- ja kansayhteisöille elämän ylösnousemuksen tien osoittautuen siten maailmankatsomukselliseksi, yleisinhimilliseksi aatteeksi, jonka tarkoitusperä on kansallisen elämän terveyden, puhtauden ja elinvoimaisuuden kautta kohottaa inhimillinen kulttuurielämä korkeimpaan kukoistukseensa. Jalompaa päämaalia ei millään inhimillisellä aatteella voi olla. Että rotuyhteisöjen kesken voi vallita ja todellisuudessa vallitsee kilpailu ja taistelu, on luonnollinen elämän olemukseen kuuluva ilmiö, minkä rotuoppi sellaisena tunnustaa. Mutta silloin ei suinkaan voida puhua mistään tarkoituksellisuudesta, yli elämän säännön menevästä sorrosta, jollaista rotuopin parjaajat tarkoittavat sorrosta puhuessaan.

Elimellinen kansayhteisökeskeisyyden periaate.

Mutta millainen on kansallissosialistinen kansayhteisö sisäiseltä rakenteeltaan? Tarkastelemme sitä ensin yleiskatsomuksellisesti. Ihanteellisessa muodossaan kansakunta esittäytyy meille alkuperäisenä, luonnollisena veri-, historialliseen kohtalo- ja maapohjan sidonnaisyhteisyyteen perustuvana rotuyhteisönä, mikä on elimellinen kokonaisuus, joka elää oman elämänjärjestyksensä mukaista yhteisöelämää. Vain elimellisestä kokonaisuuskatsomuksesta lähtien voidaan kansakunta ja sen elämä käsittää elimelliseksi kokonaisuudeksi, kansayhteisöksi, jonka elämän ylimpänä ohjenuorana on kansallissosialistinen maailmankatsomus. Kansakunnan henkiseksi pääomaksi muuntuneena tämä maailmankatsomus synnyttää elimellisen kansallishengen ja kansallisen, yhteisökeskeisen siveellisyysjärjetyksen sekä suoraan ja välittömästi näihin nojautuvan, olemukseltaan aina samanlaisen, elimellisen, yhteisökeskeisen kansanoikeuden ja elimellisen kansanvaltion. Elimellinen kansayhteisökeskeisyyden periaate osoittautuu siten kansallissosialistisen järjestyksen ydinajatukseksi, jonka elinkelpoisuudesta saksalainen kansakunta on koko maailmalle elävänä todistuskappaleena.

Yhteiskunnallisessa katsannossa kansallissosialistinen kansayhteisö merkitsee ammatti- ja säätykunnittain jäsentynyttä elävää kansakunnallista ykseyttä, jonka elämää vain yksi ja samanlainen kansanoikeus vallitsee. Kansa ei siis merkitse suvereenisen valtiovallan alaisuudessa valtapiirinsä rajoissa toimivia lukuisia irrallisia yksilöitä tai niiden numerollista summaa, kuten liberaalinen käsitys uskottelee, vaan veri- ja historiallisessa kohtalonyhteisyydessä syntynyttä ja kehittynyttä ihmisten elimellistä, luonnollista ja todellista elävää elämää, ykseyttä ja yhteisyyttä, jossa yksilö ei voi olla sidonnaisuuden ulkopuolella oleva, vaan kansakokonaisuuteen verellisesti ja siten erottamattomasti sidottu elimellinen jäsen, jonka kokonaisuus synnyttää, kasvattaa ja elättää turvatakseen oman elämänsä. Kansakunta on siten jäsentensä elimellisesti yhteenliittynyt elävä kokonaisuus. Valtakunnalliset aluerajat eivät kansakuntaan nähden ole määrääviä, sillä

periaatteellisesti esimerkiksi kaikki suomalaiset kuuluvat Suomen kansaan. Tämä kansallissosialistinen periaate on suomalaisesta näkökulmasta katsoen erittäin tärkeä, sillä se lupaa meille rajantakaisten heimoveljiemme elimellisen yhtymisen suomalaiseen kansayhteisyyteen.

Kansanorganismin muodostavat ammatti- ja säätykuntaiset osayhteisöt kokonaisuuteen jäsentyneinä osaykseyksinä. Luonnollinen kansakunnan järjestys on säätyjärjestys, kuten jo Hegel ja Snellman olivat havainneet. Säätyjärjestys rakentuu avioliiton, perheen, yhteisöjen, heimojen ja valtion varaan. Luonnollinen ja historiallinen kehitys ovat johtaneet säätyjärjestykseen inhimillisen yhteisöelämän elämänjärjestyksenä. Säädyt ovat elämän todellisuuksia, mutta ne eivät saa missään tapauksessa olla organisatiotyön tuloksia, koska sellainen merkitsisi elämänvastaista, väkinäistä järjestämistä elämän ulkopuolelta ja muodostuisi siten elämän kahlehtimiseksi kaavamaisuuteen ja vahingoksi yhteisöelämälle. Säädyt eivät siis ole erityisiä elimettömiä laitoksia valtiossa tai valtion rinnalla, vaan ne ovat valtio itse uudessa muodossa.

Valaistaksemme vielä yhteisökäsitettä lainaamme tähän seuraavat saksalaisen oikeusoppineen *Freislerin* lausunnot: ''Yhteisö on elävä, se on voimassa oikeusmuodostaan riippumatta — — —, erikoisesti riippumatta siitä, onko se 'oikeuskelpoinen' porvarillisessa mielessä ... Yhteisön tunnusmerkkinä on e l ä v ä n y h t e i s ö t a j u i s u u d e n ilmeneminen; yksityisten ihmisten numerollinen yhteenlaskeminen — paikallisesti tai organisatorisesti — ei vielä merkitse mitään yhteisöä ... Yhteisön on edelleen saksalaisen perinnäiskäsityksen ja siten saksalaisen oikeuden mukaisesti täytettävä seuraava: yhteenliittymän täytyy jäsennöityä k o r k e i m p a a n y h t e i s ö ö n, jota myös perhe luonnollisen elämäntehtävänsä mukaisesti palvelee ja josta perhe, mikä yksinään ajan pitkään jo fyysillisesti on elinkelvoton, sitten aina uudestaan saa elämänvoimansa: s a k s a l a i s e e n k a n s a a n.'' Nämä lausunnot eivät selvyytensä takia kaipaa reunahuomautuksia.

Luonnollinen erilaisuuden periaate elimettömän samanlaisuuden periaatteen vastakohtana.

Tämän jälkeen on perusteltua syytä ryhtyä tarkastelemaan eräitä johtavia kansallissosialistisia periaatteita, jotka täydellisesti vallitsevat kansallissosialistista yhteisöelämää. Todellisuudessa ne vallitsevat kaikkea inhimillistä yhteisöelämää kaikista vastakkaisista kuvitteluista ja muodollisista säännöistä huolimatta, koska ne ovat luonnonmukaisia elämänperiaatteita, joita ei voida pukea minkäänlaiseen pakkopaitaan. Tarkoitamme luonnollista erilaisuuden periaatetta sekä siihen pohjautuvia persoonallisuuden- ja johtajaperiaatteita sekä viimeksimainittuun elimellisesti liittyvää vastuunperiaatetta.

Edellä on jo ollut puhe samanlaisuuden periaatteesta. Se on liberaalisen katsomuksen johtava periaate, mihin marxilaisuus vuorostaan on innokkaasti tarrautunut, koska se on hyvin sopiva palvelemaan sen tarkoitusperiä, kuten olemme nähneet. Siitä huolimatta, että tämä periaate on ollut jo syntyessään kuollut ja sellaisena elävään elämään kuulumaton, se on juhlallisesti julistettu porvarillisen demokratian perusprinsiipiksi — valtiollisessa toiminnassa, mikä kansakunnan näkökulmasta on arvosteltava kaikkein tärkeimmäksi. Missään muussa yhteisöllisessä toiminnassa sille ei tunnusteta mitään arvoa ja merkitystä, koska sen noudattaminen elämässä on suoranainen mahdottomuus. Tällainen menettely todistaa järjettömyyttä, jos lähdetään siitä edellytyksestä, että valtio on kansakunnan elämän suojelija ja siten inhimillisen kulttuurielämän tukipylväs.

Liberaalis-marxilaisen aineellisen katsomuksen näkökulmasta tämä mädännäisyysilmiö on kuitenkin selitettävissä. Kun muistamme, että liberaalinen katsomus pitää valtiota periaatteellisena pahana, jota sen vuoksi on siedettävä vain niin vähän kuin suinkin mahdollista ja jota yhteiskunnalliset ja taloudelliset voimatekijät sen vuoksi komentavat mielin määrin, niin emme enää ihmettele liberalismin suhtautumista muodolliseen samanlaisuuden periaatteeseen valtiollisen toiminnan perusohjeena, sillä siten-

hän päästään liberaalisen valtion ihanteeseen — heikkoon, avuttomaan ja voimattomaan, parhaassakin tapauksessa vain puolinaisuuksiin pyrkivään valtioon, mikä on saatettu yhteiskunnallisten ryhmäkuntien välisen kaupanteon kohteeksi ja ryhmäetujen tavoittelun välikappaleeksi. Tällaiseen alennustilaan on liberalismi saattanut valtion, jonka marxilaisuus sitten katsoo niin pahaksi, että se on kerrassaan hävitettävä, kuten yleensä julkinen valta samoin kuin oikeuskin. Marxilaisen katsomuksen edun mukaista on näin ollen, että valtio saatetaan täydelliseen heikkouden tilaan, jotta se, tehokkaan vastarinnan sen taholta tietenkin puuttuessa, voidaan helposti ensin valloittaa ja jotta sitä marxilaisen reseptin mukaan aluksi voidaan käyttää köyhälistödiktatuurin muodossa ja sitten tarpeettomana hävittää. Näin lyövät nämä aineellisuuden toverukset tässä kuten muuallakin veljenkättä marssien yhteisrintamassa viimeiseen taisteluun, niinkuin nyt on lopullisesti todettavissa maailmanhistoriallisten tapausten todistusvoimaisuudella. Liberaalis-kapitalistinen ja bolševistinen aseveljeys on historiallisen kehityksen tulos. Nämä aseveljet istuvat nimittäin samalla oksalla. Kun tuota oksaa elämänhengen voimat nyt sahaavat poikki, on toverusten koetettava estää sitä välttyäkseen yhteiseltä tuholta.

Tällaista taustaa vasten katsottuna käy ymmärrettäväksi liberaalis-marxilainen kiintymys samanlaisuuden periaatteeseen, koska sen avulla on mahdollista kaiken valtiollisen ja kansallisen elämän heikontaminen ja rappeuttaminen sekä hävittäminen. Todellisena päämääränä on elävän elämän alistaminen aineellisuuden orjuuteen, mutta huulilla on inhimillinen vapaus ja tasaarvoisuus kansanvaltoineen. Samanlaisuuden periaatteessa paljastuvat erinomaisella tavalla plutokraattisen demokratian juutalaistunnuksinen valheellisuus ja oveluus ihmisten ja kansakuntien pettämiseksi. Liberaalinen samanlaisuuden periaate on löytänyt vastakohtansa luonnollisen erilaisuuden periaatteesta, jota jo *Ihering* pitää elämän luontoon kuuluvana ja sen vuoksi elämän johtavana periaatteena. Eläväksi todellisuudeksi on sen tehnyt kansallissosialistinen maailmankatsomus, jonka pääperiaatteita se

on. Kysymystä on sen suuren merkityksen takia käsiteltävä yksityiskohtaisesti historiallisella pohjalla.

Samanlaisuuden periaatteen kapitalistista järjestelmää palvelevat poliittiset tarkoitusperät.

Plutokraattisen demokratian lippuun on kaikkien nähtäväksi kirjoitettu tunnuslause ihmisten samanlaisuudesta, mikä on korotettu järjestelmän johtavaksi periaatteeksi. Tämä tosiasia herättää erikoista huomiota erityisesti siitä syystä, että samanlaisuuden periaatetta ei voida johtaa liberalismin peruskatsomuksesta, so. yksilökeskeisestä katsomuksesta, ilman tälle itselleen tehtävää väkivaltaa. Käsityksemme mukaan täytyisi yksilökeskeisen katsomuksen perusajatuksena olla yksilön vapaa, persoonallinen kehittyminen lahjojensa, taipumustensa ja kykyjensä mukaisesti, mitkä sekä ruumiillisesti että sielullisesti ovat erilaiset. Tästä seikasta täytyy johtua, että ihmiset sekä biologisessa että sielullisessa suhteessa kehittyvät kykyihinsä ja suorituskelpoisuuteensa, so. elinkelpoisuuteensa, nähden erilaisiksi. Johdonmukaisesti ajatellen olisi tuloksena siis erilaisuuden periaatteen ehdoton tunnustaminen yhteisöelämän perusohjeeksi. Siitä huolimatta liberalismi on perustanut oppinsa elämänvastaiselle, täysin elimettömälle samanlaisuuden periaatteelle, mikä edellä on osoitettu vain abstraktiseksi ajatusrakennelmaksi, itse asiassa demagogiseksi valheellisuudeksi. Sitä käytetään kavalasti kansan viettelemiseksi omaan turmioonsa, jotta aineellisuuden hengen itsekkyys saisi tilaisuuden toteuttaa tarkoitusperänsä, so. aineellisuuden herruuden elävän elämän yli. Tämän elämänvastaisen, täysin luonnottoman tarkoitusperän saavuttamiseksi oli elävästä persoonallisesta ihmisestä abstraktisen ajattelun keinoilla tehtävä persoonaton joukkoihminen, jollaisia numerollisesti voidaan laskea yhteen ja arvioida numerollisina tuotantokustannuksina. Siten materialistinen katsomus käsitteleekin ihmistä, joka kuitenkin on veren ja sielun elimellinen ykseys.

Toisaalta oli liberaalis-kapitalistisen järjestelmän toteuttamisen edellytyksenä kaikista kansakunnallisen elimellisyyden siteistä irroitettu elimetön, suojaton ja voimaton yksilö, joka tuotannollisessa elämässä arvostellaan vain tavaraa tuottavaksi tekijäksi, jonka arvo mitataan aineellisuuden mittapuulla. Siten ihminen on täydellisesti saatettu aineen orjuuteen ja aineellisuus itse on julistautunut elämän sisällöksi ja päämääräksi, vaikka sen kaiken inhimillisen järjen nimessä täytyy olla vain elämän ylläpitämisen välikappale. Näin plutokratiaksi kehittynyt liberalismi käsittelee elävää ihmistä elimettömänä kappaleena ja menettelee sen kanssa täysin mielivaltaisesti itsekkäitten tarkoitusperiensä saavuttamiseksi, mitkä merkitsevät yksinomaan aineellisen voiton tavoittamista.

Vastaavasti samalla tavalla menetellään, kun demokraattinen, valtiollinen ja yhteiskunnallinen elämä tehdään laskelmoinnin kohteeksi. Kaiken yhteisöelämän perustaksi on lopulta asetettu itsekäs aineellisuus tuotannollisen ja vaihdannallisen elämän, oikeastaan toiminnan, muodossa, mitä on rohjettu selittää koko historiallisen inhimillisen yhteisöelämän vallitsevaksi perustekijäksi, elämän tarkoitukseksi ja itse elämäksi. Tällainen on leimattava elämänvastaisuudeksi ja historiallisesti suurimmaksi tunnetuksi valheeksi. Tällaisin elämänvastaisin, demagogisin tunnuksin on yhteisöelämää ja siten koko inhimillistä kulttuurielämää tietoisesti johdettu kohti varmaa tuhoutumista vain määrättyjen etupiirien voitonhimon tyydyttämiseksi. Tässä on lopulta jouduttu niin pitkälle, että ihmiskunta on saatettu juutalaisenglantilaisen rahapääoman, kullan, herruuteen, jonka tarkoitusperiä koko inhimillinen elämä on saatettu palvelemaan harhauttamalla elävä ihminen ja elävät kansat tyhjillä korulauseilla pois elämän oikeilta laduilta. Nämä todellisuudessa täysin tyhjät korulauseet on kiteytetty iskulauseeseen vapaudesta, jolla todellisuudessa tarkoitetaan yhteisöelämän vastaista yksilön mielivaltaisuutta ja vapautuneisuutta kansallisen yhteisöelämän luonnollisesta, verellisestä sidonnaisuudesta. Käytännöllisessä elämässä tämä suuresti ylistetty vapaus merkitsee lukumääräisesti

sangen pienen, mutta taloudellisesti erittäin voimakkaan kansainvälisen kapitalistiryhmän taloudellisesti heikompien, so. yksilöitten, kansojen ja valtioittenkin, mielivaltaista sortoa. Tällaista ''vapautta'', mikä todellisuudessa merkitsee ihmisten ja kansakuntien kahlehtimista sekä kaiken kansallisen elämän tuhoamista, pönkittämään on keksitty kauniilta tuntuva, mutta täysin elämänvastainen ihmisten samanlaisuuden periaate, minkä petollisuuden verhoon on taitavasti piilotettu ihmiselämän orjuutus aineen alamaisuuteen.

Tätä valheeseen ja petokseen perustuvaa, ihmiselämää alentavaa liberaalis-kapitalistista samoin kuin marxilaistakin materialismia vastaan on maailmankatsomuksellinen kansallissosialismi kohottanut taistelulipun, jonka tunnuksena on ihmiselämän vapauttaminen elimettömän aineellisuuden orjuuden kahleista ja elävään vereen nojautuvan hengen korottaminen elämän valtaistuimelle. Sen historiallisena tehtävänä on osoittaa valheeksi ja kumota edelläkerrottu aineellisuuden elämänvalhe ja pelastaa siten inhimillinen sivistyselämä saattamalla se luonnolliseen elämänuomaansa, sillä vain siinä se voi menestyä ja kehittyä edelleen. Vain siten elämän todellinen sekä kansayhteisöllinen että yksilöllinen vapaus on saavutettavissa ja turvattavissa.

Luonnolliset erilaisuuden ja persoonallisuuden periaatteet kansallissosialistisina periaatteina.

Kansallissosialistisen maailmankatsomuksen lähtökohtana on elävä elämä. Sen vuoksi se hylkääkin elämänvastaisena ja valheellisena samanlaisuuden periaatteen ja asettaa sen tilalle luonnollisen erilaisuuden ja persoonallisuuden periaatteet, jotka ovat todellisia elämän luonnonmukaisia perusteita ja joita ei sen vuoksi koskaan voida kumota valheilla ja parjauksilla eikä edes tieto-opillisilta näyttävillä vääristelyillä. Fyysillis-psyykillisenä olentona, joka on elimellinen kokonaisuus, ihminen on biologisiin ja psykologisiin, so. luonnollisiin edellytyksiinsä ehdottomasti sidottu. Kun nämä edellytykset ovat kaikilla ihmisillä erilaiset,

johtuu siitä heidän kehitys- ja suorituskelpoisuutensa erilaisuus, minkä seikan voimme helposti todeta tarkkailemalla ihmiselämää ympärillämme. Alun perin biologis-psykologisella pohjalla lepäävästä erilaisuuden periaatteesta kehittyy itsestään sosiaalisen erilaisuuden periaate, mikä sekin siten on elämän oma periaate, joka asettaa jokaisen kansakuntansa elimellisenä jäsenenä suorituskelpoisuutensa mukaisesti omalle paikalleen.

Inhimillinen elämä on yhteisöelämää ja vain yhteisön jäsenenä ihmisellä voi olla oma elämänsä ja oma merkityksensä. Kansayhteisökeskeisyys merkitsee elämän kestävää periaatetta, jonka varaan koko yhteisöelämä rakentuu monisäikeisine, elimellisine jäsentymisineen erilaisuuden periaatteen pohjalla.

Vain elimellisen erilaisuuden periaatteen, mutta ei suinkaan abstraktisen, individualistisen ajattelun luoman persoonattoman yksilön varaan voidaan rakentaa persoonallisuuden periaate. Luonnollisten edellytystensä pohjalta ihminen kehittyy oman olemuksensa mukaiseksi eläväksi persoonallisuudeksi, mikä erilaisuutensa vuoksi aina erottautuu toisen yksilön persoonallisuudesta. Vahvimmat, voimakkaimmat, suorituskelpoisimmat, sanalla sanoen elinkelpoisimmat, yhteisön jäsenet eläessään ja toimiessaan yhteisössä erottautuvat toisista, vähemmän elinkelpoisista niin, että syntyy asteittainen hierarkinen elämänjärjestys. Kaikki kansayhteisön jäsenet osallistuvat omalla elämällään ja toiminnallaan tähän yhteisössä lakkaamatta tapahtuvaan valikoitumisprosessiin, mikä todellisuudessa merkitsee elämäntaistelua yhteisöelämän sidonnaisuuden rajoissa. Tämä on itsensä elämän mitä kansanvaltaisinta järjestystä, jota voimme sanoa elämän parlamentarismiksi, jonka sääntöjen mukaan jokaisella on äänioikeus ja vaalikelpoisuus, niin ettei yksikään yhteisön jäsen jää oikeudettomaan asemaan. Tällaista järjestystä, mikä sisältää elävään elämään perustuvan johtajaperiaatteen, ei suinkaan rehellisesti arvostellen voi sanoa diktatuuriksi, kuten demagogisesti ja ilman minkäänlaisia perusteluja usein kuulee väitettävän, vaan todelliseksi, puhtaaksi ja luonnonmukaiseksi kansanvallaksi ja elämän parlamentarismiksi.

Kansallissosialistinen johtajaperiaate elimellisesti siihen liittyvine vastuunperiaatteineen.

Kansallissosialistisessa valtiossa vallitsee edelläolevan mukaisesti ns. johtajaperiaate, jonka sisällöstä ja merkityksestä varsinkin ulkopuoliset jo ovat paljon puhuneet väittäen sen merkitsevän diktatuuria. Demokraattisissa maissa on tästä tehty suorastaan uskonkappale, jolla kansaa on peloiteltu. Tällöin ei kuitenkaan ole oikein ymmärretty kansallissosialismin perusajatusta, so. elimellistä kansayhteisökeskeisyyttä, tai sitten on, kuten arvelemme, tuo perusajatus tahdottu tarkoituksellisesti ymmärtää väärin. Johtamisen periaate kuuluu itse asiassa elimellisenä ilmiönä kaikkeen yhteisöelämään, sillä johdottomuus merkitsisi järjestyksen puuttumista, mikä yhteisöelämässä ei ole mahdollista. Millä tavalla ja missä muodossa johtaminen tapahtuu, se seikka riippuu kansayhteisön elämänhengestä.

Johtajaperiaate on joka tapauksessa askarruttanut monia. Yksilökeskeisesti suuntautunut ajattelu tahtoo johtajaperiaatteen ja kansanvallan periaatteen välillä väkisinkin nähdä sellaista vastakohtaisuutta, että toinen periaate sulkisi pois toisen. Elimelliselle kokonaisuusajattelulle ei kuitenkaan mainittujen periaatteitten elimellinen yhteenkuuluvaisuus aiheuta mitään vaikeuksia. Elimellisen katsomuksen mukaan johtaja ei esiinny ruumiittomana, irrallisena kansakunnan päänä, jollainen diktaattori olisi, vaan kansakunnan ruumiiseen elimellisesti liittyvänä, verellisesti sidonnaisena päänä. Johtaja on kansakuntansa parhaitten ominaisuuksien ruumiillis-sielullinen ilmennys ja yksilöitynyt todellisuusihanne. Hän on luonnollisen järjestyksen ja siten elävän elämän tehtäväänsä valitsema kansakunnan ensimmäinen mies. Elimellisen käsityksen mukainen kansanvalta ilmenee juuri tuossa luonnollisessa, elämän itsensä toimeenpanemassa valikoitumisprosessissa, mihin kaikki kansakunnan jäsenet, verellisestä kansasidonnaisuudestaan johtuen, osallistuvat. Tämä kansanvalta on todellista ja puhdasta elämän kansanvaltaa eikä vain paperilla

olevaa muodollista ja itse asiassa täysin valheellista kansanvaltaa, jollaiseksi liberaalinen demokratia on leimattava.

Elämän valikoitumis- ja seuloutumisprosessi johtaa lopulta parhaimman, so. elinkelpoisimman, yhteisön jäsenen löytämiseen. Ankarassa elämäntaistelussa ansioitunein on oleva kansakunnan ensimmäinen mies, johtaja, jonka kenkilökohtaiseen johtoon kansakunnan asiain hoito uskotaan. Johtaja ei suinkaan ole kansakuntansa yläpuolella oleva diktaattori, vaan kansansa elimellinen, verellisesti sidonnainen jäsen, kuten muutkin. Hänen sidonnaisuutensa kansakuntansa vereen ja henkeen merkitsee hänen johtajavaltansa tarkkaa ja kiinteää rajaa. Tämä johtajan elimellinen sidonnaisuus kansakuntaansa on kansallissosialistisen rotuopin johdonmukainen seuraus. Kansakunnan jäsenten samanlajisuus on aina oleva johtajavallan elävänä vartijana. Johtajateot onkin sen vuoksi aina käsitettävä kansakunnan omatahtoisiksi toimiksi. Johtaja on kansansa tahdon oivaltaja ja ilmaisija, mutta ei suinkaan sen diktatorinen kahle, vaan kehittäjä, muokkaaja ja muotoilija. Hän on kansakunnan elämän ja elinvoiman ensimmäinen vaalija ja vartija. Kun samaan tehtävään osallistuvat kelpoisuutensa mukaisesti kaikki yhteisön jäsenet, ovat hänen työnsä ja toimensa alituisen tarkkailun ja valvonnan alaisia. Jos hän rikkoen verellisen sidonnaisuutensa kansakuntaan toimii sen elinehtojen vastaisesti, niin hän on osoittautunut johtajatehtäväänsä kelvottomaksi, ja hänen on väistyttävä paikaltaan, mitä valvovat samat elämänvoimat, jotka hänet olivat tunnustuksellaan johtajaksi korottaneet.

Johtaja on kaikista toimistaan ankarasti vastuunalainen, ja tämän vastuunalaisuuden toteuttamista valvovat kansakunnan elämän parhaimmat voimat. Johtajaperiaatteeseen liittyy elimellisenä ja siis erottamattomana henkilökohtaisen vastuun periaate, mikä ei merkitse vain tyhjää puhetta, vaan on vakava elämän todellisuus. Niinkuin johtajan ratkaisu aina on mieskohtainen, niin on myös johtajavastuu. Vastuu on aina sitä suurempi, mitä tärkeämpi tehtävä on. Alempi on vastuussa ylemmälleen, ja kansayhteisön ensimmäinen mies, kansakunnan ja valtion johtaja, on

vastuunalainen välittömästi kansakunnalleen. Muistakaamme Hitlerin suursodan sytyttyä pitämää suurta valtiopäiväpuhetta, missä hän selitti sodan merkitsevän hänelle kansakuntansa johtajana joko voittoa tai kuolemaa. Sellainen on hänen mielestään kansakunnan johtajan vastuu.

Vastuunperiaate on kansallissosialistisen järjestelmän tärkeimpiä periaatteita. Vastuunpuute on liberaalisen demokratian pahimpia virheitä, varsinkin kun siihen säännöllisesti liittyvät vielä välinpitämättömyys, saamattomuus, avuttomuus, arkuus ja päättäväisyyden puute. Syy on järjestelmällistä laatua, sillä liberaalinen demokratia johtaa luonnonvastaisen samanlaisuuden periaatteen ansiosta persoonattomuuden palvontaan, ja se jos mikään on persoonallisuusperiaatteen vastainen oppi ja tuhoaa persoonallisuuden. Liberaalinen demokratia on ''tavallisen miehen'' oppia, ja kun tämän ''tavallisen miehen'' valtioteot vielä riippuvat ''tavallisesta kansasta'', on edesvastuuton massa astunut esiin ailahtelevine mielialoineen ja pintapuolisine käsityksineen. Tällainen järjestelmä johtaa itsestään vastuun puutteeseen, minkä seurauksena on kansakunnan ja valtion heikkous. Kansakunnan voimaa ei luoda rahalla, vaan kansakunnan ruumiin ja sielun terveydellä, jota työn aateluus kaunistaa. Kansallissosialistinen katsomus on, poistaakseen tällaisen rappeutumisilmiön, tukenut järjestelmäänsä vastuun periaatteen luomisella, minkä tulee vallita kaikkialla. Jo lasten ja nuorison kasvatuksessa on kiinnitettävä tarkkaa huomiota tahdonvoiman kehittämiseen ja karaisemiseen, jotta kansakunnan elämän tulevista kannattajista siten tulisi päättäväisen ja vastuuntuntoisen luonteen omaavia kansakunnan jäseniä, sillä heikko tahto merkitsee luonteen heikkoutta kaikkine siitä johtuvine huonoine seurauksineen. Vastuun periaate on johdonmukainen seuraus persoonallisuuden periaatteesta. Kun liberaalinen demokratia rakentuu persoonattomalle samanlaisuuden-periaatteelle, rakentuu kansallissosialismi heimojen, rotujen, kansakuntien ja yksityisten ihmisten persoonalliselle erilaisuuden periaatteelle. Siinä suhteessa *Hitler* lausuu seuraavaa: ''Se (kansallissosialismi) suosii siten periaatteellisesti luonnon aristokraat-

tista perusajatusta ja uskoo tämän lain voimassaoloon aina viimeiseen yksityisolioon nähden. Se näkee ei vain rotujen erilaisen arvon, vaan myös yksityisten ihmisten erilaisen arvon. Massasta siivilöitsee se persoonan merkityksen ... Liikkeen on kaikin keinoin edistettävä persoonan kunnioitusta; se ei saa milloinkaan unhoittaa, että kaiken inhimillisen arvo on persoonallisessa arvossa, että jokainen aate ja jokainen suoritus on tulos ihmisen luovasta voimasta.'' Erittäin huomattava on *Hitlerin* seuraava periaatteellinen lausunto: ''Maailmankatsomuksen, joka hyläten demokraattisen massa-ajatuksen pyrkii antamaan tämän maan parhaimmalle kansalle, siis korkeimmille ihmisille, täytyy johdonmukaisuuden vuoksi myös tämän kansan keskuudessa noudattaa vuorostaan samaa aristokraattista periaatetta ja turvata kysymyksessäolevan kansan johto ja korkein vaikutus sen keskuudessa parhaimmille päille. Siten se ei rakenna enemmistöajatuksen, vaan persoonallisuuden ajatuksen varaan.'' Erityisesti Hitler korostaa luovien päitten suurta ja siunauksellista merkitystä ihmiskunnalle, mutta tätä samaa tunnustusta ei voida antaa massalle. Nämä päät pusertautuvat esille elämän ankarassa kamppailussa. Tämän ilmiön näemme edessämme vieläkin kaikkialla muualla paitsi poliittisessa elämässä. Lopuksi hän lausuu käsityksenään, että enemmistöperiaate merkitsee kansakunnan elämän hiljalleen tapahtuvaa myrkyttämistä ja tuhoamista.

Käytännössä vastuunperiaate merkitsee sitä, että ratkaisun suorittaa aina vastuunalainen henkilö, joka asemassaan samalla on johtaja. Hän voi kyllä kuulla neuvonantajia, mutta ratkaisu ja vastuu on aina hänen. Jokaisella johtajalla tulee aina olla arvonantoa alaspäin ja vastuullisuutta ylöspäin. *Hitler* lausuu: ''Tämä ehdottoman vastuullisuuden ja ehdottoman arvovallan poikkeuksettoman yhdistymisen periaate tulee vähitellen puristamaan esiin johtajavalikoitumisen, jollaista tänä vastuuttoman parlamentarismin aikakautena ei ensinkään voida ajatella. Siten saatetaan kansakunnan valtiollinen järjestys sopusointuun tuon lain kanssa, jota se jo sivistyksellisellä ja taloudellisella alalla saa kiittää suuruudestaan.''

Palaamme vielä johtajaperiaatteeseen. Johtaja syntyy kansakunnan elämän valinkauhassa. Elämäntaistelussa hän on osoittautunut parhaimmaksi, voimakkaimmaksi ja taitavimmaksi, mitkä ominaisuudet elämän luonnollisessa kulussa tuovat mukanaan yhteisön jäsenten tunnustuksena johtajan kunniakkaan, mutta vastuunalaisen aseman. Hitlerin käsityksen mukaan ihmisaineiston seuloutuminen eli valikoituminen tapahtuu jokaisen synnynnäisen kyvyn ja lahjakkuuden mukaisesti. Sivistyneeseen säätyyn on saatava alhaalta päin tervettä elinvoimaa. Valtion on kaikin tavoin tuettava tätä valikoitumisprosessia parhaitten voimien löytämiseksi ja niitten sijoittamiseksi kykyjensä mukaisille paikoille. Hänen mielestään luova suoritus on mahdollinen vain kyvyn ja tiedon avion kautta. Ihmisten samanlaisuuden periaate on juutalainen keksintö, mikä on todellinen synti kaikkea järkeä ja luontoa vastaan. Kansallissosialistinen järjestelmä nojautuu siten aristokraattiseen johtajaperiaatteeseen, mikä vuorostaan rakentuu persoonallisuuden periaatteelle. Sen tuloksena on kykenevimpien ja voimakkaimpien löytyminen, joille on uskottava johto ja vaikutusvalta kansayhteisössä.

Hitlerin käsityksen mukaan johtajan ominaisuuksiin kuuluu ennen kaikkea kyky voida vaikuttaa massoihin, mikä vaatii psykologista vaistoa ja tajua. Johtajaominaisuudet voivat tulla esiin vain voimien vapaassa kamppailussa, jossa voimakkain selviytyy voittajana. Näin elämä itse synnyttää johtajan.

Voimme näin ollen todeta, että elimelliseen kansayhteisökeskeiseen järjestykseen diktatuuri ei ole edes teoreettisesti sovellutettavissa, koska sellainen on sen peruskatsomuksen vastainen. Väite siitä, että kansallissosialismi pyrkisi diktatuuriin, on sille vastakkaisten maailmankatsomusten kannattajain poliittisissa tarkoituksissa keksimä demagoginen väite, jota ei voida millään perustella. Jos tällainen väite taas olisi oikeutettu, merkitsisi se sitä, että itse elämä on diktatuuria, sillä kansallissosialismi ei ole muuta kuin oppia elimellisestä ihmiselämästä. Minkä taas elämä on omakseen ottanut, se on oikeutettua ja oikeaa, olipa se sitten vaikka elämänvastaisen demokratian kovasti pelkäämää dikta-

tuuria. Meillä on erityisesti syytä huomauttaa, että se järjestys, mikä ankarassa elämän ja kuoleman kamppailussa on osoittautunut kestäväksi, on ainoa oikea ja kelvollinen järjestys myös rauhallisina aikoina, jolloin on varustauduttava sekä henkisesti että aineellisesti kovien aikojen varalta kansakunnan elämänoikeuden turvaamiseksi. Kansakunta, joka rauhan aikana vajoaa velttouteen ja sallii asiainsa hoidossa leväperäisyyttä, on kovan päivän tullen täysin valmistautumaton torjumaan sen elämää uhkaavaa hyökkäystä, kuten olemme saaneet kokea. Alituinen taisteluvalmius on aina oleva kansakunnan elinvoimaisuuden mittapuu.

Totaalisen kansanvaltion hierarkinen järjestys. Ammattikuntaisen työn järjestys. Yhteisön ja sen jäsenen solidaarinen vastuu. Kansan poliittinen kasvatus.

Kansallissosialistinen valtio on totaalinen kansanvaltio, josta tässä koetamme antaa lyhyen kuvauksen. Sen lähtökohtana on elimellinen kansayhteisö, jonka elimeksi valtio käsitetään. Totaalinen kansanvaltio kansan elämänoikeuden vaalijana ja vartijana ulottaa valvonta- ja määräysvaltansa yhteisöelämässä kaikkialle, missä yhteisön etu sitä vaatii. Totaalista valtiota ei kuitenkaan saa käsittää rakenteeltaan mekaaniseksi virastojärjestelmäksi, jonka avulla valtio organisoisi kansayhteisön eri elämänalat, vaan elimellisesti jäsentyväksi yhteisyydeksi. Sellaisena se muodostuu aristokraattiseksi valtajärjestykseksi, joka perustuu hierarkiseen asteittaiseen arvo- ja virkajärjestykseen ja joka huipentuu johtajapersoonassa. Poliittisesti aktiiviset, kansayhteisön keskuudessa kykynsä ja kuntonsa mukaisesti nousseet johtajapersoonat kansallissosialistisen maailmankatsomuksen ja kansallishengen elävinä edustajina harjoittavat valtiovaltaa kansakuntansa johtajina. Jokainen on asemassaan mieskohtaisesti käsky- ja päätösvaltainen, mutta myös mieskohtaisesti vastuunalainen. Johtaja- ja vastuuperiaate vallitsevat valtion ylimmältä huipulta aina alimpaan portaaseen saakka. Kuten valtionjohtajalla on neuvoa-

antavana seurueenaan hallitus, voi alemmilla johtajilla myös olla seurue neuvonantajana. Ratkaisuvalta ja vastuu on aina kuitenkin johtajalla ja seurueeseen kuuluvilla on aina vain neuvoa-antava tehtävä.

Edelläkuvattuun ylhäältä päin rakentuvaan hierarkiseen järjestykseen liittyy elimellisesti kansanelämän ammatti- ja säätykuntainen järjestys, jossa jokainen suorittaa hänelle ammattisäätynsä mukaisesti uskotun tehtävän, palvellen siten kansayhteisöä omalla paikallaan kykynsä ja kuntonsa mukaan. Täten muodostuu kansallissosialistiselle valtiolle olemuksellinen korporatiivinen työnjärjestys, jossa on kansayhteisön elämän voima ja elinkelpoisuus, mikä perustuu yhteisetua tavoittelevaan uhrimieleen, uskollisuuteen ja velvollisuudentuntoon sekä sosiaaliseen oikeudenmukaisuuteen. Siten kansallissosialistinen valtiojärjestys osoittautuu toimiteholtaan ratkaisevan ylivoimaiseksi kaikkiin muihin järjestyksiin nähden, sillä se nojautuu kansakunnan koko elinvoimaan ja sen ratkaisut suorittaa kansakunnan parhain ja kykenevin mies päättäväisesti ja täydellisesti parhaimpaan tietoon ja kokemukseen nojautuen yksinomaisena ohjeenaan kansakunnan paras.

Yksilön asema kansayhteisön jäsenenä on tällaisessa järjestelmässä turvattu aivan samassa määrin kuin kokonaisuudenkin, sillä niiden kesken vallitsee solidaarinen vastuunalaisuus. Kummankin etu on yhteinen etu, ja kummankin vahinko on yhteinen vahinko. Kun kansayhteisö sortuu, merkitsee se myös sen jäsenen sortumista, ja kun yksilö sortuu, merkitsee se kansayhteisön voiman vähenemistä ja määrättyyn rajaan saavuttaessa myös yhteisön sortumista. Tämän yhteisön ja sen jäsenten intressien solidaarisuuden on jo *Ihering* käsittänyt ja julkilausunut. Lainaamme tähän seuraavat vapaasti suomennetut Iheringin lausunnot: ''Lakia puolustaessasi puolustat sinä itseäsi, puolusta lakia, sillä se on sinun olemassaolosi edellytys. . . . Minun silmissäni ei kansan poliittinen sivistys merkitse muuta kuin oman edun oikeata ymmärtämistä.'' Vertaillessaan yhteisö- ja yksilökeskeisiä katsomuksia toisiinsa *Ihering* huomauttaa: ''Edellisessä yksilö

tietää, että hänen oma menestyksensä on riippuvainen kokonaisuuden menestymisestä ja että hän edistäessään yhteistä etua samalla edistää omaansa, jälkimmäisessä taas yksilö uskoo voivansa tulla yksinään toimeen, ja vaatimukset, joita yhteisö hänelle asettaa, merkitsevät hänelle uhreja, jotka hänen täytyy antaa vieraalle tarkoitukselle, edellisessä merkitsee yhteisö yksilölle hänen omaa asiaansa, jälkimmäisessä merkitsee yhteisö hänelle vierasta asiaa.'' Lopuksi Ihering korostaa erityisesti yhteisön ja yksilön etujen solidaarisuutta tai oikeammin samaisuutta, kuten hän lausuu.

Tässä yhteydessä on todettava, että liberaalinen valtio on kokonaan laiminlyönyt kansan poliittisen kasvatuksen kokonaisuuskatsomuksellisesta näkökulmasta. Liberaaliselle järjestykselle on katsomuksensa mukaisesti kokonaisuuskatsomus aina ollut vieras, ja se on suhtautunut siihen jopa vihamielisesti, kuten olemme saaneet kokea, heikontaen siten yhteisöjen kansallisia voimia ja aiheuttaen siten monelle kansakunnalle korvaamattomia menetyksiä. Tämä liberaalinen vastuuttomuus ei kuitenkaan voi väistää vastuuta historian ja elämän tuomioistuinten edessä. Käsityksemme mukaan on kansan poliittisen kasvatuksen laiminlyönti jo sellaisenaan anteeksiantamaton teko. Vielä tuomittavampi siinä suhteessa on teko, jolla elämänvastaisia, kansayhteisöä tuhoavia käsityksiä juurrutetaan kansakuntaan, joka siten kiitää kohti perikatoaan. Tällainen teko merkitsee kuolemansyntiä elämää vastaan. Valtiolta on vaadittava ei vain rauhaa ja järjestystä, vaan ennen kaikkea myös kansakunnan kokonaisuuskatsomuksellista, poliittista kasvatusta, jotta yhteisö ja sen jäsenet todella käsittäisivät etujensa yhteisyyden ja solidaarisuuden oikein ja sen myös teoissa osoittaisivat. Tähän ei kykene yksilö- ja ryhmäetuja palvova liberaalinen puoluevaltio paremmin kuin sosialistinen luokkapuoluevaltiokaan, vaan vain elimellinen kansanvaltio elävän kansallishengen ilmaisuna. Tällaisen valtion syntymiselle on meillä kaikki luonnolliset edellytykset olemassa. Vaaran hetkellä, jolloin kansakuntamme vielä löysi oman itsensä kaikesta tuhokylvöstä huolimatta, kansakunnan terve itsesäilytysvaisto

heräsi, kuten ennenkin vihollisen uhatessa sen elämää. Tämä vaisto näytti meille oikean elämäntien ohjaten meidät samalla pois kuoleman tieltä. Meidän on nyt vain huolehdittava siitä, että elimellinen kokonaisuuskatsomus ja ajatustapa suomalaisella pohjalla elävästi syöpyy kansakunnan tietoisuuteen, jolloin se muuntuu suomalaiseksi kansallishengeksi, mikä aina on oleva suomalaisen elimellisen yhteisöelämän ehtymätön voimanlähde ja kehityksen takaaja onnelliseen kansalliseen tulevaisuuteen.

Kansallissosialistisen maailmankatsomuksen organisoiminen ja massojen kansallistaminen.

Kansallissosialistisen maailmankatsomuksen, jonka ytimenä on elimellisen kansayhteisökeskeisyyden periaate, lähin tehtävä on organisoiminen, sillä maailmankatsomus teoreettisena oppirakennelmana ja aatteena ei itsestään kykene toteutumaan. Juuri tätä toteutumista varten on maailmankatsomuksen omaksuneiden järjestäydyttävä tarkoituksenaan kansakunnan poliittinen kasvatus kokonaisuuskatsomuksellisesta näkökulmasta. Hitlerin mukaan oli Saksalaisen Kansallissosialistisen Työväenpuolueen alkuperäisenä tarkoituksena sellaisen periaatteellisen perustan luominen, jonka pohjalle voidaan rakentaa germaaninen valtio. Tällaisen valtion rakentamistyössä ei ole periaatteellista merkitystä niin paljon ulkonaisella muodolla kuin ennen kaikkea sisäisellä hengellä. Elimettömästi ajattelevien massojen kansallistamisessa oli puolueella suuri tehtävä. Onnistuakseen siinä puolueen oli tuhottava kansakunnan elinvoimaa hävittävät materialistiset opit, mikä voi tapahtua vain siten, että niitä vastaan asetettiin uusi, kansallinen oppi, so. kansallissosialistinen maailmankatsomus, jonka toteuttamista varten oli välttämätöntä vahvan, taistelukykyisen ja -haluisen puolueorganisaation luominen. Taistelu on aina oleva leppymätön, ja sen on johdettava täydelliseen voittoon. Sen käytännöllisenä periaatteena on *Hitlerin* mukaan: ''Mitä teet, tee täysin.'' Kansallissosialistisen liikkeen historiallinen tehtävä oli

saksalaisen kansakunnan pelastaminen hädästä ja kurjuudesta ja sen kohottaminen voimaan ja kunniaan. Kun Kansallissosialistinen Työväenpuolue sitten saavutti itselleen asettamansa päämäärän, kansallisesti ajattelevan ja tuntevan saksalaisen kansakunnan ja kansallisen germaanisen valtion, muuttui sen alkuperäinen tehtävä ja siitä itsestään on tullut kansayhteisön elin. Kun kansakunta on omaksunut kansallissosialistisen maailmankatsomuksen, mistä kansallisella pohjalla tapahtuneen sisäisen kehityksen kautta on muodostunut elävä kansallishenki, on koittanut hetki, jolloin puolueen alun perin itselleen asettaman päämäärän siten täyttyessä se itsekin olemuksellisesti muuttuu. Kansallissosialistinen puolue muuttuu tällöin kansanliikkeeksi ja kansakunnan orgaaniseksi elimeksi, joka vaalii kansakunnan elämän arvoja. Tässä yhteydessä on syytä huomauttaa, että kansallissosialistinen valtio ei rakennu puolueen, vaan kansayhteisön varaan, jonka elämäntulen kohentajana puolue kansanliikkeeksi muodostuttuaankin toimii. Kansallissosialistinen maailmankatsomus ei pohjaltaan mitenkään ole puoluekeskeisyyden, vaan elimellisen kansayhteisökeskeisyyden kannattaja. Puolue-elämä on elimelliselle katsomukselle kokonaan vieras, siihen sopeutumaton ilmiö, kuten jo aikaisemmin on huomautettu. Kansallissosialistiselle valtiolle ja kansanliikkeelle on yhteistä kansakunnan palvelemisen tahto, mutta valtio on tämän tahdon ilmaisu, liike taas sen lähde. Missään tapauksessa ei puoluetta voida pitää valtion elimenä, vaikka se onkin valtioajatuksen kannattaja, eikä se missään tapauksessa voi sulautua valtioon, kuten ei valtiokaan puolueeseen. Nämä ovat periaatteellisesti tärkeitä seikkoja, jotka on tarkoin pidettävä muistissa.

Yksilön oikeudellinen jäsenasema kansallissosialistisessa kansayhteisössä.

Seuraavassa tarkastelemme yksilön oikeusasemaa kansallissosialistisessa kansayhteisössä. Kuten muistamme, on liberaalisen katsomuksen lähtökohtana yksilökeskeisyyden ajatus. Siihen nojau-

tuen on luotu elimettömän ajattelun kautta abstraktisen persoonan käsite samoin kuin subjektiivisen tahdon valtaa merkitsevä käsite. Tämä individualistinen käsitys lähtee siitä ajatuksesta, että jokainen ihminen on persoona ja siten myös oikeuskelpoinen. Periaatteessa on jokaisen oikeuskelpoisuus samanlainen. Liberaalisen oikeusajattelun mukaan kaikki ihmiset ovat persoonina periaatteessa samanlaisia, mikä merkitsee sitä, että kaikilla on samanlainen mahdollisuus saavuttaa oikeuksia. Liberaalinen oikeuskelpoisuus ei sen vuoksi tunne mitään asteettaisuuttakaan, sillä periaatteena on siinä suhteessa samanlaisuus. Siten abstraktisessa persoonakäsitteessä jo apriorisesti paljastuu liberaalisen maailmankatsomuksen samanlaisuuden periaate, josta edellä on tehty selkoa.

Oikeus on liberaalisessa järjestyksessä aina yksilön oikeutta ja etua suojeleva tekijä, käsitettäköön se yksilöitten väliseksi suhteeksi, kuten luonnollisoikeudellinen sopimusoppi ja eetillisen individualismin opit tekevät, tai ulkoapäin säädetyksi pakkojärjestykseksi, joka järjestää yksilöitten keskinäiset suhteet, kuten positivistinen oikeusajattelu tekee. Täten oikeus muodostuu lainsäätäjän mielivaltaisesta harkinnasta riippuvaiseksi määräämiseksi. Oikeudesta muodostuu siten ylhäältäpäin todellisiin elämän olosuhteisiin, so. kansan elämään luonnollisena sisäisenä järjestyksenä ja jäsentymisenä, yhdistetty elimetön valtatekijä, mikä esiintyy yksilöitä määräävänä tiettyjen oikeusnormien muodostamana pakkojärjestyksenä, mutta kuitenkin muka heidän etuaan silmälläpitävänä järjestyksenä.

Kansallissosialistinen oikeusajattelu lähtee elimellisestä yhteisökatsomuksesta, so. kansayhteisöstä elimelliseksi kokonaisuudeksi käsitettynä. Jo syntymänsä kautta yksilö on määrätty kuulumaan oman kansansa yhteisyyteen sen verellisenä, elimellisenä jäsenenä, kansatoverina, ja elämään yhteisön oikeudessa oikeustoverina. Näin oli asian laita jo vanhassa germaanisessa oikeudessa. Kansayhteisö jäsentyy pääpiirteissään elimelliseen kansanvaltioon, ammattikuntaiseen työnjärjestykseen, mihin liittyvät elämän eri aloilla synnyttämät erilaiset yhteisöt, ja perhe-

elämän järjestykseen. Nämä ovat kaikki konkreettisia, kansayhteisön elämään sisäisesti ja elimellisesti kuuluvia järjestyksiä, joiden jäsenenä yksilö elää samalla tavalla kuin kansayhteisönkin jäsenenä.

Kun kansallissosialistisen oikeusajattelun mukaan oikeuden alkuperä on yhteisön omassa elämässä, josta se syntyy, kasvaa ja kehittyy, kuten elämä itse, joten oikeus on kansayhteisön elämän elävä järjestys tai elämänmuoto, sen todellinen olemassaolon järjestys, ei vain ''sollen'', vaan myös ''sein'', jota ei voida tehdä eikä ulkoapäin tuoda, vaan vain löytää, ovat oikeus ja yhteisö, elämän todellisuus ja oikeusnormi erottamattomasti, so. elimellisesti ja konkreettisesti toisiinsa kuuluvia, niin että toista ei voi ajatella ilman toista. Kansallissosialistinen oikeus voidaan sen vuoksi käsittää elimellisesti kehittyväksi eläväksi muodoksi, mikä on erottamaton yhteisön elämästä. Oikeus on itse asiassa tämä elämä itse omassa määrätyssä muodossaan ja järjestyksessään, joten elämää ilman oikeutta ei voida edes ajatella, koska ei voida ajatella elämää ilman elävää muotoa. Tässä yhteydessä on erityisesti syytä huomauttaa, että elimellisen oikeuden järjestys ja muoto eivät ole liberaalisen oikeuden mukaisia elimettömiä käsitteitä, vaan konkreettisen elämän eläviä käsitteitä, kuten luonnollinen elämä itse on konkreettinen ja elävä.

Kansallissosialistinen oikeus on siis yhteisöoikeutta, so. kansan elimellistä ja elävää oikeutta. Tällainen oikeus ei voi olla yksilöitten yläpuolella olevaa pakkojärjestystä, vaan se on yhteisön, kansan elämän omaa järjestystä, jossa jäsenet ovat ja elävät kukin paikkansa ja tehtävänsä mukaisesti omassa jäsenasemassaan. Elimellinen oikeus ei siis merkitse yksilöitten eikä myöskään yksilöitten ja valtion välisiä suhteita, vaan se merkitsee, että kansakunnan jäsenellä on oma jäsenasemansa, oma määrätty paikkansa ja tehtävänsä kansan elämänjärjestyksessä.

Kansallissosialistisen käsityksen mukaan jokainen yhteisön jäsen kansatoverina on ja elää oikeudessa. Vain yhteisössä elävänä olentona, kansatoverina, on yksilöllä konkreettinen persoonallisuus. Vain kansayhteisön jäsenenä hänelle kuuluu hänen kun-

niansa ja oikeustoverina arvonantonsa, minkä kautta yksilö vasta saavuttaa määrätyn jäsenasemansa kansayhteisössä. Tämä jäsenasema merkitsee yhteisön hänelle uskomaa tehtävää, hänen kunniaansa ja arvoaan kansaveljenä ja konkreettisena jäsenpersoonana. Vain kansatoveri voi olla oikeustoveri ja kansatoveri on se, kenen suonissa virtaa oman kansanheimon veri.

Jokaisella kansatoverilla on yleinen oikeuskelpoisuus. Mutta yhtä vähän kuin se kuuluu jokaiselle ihmiselle sellaisenaan, yhtä vähän se merkitsee jokaiselle kansatoverille samaa. Kansallissosialistinen oikeusoppinut *Carl Larenzt* lausuu suomennettuna seuraavaa: ''Se (oikeuskelpoisuus) ei koskaan merkitse oikeuskelpoisuutta olla kaikkien ajateltavissa olevien velvollisuuksien ja oikeuksien subjektina, vaan aina kelpoisuutta määrättyihin jäsenasemiin kansayhteisössä, jotka asemat osittain ovat avoinna kaikille kansatovereille, osittain riippuvaiset enemmistä edellytyksistä.'' Itse asiassa siis erityiseen oikeuskelpoisuuteen liittyy yleinen oikeuskelpoisuus tämän ollessa ensinmainitun laajennuksena. Tämä erityinen oikeuskelpoisuus, mikä konkretisoituneena merkitsee ''oikeustoverina olemista'' (Rechtsgenosse sein) eikä suinkaan mitään abstraktista yleisyyttä, määräytyy yksilön jäsenaseman mukaisesti sekä kansayhteisössä että niissä suppeammissa yhteisöissä, joihin ensinmainittu jäsentyy, ja tämä hänen kelpoisuutensa on kiinteästi sidottu hänen kunniaansa kansatoverina. Yleinen oikeuskelpoisuus merkitsee määrättyä asteittaista ja konkreettista kykyä ja kuntoisuutta kansayhteisön näkökulmasta arvosteltuna. Elävässä elämässä osoitettu kyky ja kunto määräävät yksilön jäsenaseman yhteisössä. Yhteisö toisaalta pitää huolen siitä, että jokaisella on mahdollisuus saada kykyjensä ja luonnollisten lahjojensa mukainen kasvatus ja koulutus elämää varten, jotta oikeat miehet tulevat oikeissa asemissa kansayhteisöä palvelemaan ja saavat kykyjensä mukaisen jäsenaseman yhteisössä. Ei sukuperä eikä omistus, vaan ainoastaan kyky palvella kansaa voi kohottaa yksilön asemaa. Näin näemme erilaisuuden ja persoonallisuuden periaatteiden toteutuvan yhteisöelämässä ja oikeudessa.

Elimellisen oikeusajattelun mukainen yhteisön jäsenen oikeusasema ei merkitse subjektiivisen tahdon mielivaltaa, vaan objektiivisen oikeuden todellistumistapaa, so. konkretisoitumisen muotoa. Sen sisältö on ensisijaisesti velvoitusta, mikä johtuu oikeustoverin jäsenenä olemisesta yhteisössä. Se merkitsee tehtävää, toimintaa ja osallisena olemista. Määräävänä on aina velvollisuus, josta voi seurata oikeuksia. Nämä mitataan oikeustoverin yhteisölle tekemien palvelusten ja suoritusten perusteella, joitten mukaan myös hänen kunniansa mitataan. Kun liberaalinen oikeus erityisesti korostaa yksilön oikeuksia, panee kansallissosialistinen oikeus ensisijaisesti painoa yksilön velvollisuuksille kansayhteisöä kohtaan.

Oikeusaseman piirissä on kuitenkin tehtävä rakenteellinen erotus sen mukaan, onko kysymyksessä jäsenasema yhteisössä tai oikeusasema toisiin kansatovereihin nähden. Ensinmainitussa tapauksessa on etualalla yhteisön jäsenelleen asettama tehtävä ja sen velvollisuudenmukainen täyttäminen. Vasta sitten voi toissijaisesti tulla kysymykseen velvollisuus kansatovereita kohtaan. Tämän velvollisuuden mukaisen tehtävän suorittamista varten sisältyy oikeusasemaan määrättyjä valtuutuksia, jotka eivät kuitenkaan merkitse itsekästä, omaetuista oikeutta, vaan ennen kaikkea samalla myös velvollisuuksia. Tunnusomaista tällaiselle oikeusasemalle, mikä merkitsee määrättyä tehtävänsuoritusalaa, on se, että se periaatteellisesti katsoen ei ole siinä olijan määrättävissä, sillä oikeusasema sellaisenaan ei suinkaan ole jätetty oikeutetun mielivaltaisuuteen ja vapaaseen määräämisvaltaan paremmin kuin yksityiset valtuutuksetkaan, joita ei voida erottaa oikeusasemasta. Kumpikin on käsitettävä tarkoitusperältään tarkoin sidonnaisiksi ja velvollisuuteen nähden tarkoin määrätyiksi valtuutuksiksi, joista yksilö ei voi vapaasti määrätä eikä myöskään luopua.

Kun yhteisö on osoittanut kansatoverille tehtävänsuoritusalan hänelle kuuluvana oikeusasemana, kuuluu hänelle tehtävän velvollisuudenmukaisen suorituksen vastasuorituksena oikeutuksia ja valtuutuksia hänen yhteisölle tekemiensä suoritusten arvon mu-

kaisesti. Samalla yhteisö on tunnustanut kansatoverin konkreettiseksi persoonallisuudeksi ja yhteisön jäseneksi ja pitänyt huolen hänen kunniastaan ja arvostaan yhteisössä. Yhteisö ei saa mielivaltaisesti puuttua hänen oikeus- ja jäsenasemaansa, esimerkiksi sitä huonontamalla. Niinkuin jäsen on kunnian, velvollisuuden ja uskollisuuden verisitein yhteisöön sidottu, niin on yhteisökin samoin sitein sidottu jäseneensä. Tällainen yhteisön ja jäsenen solidaarinen vastuunalaisuus ja huolehtimisvelvollisuus on elimelliselle oikeudelle oleellista. Se antaa yhteisön jäsenelle hänelle kuuluvan arvon, ja se tunnustaa hänen persoonansa ja kunniansa, joita se myös tehokkaasti suojelee. Tällöin on lähtökohtana elimellinen yhteisöajatus eikä individualistinen persoonaton persoonakäsite. Samoin kuin elimellisessä yhteisössä ei ole olemassa vastakohtaisuutta yksilön ja yhteisön välillä, sillä niiden välillä vallitsee solidaarisuus, niin on myös elimellinen oikeus hävittänyt objektiivisen oikeuden — käsitettynä muodolliseksi pakkojärjestykseksi — ja subjektiivisen oikeuden — käsitettynä yksityiseksi tahdonvallaksi — välisen vastakohtaisuuden, kuten edelläkerrotusta on käynyt selville. Kun oikeusajattelun lähtökohtana on yhteisö, ovat oikeus konkreettisena oikeusasemana ja velvollisuus yksi ja sama asia ja sisältyvät oikeuden käsitteeseen. Tämä oli jo hegeliläisen yhteisöetiikan perusajatuksia. Käsityksemme mukaan kansallissosialistinen oikeusajattelu nojautuukin Hegelin filosofiaan, mikä siis tässäkin osoittautuu kansallissosialismin filosofiseksi perustaksi.

Yhteisöajatuksesta lähtien on käsitettävä myös yksilön oikeusasema toisiin kansatovereihin nähden, vaikka se ei olekaan niin sidonnainen kuin yksilön oikeusasema sellaisenaan on. Sidonnaisuus on tällöin vähän löyhempi ja oikeutusten määräämismahdollisuus siten myös tiettyyn rajaan sallittu. Nytkään ei määräävänä kuitenkaan ole oikeutus vaan oikeussuhde kokonaiseksi käsitettynä. Oikeutus ei tällöinkään merkitse subjektiivistä oikeutta, vaan ainoastaan velvollisuutta sen yhteisön mukaiseen käyttöön, missä ilmenee oikeutuksessa itsessään oleva sisäinen rajoitus, sillä kaikkinainen, yksityiselle kansatoverille suotu oikeutus voi lopul-

lisesti perustua vain yhteisöön, minkä vuoksi yhteisö voi oikeutuksen sekä myöntää että evätä ja tarpeen tullen peruuttaakin jo myönnetyn oikeutuksen.

Elimellinen, kansayhteisökeskeinen siveellisyysjärjestys. Oikeus- ja siveellisyysjärjestys.

Kansallissosialistisen maailmankatsomuksen mukainen siveellisyysjärjestys on jyrkästi yhteisöeetillinen. Iheringin yhteiskuntaetiikan perusajatuksiin nojautuen on kansallissosialismi perusajatuksensa mukaisesti kehittänyt kansayhteisökeskeisen siveellisyysjärjestyksen, jonka mittapuuna on kansakunnan menestys ja hyvinvointi. Siveellisesti arvokkainta on työ kansakunnan elämän hyväksi. Suuriarvoisinta ei siis ole yksilön, yhteiskunnan tai valtion hyväksi tehty työ, vaan kansakunnan, joka on kaiken kulttuurielämän luoja ja kannattaja ja siten myös yksilön, yhteiskunnan ja valtionkin kannattaja. Kunnian, uskollisuuden ja velvollisuuden käsitteisiin nojautuen kansallissosialistinen katsomus luo elävän siveellisyysjärjestyksen, joka on myös oikeusjärjestyksen vankka perusta. Elimellisestä kokonaisuuskatsomuksesta johtuen on mainittujen käsitteiden sisältö oikein käsitettävissä vain, kun otamme lähtökohdaksi kansayhteisön. Kansa- ja oikeustoverin asemassa on yksilöllä oikeutensa ja kunniansa vain yhteisön kautta. Kun yksilö jäsenasemansa oikein oivaltaen on uhrautuvasti työtä tehden täyttänyt uskollisuudesta johtuvan velvollisuutensa kansakuntaa kohtaan, on hän hankkinut itselleen jäsenkunniaa, mikä aina mitataan uhrivalmiuden ja kansakunnan hyväksi velvollisuudentuntoisesti suoritetun työn mukaisesti. Epäitsekkyys on astunut itsekkyyden, uhrautuvaisuus vastahakoisuuden, velvollisuudentunto välinpitämättömyyden ja uskollisuus uskottomuuden sekä kunniallisuus kunniattomuuden tilalle. Kansallissosialistinen siveellisyys merkitsee uhrimieltä, kunnian- ja velvollisuudentuntoa sekä verellistä uskollisuutta ja kuuliaisuutta kansakuntaa kohtaan, jonka elämän menestys on siveellisyys-

järjestyksen kuten oikeudenkin päämääränä. Korostaessaan verellisestä jäsensidonnaisuudesta johtuvaa uskollisuutta ja velvollisuutta kansakuntaa kohtaan, lähenee kansallissoalismi kantilaista ''sinä voit, koska sinun pitää'' (''du kannst denn du sollst'') käsitettä pingoittamatta sitä kuitenkaan Kantin tavoin äärimmilleen. Kantin kategorisen imperatiivin mukaisesti velvollisuus oli aina täytettävä itsensä velvollisuuden vuoksi. Siten Kant tahtoi torjua siveellisyydestä subjektiiviset motiivit siihen kuulumattomina. Kantin mainittuun ajatukseen ja Iheringin yhteiskuntaeetillisiin oppeihin pohjautuen on kansallissosialistinen maailmankatsomus synnyttänyt tälläkin kansakunnan elämää mitä läheisimmin koskevalla alalla elävän luomuksen, joka on täysin vastakkainen liberaalis-materialistiselle siveellisyysjärjestykselle.

Kansallissosialistinen siveellisyys- ja oikeusjärjestys ovat olemukseltaan samanlaisia. Ensiksimainittu peittää täydellisesti viimeksimainitun, mikä siten on noussut ennenkuulumattomaan voimaan ja kukoistukseen kansakunnan elämän suojamuurina. Siveellisyys ja oikeus eivät milloinkaan voi olla ristiriidassa keskenään, vaan tukevat aina toisiaan kansakunnan elämän suojelijoina. Kansallissosialistinen siveellisyysjärjestys on suorastaan vallankumouksellinen liberaaliseen yksilökeskeiseen siveellisyyskäsitykseen verrattuna. Tämä vallankumous merkitsee suurta voittoa inhimilliselle yhteisöelämälle, so. koko kulttuurielämälle, joka oli riutumassa aineellisuuden ja itsekkyyden hengen heitteille jättämänä. Kansallissosialistinen siveellisyysjärjestys on siten myös kansallisen elämän pelastus ja ylösnousemus. Siinä suhteessa tarjoaa meille loistavan esimerkin kansallissosialistinen saksalainen kansakunta, joka teoillaan on osoittanut hämmästyttävää elinvoimaa kansallissosialismin valtakautena. Saksalainen ''salainen ase'' on saksalainen kansallishenki kansallissosialistisen maailmankatsomuksen ja sen mukaisen siveellisyysjärjestyksen elävänä ilmiönä. Elämänhengen mukainen kansallishenki on voittamaton taistelija, sillä sen taistelu- ja uhrivalmius on ehdoton, sen tahdonvoima ja lujuus pettämättömät ja sen kestävyys rajaton.

Tämän kirjoittajalla oli sattumalta eräässä seurassa vähää ennen nykyisen suursodan puhkeamista tilaisuus historiallisilla, filosofisilla ja maailmankatsomuksellisilla perusteilla osoittaa, että puhkeamaisillaan oleva sota tulisi merkitsemään maailmankatsomuksellista taistelua ja että sen tulee ehdottoman varmasti voittamaan kansallissosialistinen maailmankatsomus, joka oli synnyttänyt uuden saksalaisen kansallishengen. Minulle huomautettiin liberaalis-materialistisen katsomuksen suunnattomista aineellisista voimavaroista ja -lähteistä, jotka ajan pitkään tulisivat ratkaisemaan taistelun. Vaikka minulla ei ollut tarkkoja tietoja Saksan aineellisista mahdollisuuksista, niin kansallissosialistiseen henkeen perehtyneenä uskoin ne riittäviksi, jotta voitaisiin luoda kaikki ne tarvikkeet ja välineet, joita sodassa tarvitaan, ja asetin ratkaisevan merkityksen — historialliseen kehitykseen ja kansallissosialistisen maailmankatsomuksen luomaan saksalaiseen kansallishenkeen vedoten — elämänhengen voimille, missä suhteessa näin suunnattoman ylivoiman olevan saksalaisen kansakunnan puolella. Uskoni mukaan tulivat nämä elämänhengen voimat, joiden hallussa oli myös tekniikka, taistelemaan sellaisella pyhällä innolla ja uskolla elämänoikeutensa puolesta, että elimettömän aineellisuuden itsekkäät voimat luonnonlain varmuudella häviävät aloittamansa taistelun. Tämä uskoni on edelleen horjumaton, ja se on saanut runsaasti vahvistusta tähänastisesta taistelun kulusta, jossa elämänhengen sotavoimat eivät ole tavanneet tasavoimaista vastustajaa, vaan ovat myrskytuulen tavoin kiitäneet voitosta voittoon. Elämänhengen soturien miekalla katkotaan aineellisuuden hengen elävän elämän sitomiseksi takomat kahleet. Taistelu merkitsee inhimillisen elämän vapauttamista ja pelastamista materialismin myrkystä, joka jo oli tuhoamaisillaan kansallisen ja koko inhimillisen sivistyselämän.

Elimellinen yhteisöoikeus kansanoikeutena. Oikeus yhteisöelämän palvelija, ei sen määrääjä. Kansan terve oikeustajunta.

Kansallissosialistisen maailmankatsomuksen mukainen oikeus on kansakunnan elämän elävä järjestys, mikä myös voidaan käsittää puheenaolevan maailmankatsomuksen eläväksi muodoksi. Sellaiseksi se on kehittynyt kansallishengen kautta, mikä on maailmankatsomuksen ja kansakunnan omaperäisen hengen elimellinen ykseys ja sellaisena oikeuden synnyttäjä. Kansallissosialistinen oikeus nojautuu siten elimelliseen kokonaisuuskatsomukseen. Kansallissosialistista oikeuskäsitystä voimme nimittää elimelliseksi. Sen lähtökohtana on kansayhteisökeskeisyyden periaate aivan samoin kuin siveellisyysjärjestyksenkin. Tämä perusajatus on selkeästi tajuttava, jos mieli päästä selvyyteen elimellisestä kansanoikeudesta.

Kun puhumme oikeudesta elävänä järjestyksenä, elimistönä tai muotona, silloin käytämme elimellisen oikeusajattelun hyväksymiä luonnonmukaisia käsitteitä, jotka elimettömän hengen kahlehtimalle ajattelulle ovat vaikeasti tajuttavia, niin selviä ja todellisuuspitoisia kuin ne itsessään ovatkin. Niiden syvimpänä perustana on elimellinen kokonaisuuskatsomus, mikä kansakuntaan sovellettuna merkitsee elimellisen kansayhteisökeskeisyyden ajatuksen syntymistä, joka on kaiken elimellisen oikeusajattelun lähtökohta. Oikeus on inhimillisen yhteisöelämän olemukseen kuuluva ilmiö. Sen syntyjuuret ovat syvällä yhteisöelämässä. Yhteisöelämä synnyttää itse olemuksensa mukaisen oikeuden, joka sen vuoksi aina on yhteisöoikeutta, yhteisön omasta elämästä syntyvää kansanoikeutta, jota tosin voidaan muotoilla ja muokata, mutta ei koskaan olemukseltaan muuttaa. Elimellistä oikeutta ei voida ulkoa- ja ylhäältäpäin tuoda, eikä sitä voida tehdä. Se voidaan vain löytää kansakunnan elämästä, ja oivallettuna voidaan se ilmaista. Kirjoitettu laki ei siis merkitse säädännäisoikeutta, joka oli lainsäätäjän vapaan harkinnan ja keksinnön tulos, vaan se merkitsee löydetyn oikeuden kirjallista ilmaisemista oikeuselämän vakiintuneisuuden ja turvallisuuden lisäämiseksi. Eli-

mellinen oikeus on synnyttäjänsä, so. yhteisöelämän, päämääriä palveleva eikä suinkaan sitä määräävä tekijä, kuten elimetön oikeusajattelu edellyttää. Tällainen oikeuskäsitys on jyrkässä ristiriidassa luonnollisoikeudellisen ja liberaalis-positivistisen oikeusajattelun kanssa, joiden kahlehtima oikeusajattelu on ollut kahden viimeksikuluneen vuosisadan aikana ja on suurelta osalta vieläkin. Sen elinvoima on kuitenkin murtunut elimellisen katsomuksen taistellen raivatessa tietä itselleen uuden elämän tuojana ja uuden oikeuden synnyttäjänä.

Kansallissosialistisen maailmankatsomuksen vallankumouksellinen tehtävä oikeusajattelun alalla on hävittää liberaalis-positivistinen elimetön oikeusajattelu, mikä tunnustaa ensisijaisen oikeuslähteen arvon vain säätönäisoikeudelle. Yksityisoikeuden piirissä myönnetään tosin tavanomaiselle oikeudelle joltinenkin merkitys, mutta rikosoikeuden piiriin on siltä pääsy evätty. Vain kiertoteitse on sen vaikutus rikosoikeudessakin kuitenkin havaittavissa esim. yleisten oppien alalla, koska nämä suureksi osaksi ovat kirjoittamatonta oikeutta. Kun liberaalisen käsityksen mukaan oikeus käsitetään lainsäätäjän vapaaharkintaisen toimen tulokseksi, minkä toimen parlamentti on monopolisoinut itselleen, on seurauksena oikeusjärjestyksen muodostuminen oikeusnormien pakkojärjestykseksi, jonka alaisuuteen elävä elämä alistetaan. Oikeudesta kehittyy näin ulkopuolinen, usein elävälle elämälle täysin vieras pakkomäärääjä, sen sijaan, että sen tulisi olla elämän palvelija, vaalija ja vartija. Elimettömälle oikeusajattelulle ovat kansallishenki ja kansan terve oikeustajunta epämääräisiä, jopa metafyysillisiä käsitteitä, jotka sen vuoksi on kokonaan syrjäytettävä oikeuselämän piiristä. Liberaalinen oikeusjärjestys, joka kaiken lisäksi käyttää loogillis-abstraktisia käsitteitä, joihin se luulee voivansa puristaa koko elävän elämän, on olemuksensa mukaisesti kokonaan vieraantunut kansan elämästä. Oikeus on käynyt kansalle vieraaksi ja käsittämättömäksi, ja samoin tuomari oikeuden jakajana on kokonaan etääntynyt kansasta ja sen elämästä. Tuomarista on tahdottu tehdä mekaanisesti toimiva oikeuden sovelluttamiskone alistettaessa kulloinkin esilläoleva

konkreettisen elämän tapaus määrätyn lainkohdan alaisuuteen. Sanomattakin on selvää, että tällainen olotila on suuresti alentanut oikeuden ja oikeudenkäytön arvoa ja arvonantoa ja aiheuttanut siten suurta vahinkoa yhteisöelämälle.

Kansallissosialistisen oikeusajattelun lähimpänä tehtävänä on sen vuoksi oikeuden elävöittäminen eläväksi todellisuudeksi. Sellainen oikeus on löydettävissä vain kansallishengen synnyttämästä kansan terveestä oikeustajunnasta, joka todellisuudessa aina on ollut ja tulee olemaan oikeuden ensisijainen lähde. Kun oikeus on kaikkeen yhteisöelämään oleellisesti kuuluva ilmiö, on oikeutta ollut olemassa niin kauan kuin inhimillistä yhteisöelämääkin. Kirjoitettu säätönäisoikeus on vasta sangen myöhäisen ajan tulos. Alun perin oli kirjoitetun lain tarkoituksena vain elävän oikeuden muistiinpaneminen. Vähitellen oikeuselämän tarpeitten kasvaessa ja oikeudenhoidon vakiinnuttamista kaivattaessa katsottiin tarpeelliseksi ryhtyä säätämään oikeutta, mikä silloin oli käsitettävä jo voimassa olevan oikeuden kirjalliseksi muotoamiseksi. Ymmärrämme tästä, että liberaalisen oikeuskäsityksen tarrautuminen säädännäisoikeuteen, jonka vaikutuksesta elämä on painettu ahtaaseen kaavamaisuuteen, on positivistisuudellaan ampunut törkeästi yli maalin. Elämää ei koskaan inhimillisen tiedon ja taidon vajavaisuuden takia voida ennakolta niin kaavoittaa, että kaikki elävän elämän tapaukset tulisivat huomioon otetuiksi. Positivistisen ajattelun seurauksena onkin ollut, että oikeusjärjestys on muodostunut lukemattomien sääntöjen ja poikkeusten luetteloimiseksi, minkä tuloksena aina täytyy olla rikkonaisuus. Elimellisestä aukottomasta kokonaisuudesta ei voi olla puhettakaan.

Aktiivinen taisteluoikeus. Nullum crimen sine poena rikosoikeudellisena maksiimina. Aineellisen oikeudenvastaisuuden ja -mukaisuuden periaatteet.

Kun rikosoikeuden alalla on maksiimiksi korotettu kaiken lisäksi *nullum crimen sine lege*-periaate, on yhteisöelämälle elin-

tärkeän rikosoikeuden teho käynyt varsin kyseenalaiseksi, sillä rikollisuuteen taipuville luonteille on lainsäätäjän taholta osoitettu tie pahantekoon, koska muodollisten lainsäännösten puuttuessa rikollinen välttää rangaistuksen. Kun lisäksi ottaa huomioon, että oikeudenvastaisuus määräytyy täysin muodollisesti, se kun käsitetään voimassaolevan oikeussäännöksen loukkaukseksi eikä siis elävän elämänjärjestyksen vastaisuudeksi, on rikosoikeuden defensiivinenkin taistelukyky rikoksentekijöitä vastaan varsin heikko. Mistään aktiivisesta, hyökkäävästä taisteluoikeudesta ei voi olla puhettakaan. Kansallissosialistisen oikeusajattelun on sen vuoksi ollut ryhdyttävä suorastaan vallankumouksellisella tavalla uudistamaan oikeutta, erityisesti rikosoikeutta, jonka merkitys on ensiarvoinen yhteisöelämälle. Kansayhteisökeskeisyyden periaatteesta lähtien on kansan terve oikeustajunta koroitettu ensisijaiseksi oikeuslähteeksi rikosoikeudenkin alalla. Varovaisuussyistä sekä vastuuntunnosta kansayhteisön jäseniä kohtaan on kuitenkin rikosoikeuden piirissä oikeudenvastaisuuden ja siis rangaistavuuden rajaa määrättäessä kansan terveen oikeustajunnan rinnalla otettava huomioon jonkin rikosoikeussäännöksen takana oleva perusajatus. Milloin teko kansan terveen oikeustajunnan ja tuollaisen rikosoikeudellisen perusajatuksen mukaisesti on katsottava rangaistuksen arvoiseksi kansayhteisölle vahingollisena, on teko katsottava rangaistavaksi ja sen tekijä tuomittava rangaistukseen sen lainkohdan mukaan, mikä lähinnä kysymyksessäolevaan tapaukseen soveltuu. Maksiimiksi on korotettu *nullum crimen sine poena-periaate,* so. ei mitään rikosta ilman rangaistusta. Kun liberaalinen rikosoikeus sääntöjen ja poikkeusten luettelona väkisinkin muodostuu aukolliseksi, on elimellinen rikosoikeus aukoton kokonaisuus, jonka teho niinhyvin yleisestävästi kuin erityisestävästi arvostellen on vallan ilmeinen. Kun rikosoikeuden ensisijaisena tehtävänä on kansayhteisön elämän suojeleminen rikollista hyökkäystä vastaan, on kansakunnalla oikeus vaatia rikosoikeudelta, että se todella rankaisee kaikkia yhteisöelämää vahingoittavia tekoja, jotka on katsottava rangaistaviksi. Elimellinen oikeus ei sitä paitsi voi tyytyä vain defen-

siiviseen toimintaan, vaan sen olemuksen mukaista on, että se vaatii yhteisön jäseniltä aktiivista myötävaikutusta yhteisöjärjestyksen säilyttämiseksi ja kansallisen elämän turvaamiseksi ja kehittämiseksi. Elimellinen rikosoikeus julistautuukin sen vuoksi taisteluoikeudeksi osoittaakseen alituista taisteluvalmiuttaan rikollisuutta, yhteisöelämän pahinta sisäistä vihollista vastaan. Rikollinen käsitetään kansakunnan petturiksi, sillä hän on pettänyt kansakunnan laiminlyömällä jäsenasemaansa kuuluvat, velvollisuutensa mukaiset tehtävät ja osoittanut siten uskottomuutta ja tottelemattomuutta elämänantajaansa, kansakuntaa, kohtaan. Tällainen uskottomuus ja kuuliaisuusvelvollisuuden täyttämättä jättäminen on rangaistava tarpeellisella ankaruudella. Milloin rikoksentekijää tämän vanhingollisuuden takia ei enää voida palauttaa johonkin jäsenasemaan, on hänet kokonaan erotettava kansayhteisöstä, mutta milloin on perusteltua toivoa siitä, että rikkoja on vielä liitettävissä kokonaisuuteen hyödyllisenä jäsenenä, varataan hänelle siihen tilaisuus, kun hän ensin on saanut riittävän ojennuksen vastaisuuden varalle.

Kun liberaalisen elimettömän oikeusajattelun johdonmukaisena seurauksena oli ns. muodollinen oikeudenvastaisuus, on elimellisen oikeusajattelun oikeudenvastaisuus aina ns. aineellista oikeudenvastaisuutta, so. yhteisöelämän vastaisuutta. Jo liberaaliset oikeusoppineet olivat huomanneet, että muodollinen oikeudenvastaisuus oli täysin riittämätön oikeusjärjestyksen kokonaisuuden kannalta asiaa arvostellen, minkä vuoksi tieteisopissa muodollisen oikeudenvastaisuuden rinnalle asetettiin myös aineellinen oikeudenvastaisuus. Kun viimeksimainitulla parhaassakin tapauksessa tarkoitettiin vain säädännäisoikeudellista säännösten tarkoituksenvastaisuutta, itse säädännäisoikeuden siten lopullisesti kuitenkin jälleen määrätessä oikeudenvastaisuuden, ei asiassa oikeastaan päästy alkua pitemmälle. Ainoa merkitys tällaisella aineellisella oikeudenvastaisuudella oli se, että muodollisen oikeudenvastaisuuden käsite tuli paremmin ymmärrettäväksi ja että selvästi siten samalla lausuttiin julki muodollisen oikeudenvastaisuuskäsitteen riittämättömyys. Elimellisen oikeuskäsityksen

aineellinen oikeudenvastaisuus sen sijaan on kokonaan irroittautunut säätönäisoikeudesta. Sen elävänä mittapuuna on kansan terve oikeustajunta oikeuden ensisijaisena lähteenä. Oikeudenvastaisuus muodostuu siten kansayhteisön elämän vastaisuudeksi, mikä merkitsee siis sitä, että kaikki sellaiset teot, jotka ovat omiaan vahingoittamaan kansayhteisön elämää, on katsottava oikeudenvastaisiksi, jollaisina kansakunnan on niihin oikeutensa välityksellä puututtava. Teon vahingollisuuden laadusta riippuu, tyytyykö kansayhteisö reagoimaan ns. siviilioikeudellisin keinoin vai onko käytettävä rikosoikeudellisia keinoja. Tässä yhteydessä on syytä huomauttaa, että kaikki elimellinen oikeus on olemuksellisesti samanlaista. Elimellinen oikeus hylkääkin senvuoksi yksityisoikeuden ja julkisen oikeuden välisen eroavaisuuden ajatuksen, mikäli tämän nojalla tahdotaan väittää, että yksityisoikeuden ja julkisen oikeuden piirissä vallitsisivat erilaiset oikeusperiaatteet. Kaikki oikeus on yhteisöoikeutta, joka arvostelee yhteisöelämän ilmiöitä kansayhteisön näkökulmasta. Vain oikeusseuraamukset voivat olla erilaiset, riippuen tapauksen yhteisöelämää vahingoittavan merkityksen suuruudesta.

Aineellisen oikeudenvastaisuuden periaatetta vastaa tietenkin aineellisen oikeudenmukaisuuden periaate. Kaikki tapaukset ovat tutkittavat konkreettisen, elävän elämän ilmiöinä kansakunnan elämänjärjestyksen antamaa mittapuuta käyttäen. Ratkaisun on aina sen vuoksi oltava ehdottomasti oikeudenmukainen, so. sen on oltava sopusoinnussa kansakunnan elävän oikeuden kanssa. Elimellinen oikeus on siinä suhteessa aivan ylivoimainen liberaaliseen säädännäisoikeuteen verrattuna, että se aina kehittyy elävän elämän mukaisesti jäämättä siitä milloinkaan jälkeen. Se on aukoton oikeusjärjestys, jossa kaikkiin tapauksiin on löydettävissä ohje. Tällaisen elämänoikeuden muodostaessa ohjeen ratkaisulle, on tuloksena aina aineellisesti täysin oikea ratkaisu, mitä ei takaperoinen ja kehityksessä jäljessä oleva oikeus milloinkaan voi turvata.

Tuomarin riippumattomuuden periaate muuttuu tuomarin sidonnaisuuden periaatteeksi. Tuomarin erottamattomuus. Oikeusturvallisuus.

Elimellisen oikeuden käyttäjänä tuomarilla on mitä tärkein ja vastuunalaisin tehtävä. Liberaalinen oikeus tavoitteli jonkinnäköistä tuomarin neutraalisuutta, so. riippumattomuutta, mikä käsitettiin siten, että tuomarin oli oltava puolueeton ratkaisija valtion ja yksilön tai yksilöitten välisissä sekä myös yksilöitten keskeisissä riidoissa. Tällaisen riippumattomuuden tavoittelu on kuitenkin täysin elämänvastaista. Ihmisenä tuomari on veren ja sielun elimellinen kokonaisuus kuten muutkin ihmiset. Sellaisena hän on myös vallitsevien käsitysten ja virtausten alinomaisen vaikutuksen alainen. Tästä johtuen on oikeastaan luonnollinen ilmiö, että tuomari oikeudenkäyttäjänä ratkaisuissaan aina elämänlain mukaisesti noudattaa ns. vallitsevaa voimassaolevaa suuntausta tulkinnoissaan. Mistään puolueettomuudesta ja riippumattomuudesta ei siis voi eikä saakaan olla kysymys, sillä tuomari ei suinkaan voi olla valtio valtiossa, vaan hänen on päinvastoin oltava vallitsevan suunnan järkevä palvelija, joka ei kuitenkaan milloinkaan voi suistua subjektiivisen mielivaltaisuuden tielle, jos tahdotaan pitää oikeuselämä terveenä. Oikeastaan johtava maailmankatsomus on se perimmäinen lähde, josta tuomari oikeutta käyttäessään aina joutuu ammentamaan. On nimittäin muistettava, että liberaalinenkin oikeus sanamuodostaan huolimatta, elämän paineen alaisena ollen, aina on kehityksen tilassa, sillä ellei näin olisi jouduttaisiin täysin kestämättömään olotilaan, säädetty oikeus kun usein on syntynyt jo aikoja sitten täysin toisenlaista elämää varten kuin lakia sovellettaessa eletään. Tuomarin on sen vuoksi johtavan maailmankatsomuksen määräämän järjestelmän palvelijana aina otettava huomioon elämän kehitys ja tulkittava lakia sen mukaisesti. Tässä suhteessa on kuitenkin ollut paljon muistuttamisen varaa, sillä liberaalisen oikeusajattelun suuri virhe on siinä, että se on kaikesta huolimatta liiaksi kangistunut kaavamaisuuteen ja pitää sen vuoksi liian sitkeästi kiinni lain kir-

jaimesta, mikä johtaa usein täysin elämänvastaisiin ratkaisuihin. Kerrotunlaista tuomarin riippumattomuutta ei elimellinen oikeus voi hyväksyä. Tuomarin tehtävän tavattomasta tärkeydestä ja vastuunalaisuudesta johtuen on tuomarin asema kuitenkin varmistettava siten, että hänet katsotaan periaatteessa erottamattomaksi, sillä muussa tapauksessa olisi seurauksena, että hänen asemansa kävisi kestämättömäksi. Siitä taas olisi seurauksena oikeuden ja lainkäytön arvovallan aleneminen, mihin millään elinkelpoisella yhteisöllä ei ole varaa.

Tietoisena tuomarin tehtävän tärkeydestä kansayhteisön näkökulmasta asiaa arvostellen kansallissosialistinen yhteisö turvaa tuomarin erottamattomuuden, mutta toisaalta tähdentää hänen riippuvaisuuttaan kansakuntansa palvelijana kansallissosialistisesta maailmankatsomuksesta ja kansallishengestä, jotka ovat elimellisen oikeuden synnyttäjiä. Samalla tähdennetään tuomarin suurta vastuunalaisuutta, sillä onhan tuomarin kädessä tärkeältä osalta kansakunnan menestys sekä myös sen jäsenten kohtalo. Vastuun on oltava kansallissosialismin olemuksen mukaisesti henkilökohtainen. Pintapuolisesti katsoen voi tuntua siltä, että tämä merkitsee mielivaltaisuuteen vajoamista ja siten epävarmuutta ja turvattomuutta yhteisön jäsenille. Kun liberaalinen oikeusjärjestelmä oli johtavaksi periaatteekseen ottanut oikeusturvallisuuden, mikä käytännöllisessä oikeuselämässä kuitenkin johti sekä kansakunnan että sen jäsenten turvattomuuteen ja suojattomuuteen, on elimellinen oikeusajattelu johtavaksi periaatteekseen ottanut aineellisen oikeudenmukaisuuden turvaamisen sekä koko kansakunnalle että sen jäsenille. Tämä on käsityksemme mukaan aivan luonnollinen seikka, sillä vain siten on lopullisesti taattavissa oikeusturvallisuuskin. Kun liberaalinen oikeusajattelu luuli turvaavansa oikeusvarmuuden säätönäisoikeuden avulla, minkä säännöksiin tutustumalla yksilötkin voivat ennakolta arvostella tekojensa kantavuutta, luottaa elimellinen oikeus siihen, että kansallissosialistisen maailmankatsomuksen ja sen mukaisen kansallishengen läpitunkema elävä oikeus muodostaa varmimman oikeusturvallisuuden. Käytännöllisesti katsoen tämä tapahtuu siten, että

tuomarin on jälleen tunnettava itsensä elimelliseksi kansakunnan jäseneksi, joka sellaisena syvällisesti eläytyy kansakuntansa elämään, sen vereen ja henkeen. Tällainen kansakuntaansa verellisesti sidonnainen tuomari tulee aina soveltamaan elävää kansanoikeutta oikeudenmukaisella tavalla. Minkään ratkaisun edessä hän ei jää avuttomaksi ja turvattomaksi. Hänestä ei tule loogillisabstraktisen muodollisen oikeusajattelun subjektiivisesta sattumanvaraisuudesta riippuvaa välinettä, vaan hän on kansakuntansa elävä jäsen, joka sellaisena ammentaa oikeutta kansakuntansa elämänlähteistä vakuuttavan varmasti, sillä tuo oikeus elää hänen veressään ja sielussaan. Minkäänlaiselle subjektiivisuudelle ei näin ollen ole suotu tilaa elimellisen oikeuselämän piirissä. Kun elimellinen oikeus on kansallissosialistisen maailmankatsomuksen ja sen läpitunkeman kansallishengen elävä ilmaisu, on tuomarilla näissä oikeuden alkuvoimaisissa lähteissä aina vankka selkänoja silloinkin, kun kirjoitetusta laista ei saa selvää ohjetta. Oikeudessa elävä tuomari on sen vuoksi oikeusturvallisuuden vahvin tuki.

Elimellisen oikeusajattelun vallankumouksellinen merkitys. Ylimenokauden oikeus. Ns. historiallinen koulu.

Edelläolevalla ei kuitenkaan tahdota millään tavalla syrjäyttää säätönäisoikeutta, jolle käytännöllisesti katsoen edelleen tunnustetaan tasavertainen asema oikeuslähteenä kansan terveen oikeustajunnan rinnalla. Kuitenkin on aina muistettava, että kansan terve oikeustajunta on primäärinen oikeuslähde, ja sillä on sen vuoksi aina regulatorinen merkitys säätönäisoikeuteen nähden. Kun elimellinen oikeuskäsitys merkitsee täydellistä vallankumousta oikeuden piirissä, on perusteltua syytä varata erityinen ylimenokausi siirryttäessä vanhasta oikeusjärjestyksestä uuteen, elimellisen oikeuden järjestykseen. Sitä ei suinkaan voida kädenkäänteessä luoda, sillä se on suuritöinen ja vaivalloinen tehtävä, jossa kaaoksen välttämiseksi on noudatettava suurta varovai-

suutta. Kun elimellisen oikeusajattelun mukaista on, että elämänhengellä on ratkaiseva merkitys, niin on aluksi tyydyttävä siihen, että oikeushenki täydellisesti muuttuu elimellisen ajattelun mukaiseksi. Elintärkeä tehtävä tässä suhteessa on juuri sillä seikalla, että kansan terve oikeustajunta korotetaan tasavertaiseksi oikeuslähteeksi säätönäisoikeuden rinnalle ja sikäli etuoikeutettuun asemaan, että kansan terveellä oikeustajunnalla on regulatorinen merkitys säätönäisoikeuteen. On pyrittävä siihen, että säätönäisoikeutta tulkitaan sen hengen ja tarkoituksen mukaisesti sekä niin ikään ympärillä virtaavan elämän hengen mukaisesti. Tuomarin on turvauduttava oikeussäännöksen takana olevaan oikeusajatukseen, kansan terveeseen käsitykseen, minkä vain kansan parhaimmisto, jonka muodostavat siveellisesti ryhdikkäät kansalaiset, voi ilmaista, sekä lainsäätäjän oikeuden sisältöä selventäviin tiedoituksiin. Siten menetellen on jo astuttu ratkaiseva askel elimellistä oikeuskäsitystä kohti, koska silloin olemme irroittautuneet lain kuolleesta kirjaimesta ja asettaneet sen tilalle oikeuden elävän hengen, joka turvallisesti ohjaa meidät oikeudenmukaisuuden tielle. Näin on meneteltävä sekä siviili- että rikosoikeudessa ja yleensäkin oikeuselämän piirissä. Rikosoikeuden alalla on, paitsi nullum crimen sine poena-periaatetta, kiireellisesti toteutettava myös ns. kaksiraiteisuuden periaate, mikä merkitsee sitä, että ns. turvaamistoimenpiteet oikeusseuraamuksina rinnastetaan rangaistuksen kanssa, sillä vain siten voimme tehokkaasti suojella kansakunnan elämää rikollisuutta vastaan.

Elimettömän liberaalisen oikeusajattelun vastakkaisuutena elimellinen oikeusajattelu tyytyy aluksi vain kukistamaan vastustajansa ja luomaan edellytykset oman ajattelunsa lopulliselle toteuttamiselle. Tällöin on siivilöitävä voitetusta katsomuksesta elinkelpoiset aineosat, jotka sulautuvat uuteen ajatteluun. Siten muodostuu uuden ja vanhan ajattelun vastakohtaisuudesta kehityksen jatkuessa vastakohtien synteesi, joka on elimellinen kokonaisuus. Elimellisen katsomuksen saavuttaessa voiton syntyy tosiaan vanhasta jyrkästi poikkeava uusi olotila, mutta kehityksen lakia rikkomatta ei tätä uutta olotilaa saa teennäisesti ja

liikanaisella kiirehtimisellä ryhtyä luomaan lopulliseksi elämänjärjestykseksi. Sen vuoksi onkin ylimenokautena voimassaolevaa oikeutta pidettävä eräänlaisena tilanneoikeutena, mikä vasta vähitellen kehittyy lopulliseen elimelliseen muotoonsa. Siten havaitsemme, että kansallissosialistinen elimellinen oikeuskäsitys antaa arvoa saksalaisen oikeusoppineen *v. Savignyn* perustaman ns. historiallisen koulun opeille, joiden mukaan oikeus on rakennettava elimellisen kokonaisuuden, so. kansan ja elävän kansanhengen pohjalle. Historiallisen koulun käsityksen mukaan oikeus syntyy kansan elävästä oikeuskäsityksestä, mikä itse asiassa jo on oikeutta. Lainsäätäjä ei itse luo oikeutta, vaan hänen tehtävänään on vain jo voimassaolevan oikeuden muotoileminen ja muovaaminen. Oikeus on, kuten inhimillinen kulttuuri yleensä, jatkuvan historiallisen kehityksen alaista ja siten niitten voimien vaikutuksen alainen, jotka ohjaavat historian kehityskulkua. Historiallisen koulun perusajatukset ovat hyväksyttäviä. Koulun ansiota on, että hyvin arvokas oikeuden rakennusaine on löydetty ja tieteellisesti selvitetty. Sen vikana on kuitenkin rajoittuneisuus, sillä oikeutta ei voida rakentaa pelkän historiallisen kokemuksen ja katsomuksen varaan, niin tärkeä kuin tämä aineosa onkin. Lopulta historiallinen koulu sitä paitsi uppoaa roomalaisen oikeuden ongelmiin etääntyen siten alkuperäisestä tutkimuskohteestaan.

Korporatiivinen työ kansakunnan taloudellisen toiminnan perustana. Työn periaate myös siveellinen periaate. Valtiojohtoisuuden periaate. Ammattikuntainen elimellinen järjestys. Sosiaalinen turvallisuus ja oikeudenmukaisuus kansallisen elämän edellytys ja tuki.

Kansallissosialistisen maailmankatsomuksen perusolemuksen mukaisesti vallitsee kansallista yhteisöelämää vahva sosiaalinen henki, mikä on kansallisen elinvoiman välttämätön edellytys. Tämä sosiaalisen hengen syntyminen edellyttää ehdottomasti

sosiaalisten olojen kohentamista ja kaikinpuolista parantamista, sillä vain siten käy mahdolliseksi tositeoin saada kansakunta uskomaan kansallissosialististen periaatteiden elämänpitoisuus. Siitä huolimatta, että Saksassa kansallissosialismin valtakautena on elämää vallitsevana piirteenä ollut ankara elämäntaistelu, mikä on vaatinut kaikkien taistelukykyä edistävien voimien äärimmäistä jännittämistä, on siellä kuitenkin kiinnitetty ratkaisevaa huomiota kansakunnan taloudellisen elämän uuteen järjestykseen. Kansallissosialistisen maailmankatsomuksen mukainen taloudellinen järjestelmä on korporatiivisen työn järjestys, mikä merkitsee sitä, että työn periaate on korotettu talouselämän määrääväksi perusteeksi ja lähtökohdaksi. Uusi talousjärjestelmä rakentuu näin ollen tiukasti työn periaatteen varaan, mikä seikka jo sellaisenaan on riittävä todistus sosiaalisen hengen vallitsevasta asemasta kansallissosialistisessa yhteisössä. Paitsi sitä että työn periaate merkitsee talouselämän perustusta, se merkitsee kansallissosialistisessa yhteisössä myös siveellistä periaatetta. Jokaisen kansakunnan jäsenen kunniavelvollisuus on tehdä lahjojensa ja kykyjensä ja kuntoisuutensa mukaista työtä kansayhteisön hyväksi hänelle kuuluvalla paikalla.

Hegelin työn filosofia on kansallissosialistisessa yhteisössä muuttunut eläväksi todellisuudeksi. Kansallissosialistisen hengen mukaisesti voidaan oikeastaan puhua työn ja taistelun filosofiasta, mikä on kansallissosialistisen yhteisöelämän filosofinen perusta. Juuri Hegelin korporatiivinen työ, mitä hän nimitti tarpeiden järjestelmäksi, on korotettu kansayhteisön taloudellisen elämän perustaksi. Tämä työn ja taistelun oppi on täysin sosialistinen periaate, mutta sen toteuttaminen ei suinkaan ole johtanut marxilaisiin loppupäätelmiin. Kansallissosialistinen yhteiskunta- ja talouselämä on valtiojohtoinen, sillä yhteisön tarkoitusperät ovat nytkin tarkoin määrääviä. Kansallissosialistisessa yhteisössä on kansainvälisen, juutalaisten käsissä olevan pääoman mahti kukistettu ja sen mukana liberaalis-kapitalistinen talousjärjestelmä. Kansallissosialistisen talousjärjestelmän valtiojohtoisuus merkitsee suunnitelmallisuuden puitteissa tapahtuvaa taloudellista työtä

ja toimintaa ammattikuntaiseen työnjärjestykseen pukeutuneena päämääränään kansakunnan tarpeiden riittävä ja oikeudenmukainen tyydyttäminen. Tässä yhteydessä emme voi ryhtyä seikkaperäisesti selostamaan, miten esim. Saksassa on käytännöllisesti katsoen korporatiivisen työn järjestys toteutunut, sillä sen selostaminen ei mahtuisi tämän kirjan puitteisiin. Siinä suhteessa viittaamme suomenkielellä julkaistuun teokseen ''Saksan tie'', jossa kansallissosialistisen Saksan eri alojen tuntijat ovat ansiokkaalla tavalla selvittäneet yhteiskunnallisen ja taloudellisen elämän eri kysymyksiä osoittaen vakuuttavalla tavalla, että kansallissosialistisen maailmankatsomuksen periaatteet ovat elämänkestäviä ja että niiden varaan voidaan rakentaa inhimillisesti katsoen mitä elinkelpoisin kansallinen yhteisöelämä. Kehoitamme sen vuoksi lukijaa perehtymään mainittuun teokseen tämän esityksen täydennykseksi.

Ammattikuntaisen työnjärjestyksen periaatteesta — edelläkerrotuin tavoin käsitettynä — johtuu, että kansakunta kokonaisuudessaan järjestäytyy ammattikuntaisesti korporaatioihin ja säätyihin, jotka ovat elimellisiä osayhteisöjä ja sellaisina muodostavat yhteisöelämän elimellisen kokonaisuuden. Mainitut elimelliset osayhteisöt niveltyvät nimittäin elimelliseksi kokonaisyhteisöksi, mikä merkitsee kansayhteisön yhteiskunnallista elämää. Kuten jo aikaisemmin on huomautettu, eivät nämä osayhteisöt saa olla teennäisen organisaatiotyön tuloksia, vaan ne ovat elämän itsensä synnyttämiä elimellisiä yhteisyyksiä, joiden olemus käy ilmi niitä vallitsevasta kokonaisuustajusta ja elämänhengestä. Ne käsittävät sen vuoksi oman jäsenasemansa yhteisöelämässä ja työskentelevät voimiensa mukaan kansakunnan elämänehtojen kaikinpuolisen parantamisen puolesta tietoisina siitä, että vain siten on kansakunnan elämä ja sen kautta myös jäsenen elämä turvattavissa. Tämä kaikki merkitsee kansallissosialistisen järjestelmän voimaa ja elinkelpoisuutta ja ilmeistä ylivoimaa vanhaan järjestelmään verrattuna.

Sosiaalisen ajatuksen asemaa kansallissosialistisessa järjestelmässä kuvaa *Hitler*in seuraava lausunto: *''Kysymys jonkun kan-*

san kansallistamisesta (Nationalisierung) on ensisijaisesti kysymys terveitten sosiaalisten olosuhteitten luomisesta yksityisen kasvattamismahdollisuuden perustana." Yhteiskunnan sosiaalinen toiminta ei ole Hitlerin mukaan mitään hyväntekeväisyystoimintaa, vaan sen tulee olla yhteiskunnallisen oikeuden ja oikeudenmukaisuuden toteuttamista. Laajojen kansankerrosten sosiaalisoituminen ja sen kautta tapahtuva kansallistuminen on saatava aikaan siten, että päättäväisesti, mutta vastuuntuntoisesti puututaan vallitsevan liberaalis-kapitalistisen talousjärjestelmän ja kulttuurielämän perusvirheisiin ja puutteisiin paremman ja kestävämmän perustan luomiseksi kansakunnan kehitykselle. Mitä puhtainta kansallishenkeä ja sosiaalisen oikeudenmukaisuuden mieltä osoittavat seuraavat *Hitlerin* lausunnot, jotka vapaasti suomennettuina kuuluvat: *"Kansallistuntoa, joka tähtää vain oman voiton tavoitteluun, ei ole. Natsionalismia, joka sulkee piiriinsä vain tietyt luokat, ei liioin ole. — — — Peruste kansalliseen ylpeyteen on vasta silloin olemassa, kun ei enää tarvitse hävetä mihinkään kansalliseen säätyyn kuulumista. Kansa, josta toinen puoli elää kurjuudessa ja köyhyydessä tai on kokonaan menehtynyt, antaa itsestään niin huonon kuvan, ettei kukaan voi sen puolesta tuntea ylpeyttä ja ylevyyttä. Vasta kun kansakunta kaikkien jäsentensä ruumiin ja sielunkin puolesta on terve, voi ilo siitä, että kuuluu tuohon kansakuntaan, kaikissa oikeutetusti kohota tuoksi korkeaksi tunteeksi, jota nimitämme kansallisylpeydeksi. Natsionalismin ja sosiaalisen oikeudenmukaisuusmielen sisäinen yhdistyminen on jo nuoreen sydämeen juurrutettava. Silloin tulee kerran syntymään valtiokansalaisten yhteisen rakkauden ja yhteisen ylpeyden yhteenliittämänä ja -takomana kansa, joka aina on oleva järkähtämättömän luja ja voittamaton."*

Suurten joukkojen kansallisen kasvatuksen tulee aina tapahtua niitten sosiaalisen aseman kohottamisen kautta. Massojen kansallistaminen onkin kansallissosialismin tärkein lähitehtävä, sillä se merkitsee kansallissosialismin toteutumisen edellytystä. Kansallissosialismi torjuu tahallisena valheena sellaisen väitteen, että kansayhteisön perusajatus olisi työnottajan suojaton alistaminen

talouselämässä työnantajan tahtoon ja että työläisten taloudellisten intressienkin edustaminen työnantajaa vastaan merkitsisi hyökkäystä kansayhteisöä vastaan. Tällainen väite merkitsee kansayhteisökeskeisyyden periaatteen mitä törkeintä tahallista vääristelyä, sillä mainittuun periaatteeseen sisältyy ennen kaikkea tasan päinvastainen ajatus, so. sosiaalisen oikeudenmukaisuuden ehdoton toteuttaminen, mikä voi tapahtua vain siten, että työntekijän, so. työnottajan, elintasoa entisestä korotetaan. Työläisten elintason korottamisen jarruna on toiminut kansainvälinen suurpääoma ja valitettavasti usein myös kansallisia tarkoituksia palveleva pääoma, joka yksilöllisen itsekkyyden sokaisemana ei ole tahtonut suhtautua työnottajiin kansallisen kokonaisuuskatsomuksen vaatimusten mukaisesti. Juuri tässä kohden tulee kansallissosialismi jyrkästi vaatimaan yrittäjältä kansallisen ajattelun mukaista sosiaalista suhtautumista työnottajiin, minkä pikaisesta toteuttamisesta kansallissosialistinen valtio tulee huolehtimaan sitä varten asetettujen elimien avulla. Yrittäjän jokainen kansallisesta ajattelusta piittaamaton menettely tullaan tarvittaessa estämään hyvinkin jyrkin toimenpitein, sillä alhainen saalistaminen työmiehen kustannuksella samoin kuin kaikenlainen tuotannollinen ja kaupallinen huijaus loppuu kerta kaikkiaan kansallissosialistisessa työn ja taistelun yhteisössä, ja jokaisen rehellistä työtä tekevän yhteisön jäsenen elämä on oleva täysin turvattu samoin kuin rehellisiä kansallisia tarkoituksia palvelevan yrittäjänkin, jolle on taattava yrittäjävapaus kokonaisuuden puitteissa. Kaikki kansallisessa katsannossa epäterveet ilmiöt talouselämän alalla tullaan poistamaan, kun taas kaikkia terveitä ilmiöitä tullaan edistämään, sillä elinvoimainen talouselämä on kansakunnan elinvoimaisuuden kohottaja.

Liberaalis-sosialistinen yhteiskuntakeskeisyyden periaate. Liberaalis-marxilainen veljesliitto. Puolueettomuus ja maailmankatsomuksellinen taistelu. Taloudellinen toiminta elämän keinona.

Hitler torjuu jyrkästi sellaisen kapitalistis-sosialistisen käsityksen, että talouselämä olisi inhimillisen yhteisöelämän keskipiste ja että se ensisijaisesti määräisi kansayhteisön ja valtion rakenteen. Tällainen ns. yhteiskuntakeskeinen käsitys on liberalismin ja sosialismin lempiajatus. Perusolemukseltaan tällainen oppi on täysin materialistinen, ja sitä siis sekä kapitalismi että sosialismi edustavat. Saman hengen lapsina nämä veljekset riitelevät keskenään perintöosuudesta kummankin yrittäessä itselleen parempaa osaa, so. johtoasemaa ja tuotantolaitosten omistusta talouselämässä. Kysymyksessä on siis vain yhteiskuntataloudellinen valtataistelu, mutta ei mikään periaatteellinen maailmankatsomuksellinen taistelu, sillä molemmat ovat periaatteellisesti saman materialistisen katsomuksen kannattajia. Keskenään riitteleviä veljeksia nämä toverukset muistuttavat siinäkin suhteessa, että kun joku kolmas sekaantuu niiden kiistaan, niin ne heti paikalla unhoittavat riitansa ja henkiystävinä ryhtyvät antamaan yhteisiä iskuja tuolle kolmannelle. Perusolemuksensa mukaisesti ne toden tullen osoittautuvat todellisiksi veriveljeksiksi, jotka saattavat keskenään kinastella, mutta vaaran tullen muodostavat elävän veljesliiton. Tämä elämän sääntö pitää paikkansa, kuten maailmanpoliittiset tapaukset ovat vääjäämättömästi todistaneet. Liberaalinen Englanti liberaalis-kapitalistisen katsomuksen edustajana ja bolševistinen Neuvostoliitto taistelevat aseveljinä tuota kolmatta, so. kansallissosialistista maailmankatsomusta vastaan. Eikä ole mitään epäilystä siitä, että liberalismi ja sosialismi koko taistelun ajan ovat olleet keskenään henkisessä veljesliitossa, mistä varmasti muodostuisi aseellinen liitto, jos voimat olisivat sellaiseen riittävät. Vain pelkuruus ja tappion vaara ovat estäneet eräitä maita liittymästä liberaalis-marxilaiseen aseliittoon, jonka menestystä kuitenkin hartaasti toivotaan vielä sittenkin, kun järkevästi ajatellen kaikki toivokin jo on mennyt.

Puolueettomuuden läpinäkyvän naamarin taakse on yritetty piilottaa liberaalis-marxilaista aseveliliittoa, vaikka järjellisesti ajatellen todellinen ja vilpitön puolueettomuus ei ole lainkaan mahdollinen maailmankatsomusten välisessä kamppailussa. On tarkasti pantava mieleen, että käynnissä oleva valtava taistelu on alun perin ensisijaisesti ollut maailmankatsomuksellinen, kuten molemmat sotaakäyvät puolet aina itsekin ovat ilmoittaneet, eikä suinkaan vain valtakuntien välinen sota. Maailmankatsomuksellinen kamppailu ei tunne mitään puolueettomuutta, koska sellainen ei ole todellisuudessa mahdollinen maailmankatsomusten ollessa kysymyksessä. Puhe puolueettomuudesta on sen vuoksi vain turhaa puhetta, jolla tahdotaan peittää todellinen kannanotto, minkä jokainen kuitenkin on tehnyt. Todellisuudessa puolueettomuus onkin — maailmankatsomuksellisen kamppailun ollessa kysymyksessä — käsitettävä puolueellisuudeksi, koska vain viimeksimainittu on mahdollinen, tosin asteittaisessa muodossa, mutta periaatteessa kuitenkin selvänä. Erityisesti niiden, jotka lakkaamatta jankuttavat puolueettomuuttaan, on syytä painaa edellälausuttu tarkasti mieleensä säästyäkseen tarpeettomilta yllätyksiltä. Ja erityisesti meillä Suomessa on saavuttu aikaan, jolloin puolueettomuuslavertelu merkitsee suomalaisen kansakunnan elinetujen loukkaamista ja on siten kuolemansynti kansakuntaa kohtaan, jonka tulevaisuus nyt on vaakalaudalla. Kun sankarillinen kansanarmeijamme on luonut edellytykset kansakuntamme suuruudelle, on suorastaan rikollista poliittisella temppuilulla ja sanasaivartelulla vaarantaa asemahtimme ja kansamme loistavia aikaansaannoksia taistelutanterilla ja kotoisella rintamalla.

Varsinaiseen aiheeseemme taas palataksemme huomautamme Hitlerin tavoin, että valtio ei suinkaan ole taloudellisten sopimuskumppanien kokoomus taloudellisten tehtävien täyttämiseksi, vaan ihmisyhteisön organismi elämänsä turvaamiseksi ja olemassaolonsa tarkoituksen, jonka kohtalo on määrännyt, saavuttamiseksi. Siinä on valtion tarkoitus. Talous on vain yksi niistä monista keinoista, jotka ovat tarpeellisia elämän tarkoituksen saavuttamiseksi. Talous ei milloinkaan voi olla valtion syntysyynä tai tar-

koituksena, ellei valtiota tahdota asettaa väärälle ja luonnottomalle perustalle. Valtio ei tarvitse edellytyksenään edes alueellista rajoitusta. Hitler lausuu: ''Lajin säilyttämisen vietti on ensimmäinen syy inhimillisten yhteisöjen syntymiseen. Mutta siten valtio on kansallinen organismi eikä taloudellinen järjestö.'' Hänen käsityksensä mukaan valtion perustavat ja ylläpitävät voimat ovat yksityisen uhrautumiskyky ja uhrautumistahto yhteisön puolesta ja hyväksi. Hitler lausuu edelleen: ''Ikuisesti pätevänä totuutena voidaan tehdä seuraava väittämä: Ei vielä milloinkaan valtiota ole perustettu rauhallisen talouden, vaan aina lajin säilyttämisen vaiston ollessa perustana. — — — Kuitenkin vasta niin pian kuin jossakin kansassa tai valtiossa talous sellaisenaan alkaa tukahduttaa nämä vietit, muodostuu se vietteleväksi aiheeksi orjuutukseen ja sortoon.'' Johdonmukaisesti Hitler tähdentää aina henkisen maailmankatsomuksellisen taistelun ensisijaisuutta taloudelliseen taisteluun verrattuna. Hän huomauttaa, että porvaristo ajattelemattomuudessaan ja kykenemättömyydessään ei ole huolehtinut kansakunnan tulevaisuudesta maailmankatsomuksellisin asein, jotka ovat ainoat voiton takaavat aseet, koska se on uskonut rauhallisen taloudellisen työn tekevän sen. Tällöin käy kuitenkin helposti niin, että taloudellinen toiminta määrää poliittisenkin toiminnan eikä maailmankatsomukseen ja kansalliseen omaperäisyyteen nojautuva kansallishenki, kuten asiaan kuuluisi.

Ammattikuntainen työnjärjestys elimellisenä työyhteisönä ja kansallisen työn järjestyksenä. Työ siveellisenä ja oikeudellisena periaatteena. Työn korvaus. Työn turvallisuus.

Seuraavassa tarkastelemme vielä kansallissosialistisen talousjärjestelmän periaatteellista rakennetta. Käsityksemme mukaan tämä järjestelmä merkitsee ammattikuntaisen työn järjestystä, työyhteisöä, joka sulkee piiriinsä sekä yrittäjät että työntekijät. Se on ajan taloudellisen kehityksen tasolle kohotettu hegeliläinen ''tarpeiden järjestelmä'', jonka tunnusmerkkinä on juuri korpo-

ratiivinen työ. Hitler on alun perin suhtautunut myönteisesti työväestön ammatilliseen järjestäytymispyrkimykseen. Ammatillisessa liikkeessä hän näkee kansallisen voimatekijän, sillä kohottamalla kansakunnan tukipylvääksi katsottavan kansanosan, työväestön, yhteiskunnallista asemaa, se luo ne sosiaaliset edellytykset, joita ilman mikään kansallinen kasvatus ei ole mahdollinen. Se seikka, että ammattiyhdistysliikkeestä on todellisuudessa tullut juutalaisten johtaman poliittisen sosialistisen puolueen luokkataisteluväline, jonka tarkoituksena on murskata porvarillinen järjestelmä ja helpottaa siten myös valtion tuhoamista, on suurelta osalta porvariston omaa syytä. Ahnaassa saalistamisessaan ja kultaisen epäjumalan palvonnassaan porvaristo on unhoittanut kansallisesti ja yhteisöllisesti kokoavan ja yhdistävän sekä usein tapahtuneella epäinhimillisellä suhtautumisella työväestöön suorastaan työntänyt tämän juutalaisen marxilaisuuden syliin. Tätä syntiä ei porvaristo voi enää koskaan itse hyvittää, koska sillä ei ole siihen edellytyksiä kaavoihinsa jähmettyneenä, kohta historiaan painuvana kehityksen ilmiönä, mikä kehitys jatkuu uusin, kansallisin elämäntunnuksin ja synnyttää uuden entistä onnellisemman aikakauden.

Hitlerin käsissä muodostuu ammattikuntayhteisö kansallisen talouden tukipylvääksi. Elimellinen kansayhteisökeskeinen kokonaisuuskatsomus, mikä on hänen lähtökohtansa, merkitsee kyllä kaikkien kansakunnan jäsenten, kansanosien ja yhteisöjen elimellistä sidonnaisuutta ja jäsentymistä kansakokonaisuudeksi, mutta se ei suinkaan merkitse luopumista oikeutetuista säätyintresseistä. Sääty- ja ammattikuntaintressien ristiriitaisuus on luonnollinen seuraus talouselämämme rakenteesta, mutta se ei milloinkaan saa kehittyä luokkajakoisuudeksi, kuten on tapahtunut kapitalismin valtakautena. Mikäli luokkajakoisuutta on syntynyt, on sitä kaikin voimin pyrittävä poistamaan siten, että luokat juuri kansallisen ammattikuntayhteisön kautta elimellisesti liitetään kansayhteisöön kohottamalla alemman luokan elintasoa. Tämä työ on työväen ammatillisen liikkeen itse tehtävä kansallisen kokonaisuuden hengessä, sillä ylhäältäpäin ei sellaista työtä voida menes-

tyksellisesti suorittaa, kuten porvariston oma elämä sitä historiallisesti tarkasteltaessa osoittaa.

Myöhemmin Hitler palaa vielä ammattikuntakysymykseen tarkastellen sen periaatteellista merkitystä. Käsityksenään hän lausuu, että asiain nykyisellään ollen ei mitenkään voida tulla toimeen ilman ammatillisia yhteisöjä (Gewerkschaften), sillä ne kuuluvat kansakunnan taloudellisen elämän tärkeimpiin laitoksiin. Niiden merkitys ei ole todettavissa vain sosiaalipoliittisella alalla, vaan ne ovat lisäksi tulevan talousparlamentin tai säätykamarin välttämättömiä rakennuskiviä. Täten Hitler on korottanut ammatillisen liikkeen järjestelmälliseksi kulmakiveksi pyrittäessä kansalliseen ammattikuntaiseen työnjärjestykseen. Kun talousparlamentti ja säätyedustus ovat kansallissosialistisia instituutteja, on niiden perustana olevien ammatillisten yhteisöjen oltava kansallissosialistisen aatteen läpitunkemia. Siten kansallissosialistinen liike luo valmiin organismin valtioon liitettäväksi. Mielenkiintoisuutensa takia lainaamme tähän seuraavan *Hitlerin* lausunnon: ''*Kansallissosialistinen ammatillinen yhteisö (Gewerkschaft) ei ole mikään luokkataistelun, vaan ammatillisen edustuksen elin. Kansallissosialistinen valtio ei tunne mitään 'luokkia', vaan poliittisessa suhteessa vain kansalaisia, joilla on täysin samanlaiset oikeudet ja sen mukaisesti myös samanlaiset yleiset velvollisuudet ... ... Ammatillinen yhteisö ei ole 'luokkataistelullinen' ('klassenkämpferisch'), vaan marxilaisuus on siitä tehnyt välineen luokkataisteluaan varten.*'' Edelläolevasta nähdään, että Hitler täydellisesti hyväksyy työväestön ammatillisen järjestäytymisen, minkä merkitys hänen mielestään ei ole vain sosiaalipoliittinen, vaan ennen kaikkea myös kansallispoliittinen. Kansallissosialistisen ammattikuntayhteisön tehtävänä onkin organisoimalla kansalliseen talousprosessiin osaaottavat ryhmät kokonaisuudeksi kohottaa kansallisen talouden varmuutta ja sen voimaa poistamalla kaikki sellaiset epäkohdat, jotka perimmäisten seuraustensa takia vaikuttavat hävittävästi ''kansakunnalliseen kansaruumiiseen'', vahingoittaen siten kansayhteisön elävää voi-

maa sekä myös valtion elinvoimaa ja koituen lopuksi myös taloudelle itselleen turmioksi.

Erittäin tärkeitä ovat *Hitler*in seuraavat periaatteelliset lausunnot: ''*Kansallissosialistisen työnottajan täytyy tietää, että kansallisen talouden kukoistus merkitsee hänen omaa aineellista onneaan.*'' Ja edelleen: ''*Kansallissosialistisen työnantajan täytyy tietää, että hänen työnottajainsa onni ja tyytyväisyys ovat hänen oman taloudellisen suuruutensa olemassaolon kehityksen edellytys.*'' Ja lopuksi: ''*Kansallissosialistinen työnottaja ja kansallissosialistinen työnantaja ovat molemmat koko kansayhteisön uskottuja tehtävän suorittajia ja asianhoitajia* (Beauftragte und Sachverhalter).'' Nämä lausunnot puhuvat vääjäämätöntä kieltä siitä elävästä kokonaisuuden ja sosiaalisen oikeudenmukaisuuden hengestä, mikä kaikkialla kansallissosialistisessa järjestelmässä on vallitsevana. Milloin talouselämässä kaikesta huolimatta sattuu työriitoja ja erimielisyyksiä, jotka eivät ole selvinneet myönteisesti ja oikeudenmukaisesti työnantajan ja työnottajien luottamusmiesten välisissä neuvotteluissa, ratkaisevat valtion asettamat elimet syntyneet erimielisyydet ohjenuoranaan kansallisen talouden menestys ja sen kautta itse asiassa kansayhteisön elämän turvaamisen näkökohta. Päämääränä on kansallisen pääoman ja työn sovittaminen eheäksi elimelliseksi yhteisyydeksi, koska vain siten on turvattavissa kansallisen talouselämän menestyminen ja kehittyminen. Ennen kaikkea on huomattava, että siten säästetään kansallinen yhteisöelämä repiviltä työtaisteluilta, jotka ovat omiaan mitä tuhoisimmin vaikuttamaan kansan sieluun jäytäen siten yhteisöelämän perustuksia.

Kuten jo aikaisemmin on mainittu, merkitsee työn periaate kansallissosialistisessa yhteisössä myös siveellistä periaatetta, mikä velvoittavana puhuu jokaiselle kansakunnan jäsenelle. Tässä suhteessa ansaitsee huomiota seuraava *Hitler*in periaatteellinen lausuma: ''*Kaikkien yhteinen työ kansamme ja sen valtion säilyttämiseksi ja turvaamiseksi kunkin synnynnäisten ja kansayhteisön kehittämien kykyjen ja voimien mukaisesti.*'' Samalla kun yhteinen työ kansallissosialistisessa järjestelmässä on koro-

tettu kansallisen talouselämän vallitsevaksi periaatteeksi ja arvon mitaksi, on se myös korotettu kansayhteisön elämää vallitsevaksi siveelliseksi periaatteeksi, minkä vaikutus ilmeisesti on tavattoman suuri ja suorastaan perustavaa laatua. Kansallissosialistisessa yhteisössä voidaan todella puhua työn velvoittavasta aateluudesta.

Lopuksi huomautamme, että periaatteellisesti katsoen on kaikki työ arvosteltava sekä aineellisesta että aatteellisesta näkökulmasta. Siinä suhteessa *Hitler* lausuu seuraavaa: *''Aineellinen korvaus myönnettäköön sille, jonka suoritus tuottaa yhteisölle vastaavaa hyötyä; aatteellisen palkkion taas tulee olla siinä arvostamisessa, jota jokainen, joka on omistanut kansakunnan palvelemiselle voimansa, mitkä luonto hänelle antoi ja kansayhteisö saattoi kehitykseen, voi vaatia.''* Siten tahdotaan sanoa, että kaikki kansayhteisöä hyödyttävä työ on palkittava aineellisessa suhteessa periaatteellisesti katsoen työn yhteisölle tuottaman hyödyn mukaisesti. Tällöin on kuitenkin huomattava, että kaikkien rehellistä työtä tekevien on saatava riittävä toimeentulo. Kansallissosialistisen käsityksen mukaan kenenkään kunnollisen ihmisen ei tarvitse tyytyä armopaloihin, sillä jokainen kunnon ihminen on työllään ansainnut kohtuullisen toimeentulon. Kysymyksessä on oikeusperiaate, joka turvaa jokaiselle kansakunnan jäsenelle työn ja toimeentulon oikeuden. Kansallissosialistinen yhteisö, joka on käsitettävä kansallisen työn yhteisöksi, voikin aina järjestää jäsenilleen riittävästi ja jatkuvasti työtä, sillä kansayhteisöllä on aina riittävästi tarjottavana kansakuntaa hyödyttävää työtä, kuten kansallissosialistisen Saksan esimerkki osoittaa. Kansallissosialistien saadessa käsiinsä valtiovallan oli Saksassa n. 6½ milj. työtöntä, mikä osoittaa liberaalis-kapitalistisen järjestelmän kykenemättömyyttä huolehtia kansakunnan ja sen jäsenten elämästä. Periaatteittensa mukaisesti kansallissosialistinen valtio ryhtyi ripeisiin toimenpiteisiin työttömyyskurjuuden poistamiseksi ja onnistuikin siinä niin loistavasti, että lyhyen ajan kuluttua Saksan valtakunnassa ei enää ollut työttömyyttä. Kehitys on sitten jatkunut sellaisena, että kansallisen tuotantoelämän yhä voimis-

tuessa on alkanut esiintyä puutetta työnottajista, so. työntekijöistä, ja varmaa on, että kansallissosialistinen järjestelmä aina tulee huolehtimaan siitä, että jokaisella, joka rehellisesti tahtoo työtä tehdä, on siihen mahdollisuus ja että hän työstään saa riittävän toimeentulon. Sen ohessa kansallissosialistinen valtio huolehtii siitä, että kaikista kansakunnan jäsenistä kasvatetaan kunnollisia työntekijöitä, millä seikalla on kansayhteisön elämälle erittäin tervehdyttävä merkitys sekä taloudellisessa että henkisessä suhteessa. Kansallissosialistisessa yhteisössä ei milloinkaan tule esiintymään kapitalistiselle järjestelmälle tunnusomaisia pulakausia, sillä valtionjohtoinen työnjärjestys ei sellaista voi sallia, koska kansakunnalla aina on tarjottavana hyödyllistä työtä. Juuri pulat ja kriisit kaikkine onnettomine seurauksineen osoittavat selvästi, että kapitalistinen järjestelmä ei voi olla oikea eikä lähimainkaan sellainen, että se voi tyydyttää kansakunnan oikeutettuja vaatimuksia. Sen sijaan kansallissosialistinen järjestelmä on loistavalla tavalla osoittanut elinkelpoisuutensa, kuten saksalainen kansakunta on käytännössä koko maailmalle osoittanut.

Kun tässä yhteydessä emme voi ryhtyä seikkaperäisesti käsittelemään kansallissosialistista yhteiskunta- ja talouselämää, kehoitamme lukijaa tutustumaan aikaisemmin mainittuun ''Saksan Tie''-nimiseen teokseen, josta lukija saa tarpeelliset tiedot siitä, miten Saksan kansakunnan keskuudessa asiat ovat käytännöllisesti järjestyneet. Tässä kohden on kuitenkin huomautettava, että kaikki ne eri alojen yhteisöilmiöt ja työmuodot, jotka Saksan valtakunnassa ovat osoittautuneet käyttö- ja elinkelpoisiksi, eivät sellaisinaan ole siirrettävissä toiseen kansalliseen ympäristöön, sillä jokaisen kansakunnan on otettava huomioon siinäkin suhteessa omalaatuisuutensa. Joka tapauksessa on niistä arvokasta apua jokaiselle elinkykyiselle kansakunnalle, joka tahtoo järjestäytyä elämään kansallissosialistisen maailmankatsomuksen periaatteiden mukaisesti.

Kansallissosialismin maailmankatsomuksellisuus, maailmanhistoriallinen merkitys, tehtävä ja päämäärä. Kansallissosialismi kansallisen elämän oppina. Materialistisen maailmankatsomuksen hyökkäys kansallissosialismia vastaan. Maailmankatsomuksellinen kamppailu.

Saksalainen kansakunta on vääjäämättömin tositeoin elävänä todistuskappaleena osoittamassa kansallissosialistisen elämänjärjestyksen kestävyyttä ja elämänpitoisuutta. Juuri tämä elämänläheisyys tulee järkähtämättömällä varmuudella takaamaan voiton kansallissosialistiselle maailmankatsomukselle maailmankatsomusten valtakamppailussa. Kansallissosialismin herättämät elämänvoimat kansallisiksi voimiksi kehittyneinä tulevat perusteellisesti murtamaan niitä kahlehtineen aineellisuuden hengen ja siten pelastamaan inhimillisen sivistyselämän.

Kansallissosialismin elimellisestä yhteisökeskeisyyden periaatteesta, so. elimellisestä kokonaisuuskatsomuksesta johtuen kansallissosialismin ensimmäisenä suurena tehtävänä on kansakunnan herättäminen kansalliseen tietoisuuteen, sillä se on ensimmäinen askel ryhdyttäessä kohottamaan kansakunnan elinvoimaa. Aina on kuitenkin tarkoin muistettava, että kansallissosialismi ensisijaisesti on luonteeltaan maailmankatsomuksellinen ja sen tehtävät sen vuoksi maailmanhistorialliset. Siitä johtuen kansallissosialismi ei voi rajoittua vain jonkin määrätyn kansakunnan elämän kansalliseen ylösnousemukseen, vaan kaikkien elinkykyisten kansojen kansallisen ylösnousemuksen kautta se pyrkii maailmanhistorialliseen päämäärään, so. koko inhimillisen kulttuurielämän pelastamiseen ja vapauttamiseen aineellisuuden hengen sidonnaisuudesta. Kansallissosialismi on sen vuoksi myös yleisinhimillinen oppi inhimillisestä yhteisöelämästä, mikä seikka juuri tekee siitä maailmankatsomuksellisen aatteen. Kun kansallissosialismin historiallinen kutsumus on uuden historiallisen aikakauden luominen inhimilliseen elämän nykyisessä kehitysvaiheessa, edellyttää jo tämä maailmankatsomuksellista kansallissosialismia, mikä tulee

täyttämään uuden maailman omalla hengellään, so. elämänhengellä, mikä keskenään kilvoitteleviksi kansallishengiksi muotoutuneena tulee synnyttämään maailmanhistoriaa. Tämän peruskäsityksensä mukaisesti kansallissosialismi tulee julistamaan todellista vapautta ja elämänoikeutta kaikille kansoille oman kansallisen elämän pohjalla. Itsenäisen kansallisen elämän ehtona on elinkykyisyyden ja -kelpoisuuden osoittaminen, minkä tapahduttua kansallissosialismi tunnustaa kansakunnalle osanotto-oikeuden maailmanhistorialliseen elämään.

Kansallissosialistisen maailmankatsomuksen ylivoimaisuus vastustajiinsa nähden on nykyisen taistelun aikana osoittautunut vääjäämättömäksi todellisuudeksi. Synnyinmaassaan kokosi se hämmästyttävän lyhyessä ajassa kansalliset elämänvoimat ja vakautti sisäisesti kansakunnan elämän turvaten siten sen jatkuvan elämänoikeuden. Jo tämä oli saavutettavissa vain mitä ankarimpien taistelujen kautta, joissa aineellisuuden henki, tappion toisensa jälkeen kärsittyään, vihdoin kukistettiin. Ja yhtä hämmästyttävän lyhyessä ajassa kansallissosialismi on samassa maassa koonnut elinvoimansa ulkonaista vihollishyökkäystä vastustamaan. Tämä kansallisten taisteluvoimien kokoaminen tapahtui sellaisella vauhdilla, että se jo sinänsä on merkittävä suureksi ja kunniakkaaksi saavutukseksi, minkä johdosta koko maailma oli ymmällään. Kansallissosialismin maailmankatsomuksellisuudesta johtuen oli varmasti odotettavissa, että materialistinen maailmankatsomus, joka oli kärsinyt tappion tuon kansakunnan sisäisessä taistelussa kansakunnan sielusta, tulisi valmistautumaan ulkonaiseen hyökkäykseen kansakuntaa vastaan, jonka helmassa oli siinnyt uusi elämänläheinen maailmankatsomus. Materialistinen maailmankatsomus nimittäin oivalsi, että sen historiallinen kohtalonhetki oli koittanut. Pitkittääkseen elämäänsä keinotekoisesti sen oli ryhdyttävä hyökkäämään vaarallista kilpailijaansa vastaan, ennen kuin se ehtisi voimistua. Juuri materialistista katsomusta on pidettävä hyökkääjänä nykyisessä maailmankatsomuksellisessa kamppailussa. Johtajansa välityksellä Saksan kansa tarjosi useita kertoja sovinnon kättä Englannille, mutta tämä tor-

jui kädenojennuksen valiten harkitusti sotilaalliset aseet taistelun ratkaisijaksi. Lisäksi on todistettavissa muutenkin tämä materialismin hyökkäys kansallissosialismia vastaan. Jos joku on saattanut jonkun toisen avuttomaan tilaan aikoessaan surmata siten tämän toisen, niin tämän avuttomaan tilaan saatetun hyökkäystä surmaajaansa vastaan on inhimillisen oikeuden mukaan arvosteltava uhatun elämän pelastamiseksi tehdyksi hätävarjelukseksi ja sellaisena siis alun perin täysin oikeutetuksi. Todellinen hyökkääjä on avuttoman tilan aiheuttaja, so. avuttoman heitteillejättäjä, joka on katsottava surmaajaksi.

Kun palautamme mieleemme kaiken sen, mitä maailmansodan voittajavaltiot tekivät Saksan kansakunnalle, niin uskomme edelläkerrotulla esimerkillä osoittaneemme todellisen hyökkääjän. Toisaalta on myös riittäviä todistuksia ilmaantunut jo nyt siitä, että bolševistinen Neuvostoliitto oli valmistautunut hyökkäämään kansallissosialistisen Saksan selkään, oikeastaan koko Euroopan selkään. Näin ovat materialistisen maailmankatsomuksen kannattajat asettuneet yhteisrintamaan maailmankatsomuksellista kansallissosialismia vastaan. Taistelusta on siten muodostunut mitä puhtain maailmankatsomuksellinen kamppailu, jossa materialismi on tehnyt viimeisen ponnistuksensa kahlehtiakseen elämänhenkeä jatkuvasti. Materialistisen hengen historiallinen kohtalo on kuitenkin sinetöity. Historiallisen tehtävänsä suoritettuaan on materialistinen maailmankatsomus muodostunut siinä määrin elävää elämää rienaavaksi, että elämänvoimat eivät ole purkautumatta voineet sietää sen kahlehtivaa puristusta. Valtavan vyöryn tavoin elämänhengen voima syöksyy aineellisuuden voimia vastaan murskaten ne ankarassa taistelussa. Jo nyt voi elämänhenki kirjoittaa taistelulippuunsa tunnuksen victoria, voitto. Tämä lippu tulee johtamaan kansallissosialistisen maailmankatsomuksen varmaan lopulliseen voittoon. Siten on kansallissosialistinen maailmankatsomus täyttänyt ensimmäisen suuren historiallisen tehtävänsä. Ankarasti taistellen se on avannut inhimillisen elämän portin, jonka kautta käy tie kansallisen elämän ja sen kautta myös inhimillisen yhteisöelämän todelliseen vapauteen. Siihen ei kansallis-

sosialismin tehtävä kuitenkaan ole rajoittuva. Edessä on pitkä ja usein ehkä vaivalloinenkin elämän taival, minkä kuluessa vasta kehityksen kautta syntyy uusi elämä maailmankatsomuksellisen kamppailun kiirastulessa elinkelpoisiksi osoittautuneista elämän perusaineosista elimelliseksi kokonaisuudeksi sulautuneina.

IX LUKU.

Fascismi.

Fascismin perusajatuksia.

Täydellisyyden vuoksi lausumme seuraavassa muutaman sanan fascistisesta katsomuksesta järjestelmineen. Fascismin syntysanat on lausunut *Benito Mussolini,* joka Italian valtion johtajana on voinut sovelluttaa katsomuksensa myös käytäntöön. Fascistinen katsomus on jyrkästi valtiokeskeinen. Valtio on totaalinen sanan täydessä merkityksessä ja valtion tarkoitusperät ovat yksilöön ja kansayhteisöön nähden ehdottoman ensisijaiset. Yksilöllä on oikeuksia vain sikäli kuin valtion tarkoitusperät sellaisia voivat sallia, mutta yksilön uhrautumisvelvollisuus valtion hyväksi on periaatteessa kuitenkin rajoittamaton. Tämä viittaa selvään kokonaisuustajuntaan ja on sen vuoksi sellaisena perusteltu. Valtion toimivalta ulottuu periaatteessa yhteisöelämän kaikille aloille, joten valtio huolehtii kansan kasvatuksesta sekä sen henkisestä ja aineellisesta viljelyksestä. Talouselämä on valtiojohtoinen ja perustuu korporatiiviseen järjestykseen. Viimeksimainitun seikan suhteen on huomattava, että se Italiassa perustuu työnantajien ja työläisten etujen vastakohtaisuuteen, kun sen sijaan Saksassa tämä vastakohtaisuus elimellisen kokonaisuuskatsomuksen vastaisena on poistettu. Työ on siten kuitenkin korotettu talouselämän perustaksi kuten kansallissosialistisessa Saksassakin. Korporatiivinen systeemi on siten tärkeässä periaatteelliseksi katsottavassa kohdassa toinen kuin Saksassa, mutta siitä huoli-

matta fascistinenkin talousjärjestelmä merkitsee korporatiivisen työn järjestystä ja siten liberaalis-kapitalistisen järjestelmän hylkäämistä. Samoin kuin kansallissosialismi rakentuu fascismikin erilaisuuden periaatteelle ja siitä johtuvalle persoonallisuudenperiaatteelle, koska siten parhaiten voidaan edistää valtion pyrkimyksiä ja hoitaa kansayhteisön asioita kokonaisuuden edun mukaisesti. Fascistinen valtio on siis totaalinen ja luonteeltaan dynaaminen, sillä sen on joustavasti, suoraviivaisesti ja päättävästi puututtava asiain kulkuun aina, milloin tarve sitä vaatii muodollisten seikkojen tällöin esteenä olematta. Valtiotoiminnassa ilmenee selvästi keskityksen periaate toimeenpanevan vallan muodostaessa valtiovallan johtavan ja määräävän keskuksen aivan johtajaperiaatteen mukaisesti, mikä on sopusoinnussa persoonallisuusperiaatteen tunnustamisen ja etualalle asettamisen kanssa.

Fascistisen yhteisöajattelun valtiokeskeisyys ja elimettömyys. Arvostelua.

Fascismilla on omalaatuinen käsitys valtion ja kansakunnan keskinäisestä suhteesta. *Mussolini,* fascismin luoja, tahtoi opeillaan pelastaa kansansa kurjuudesta, johon bolševismin myrkky ja liberalismin heikkous olivat sen syösseet. Liberaalinen valtio oli osoittautunut voimattomaksi kansakunnan asioita hoitamaan ja bolševistinen anarkia uhkasi sen vuoksi tuhota italialaisen yhteisöelämän. Mussolini oivalsi tällöin, että vain voimakas valtiovalta voi pelastaa maan perikadolta ja palauttaa jo häiriintyneen järjestyksen. Uskomme tämän fascismin alkuperäisen tehtävän vaikuttaneen fascistiseen valtiokäsitykseen. Fascismi on syntynyt italialaisella maaperällä italialaisesta elämästä. Vasta kun tämän seikan tarkoin otamme huomioon, voimme oikein ymmärtää fascistiset opit. Siten käsitämme oikein fascismin jyrkän valtiokeskeisen käsityksen, vaikka emme voikaan sitä hyväksyä. Fascistisen käsityksen mukaan valtio näyttää saavan oikeu-

tuksensa omasta välttämättömyydestään yhteisöelämän reaaliteettina, mikä sellaisena on itsetarkoitus. Tähän itsetarkoitukseen liittyy kuitenkin välittömästi kansan, joka sellaisenaan esiintyy fascismille vain ''vaistomaisuuden tilassa olevana massana, raaka-aineena'', muodostaminen kansayhteisöksi, kansallisen tahdon ja tietoisuuden omaavaksi kansakunnaksi, jota valtio edustaa. Samalla kun valtio siten pitää yllä omaa arvovaltaansa, pitää se myös yllä edustamansa kansayhteisön arvonantoa.

Täten fascistinen valtio tunkeutuu kaikille yhteisöelämän aloille uskoen olevansa kansakunnankin muodostaja, mikä kuitenkin on ilmeinen harhakäsitys, kuten edellä olemme nähneet tarkastellessamme kansallissosialistista valtiokäsitystä. Fascistisen valtion voimanlähteenä ja kannattajana on fascistinen puolue, jonka fascistisen käsityksen mukaan tulee oikeastaan olla valtion organisaatio. Vaikka kokonaisuusajatus onkin etualalla fascistisessa ajattelussa, jää se pakosta elimettömäksi järjestömäisyydeksi, kun sen lähtökohtana on elimetön valtio-ajatus. Oikean elimellisen kokonaisuuskäsityksen lähtökohtana on aina oleva elimellinen kansayhteisö, mutta sellainen ajatus on fascismille vieras. Fascismin valtiokeskeistä peruskäsitystä emme voi luonnon- ja elämänvastaisena hyväksyä, mistä seikasta juuri johtuu, että sitä on teoreettisesti mahdoton perustella turvautumatta metafyysillisiin todistelukeinoihin.

Fascismin peruskatsomuksesta johtuu, että kansan terveellä oikeustajunnalla ei ole oikeuslähteen arvoa. Vain valtion muodostaman kansayhteisön ja siten vain valtion tahdolla on oikeutta luova voima. Vain valtion säätämät ja voimaansaattamat lait ovat oikeutta fascistisen käsityksen mukaan. Siten on lainkäyttäjän sidonnaisuus lakiin ehdoton. Valistusajan liberaalinen pyrkimys sitoa tuomari säätönäisoikeuteen on siten odottamattomalla taholla toteutunut. Tarkoitus on tosin nyt toinen kuin silloin, nimittäin valtion ja kansayhteisön auktoriteetin suojeleminen. Nullum crimen sine lege-periaate onkin Italian uudessa rikoslaissa tunnustettu. Tällaiseen ajan vaatimuksia täysin vastaamattomaan, oikeastaan takaperoiseen tulokseen on johtanut fascistisen perus-

käsityksen virheellisyys ja elimettömyys, joista viimeksimainittu seikka on katsottava fascistisen katsomuksen perusvirheeksi. Huolimatta siitä, että fascismi pyrkii kokonaisuuteen, minkä ytimenä on fascistinen valtio, epäilemme suuresti tämän kokonaisuuden kestävyyttä, sillä se perustuu elämänvastaiseen käsitykseen, jonka seurauksena voi olla vain jonkinlainen elimetön pakkovaltainen kokonaisuus. Kuvaavaa onkin, että fascismi ei milloinkaan puhu elimellisestä ajattelusta eikä elimellisestä kokonaisuuskatsomuksesta, mikä kuitenkin todellisuudessa on elämänkestävän kokonaisuusajattelun lähtökohta. Kun meilläkin eräs poliittinen suunta näyttää tavoittelevan fascistisia tarkoitusperiä, on sen johdosta lausuttava, että sellainen ei tule menestymään suomalaisessa ilmapiirissä. Meillä voi peruskatsomuksena tulla kysymykseen vain elimellinen suomalainen kansallishenki, mikä edustaa elimellistä kansayhteisökeskeistä katsomusta ja siten kansallissosialistista maailmankatsomusta. Vain snellmanilaiselle suomalaiselle kansallishengelle voidaan suomalaisen kansakunnan suuri tulevaisuus rakentaa. Suomalainen kansallishenki ei koskaan tule viihtymään valtiokeskeisessä pakkopaidassa.

X LUKU.

Suomalainen kansallissosialismi.

Suomalainen kansallissosialismi maailmankatsomuksellisen kansallissosialismin elävänä kansallisena muotona. J. V. Snellmanin elimellinen kansallishenki kansallissosialistisen hengen mukainen.

Seuraavassa aiomme tarkastella suomalaista yhteisöelämää kansallissosialistisen maailmankatsomuksen näkökulmasta, so. suomalaisen yhteisöelämän valmiutta ja kelpoisuutta kansallissosialistisen maailmankatsomuksen mukaiseen yhteisöelämään. Suomalaista yhteisöelämää on tällöin verrattava elämänläheisyyden mittapuuhun, joka tässäkin tulee toimimaan ratkaisevana kriteeriona, kuten aikaisemmin tapahtui maailmankatsomuksiin nähden. Mitä elämänläheisemmäksi suomalainen yhteisöelämä todellisuudessa osoittautuu, sitä helpommin se muuttuu kansallissosialistiseksi yhteisöelämäksi, kun taas päinvastainen olotila olisi omiaan tietyssä määrin vaikeuttamaan kansallissosialistisen yhteisöelämän toteutumista. Kuten aikaisemmin on huomautettu, kansallissosialismi lähtee siitä peruskäsityksestä, että kansallissosialistista maailmankatsomusta ei sellaisenaan voida toteuttaa erilaisten kansakuntien keskuudessa. Kansallissosialismi ei missään tapauksessa ole kansainvälinen katsomus, vaan ennen kaikkea kansallinen, elimellinen kokonaisuuskatsomus. Kansallissosialistinen peruskatsomus luo tosin yleisinhimillisen pohjan elimelliselle kansalliselle kokonaisuuskatsomukselle, mutta se vaatii täydennyksekseen peruskatsomuksensa mukaisesti ennen kaikkea myös jokai-

sen kansakunnan omaperäisen kansallishengen. Kansakunnan omaksuessa kansallissosialistisen maailmankatsomuksen ja tämän liittyessä siten kansakunnan omaperäisen henkisen pääoman kanssa elimelliseksi yhteensulautumaksi, syntyy mainitun maailmankatsomuksen läpitunkema kansallishenki, joka ilmentää kansakunnan elämän omaperäisyyttä. Tämä on perustavan tärkeä seikka. Kansallissosialismin peruskäsitys on jyrkästi kansayhteisökeskeinen ja merkitsee sitä, että maailmanhistoria syntyy kansakunnallisten voimien vapaassa kilpailussa, so. elämäntaistelussa, mikä ratkaisee jokaisen kansakunnan elinkelpoisuuden ja elämänoikeuden. Kansallishenget ovat siten maailmanhistoriallisen kehityksen perustekijöitä ja suorittavat sellaisina elämänhengen työtä. Vain elinvoimainen kansallinen elämä voi olla sekä kansakunnan oman että koko inhimillisen kulttuurielämän perustana. Sen vuoksi kansallisen elämän elinvoimaisuuden kohottaminen on kansallissosialismin tärkein lähipäämäärä. Vasta kun kansakunta on saavuttanut alati uhrivalmiin taisteluhengen, on sen historiallinen elämänoikeus turvattu.

Näin kansallissosialismi julistaa suomalaiselle kansakunnalle oman kansallisen suurmiehemme *Juhana Vilhelm Snellmanin* suomalaista kansallishenkeä, joka oli täysin elimellinen kokonaisuuden henki, kuten kansallissosialistinenkin henki on. Aikansa valtiollisista olosuhteista ja ajan virtauksista johtuen Snellmanin filosofinen järjestelmä oli muodollisesti valtiokeskeinen, mutta hänen valtionsa ei ollut mitään muuta kuin elimellisen kansallishengen elävä muoto, joten snellmanilainen ja kansallissosialistinen käsitys kansallishengestä ovat täysin samat. Metafyysilliseen vaippaan käärityllä opillaan Snellman julisti meille suomalaisille kansallisen hengen suurta elämänvoimaa, ja sen mukanaan tuomaa suurta kansallista tulevaisuutta, aivan samoin kuin runoilija ylisti rakastamaansa Suomen kansaa laulaen sille kuvakielin kansansa suurta tulevaisuutta. Silloisena aikana tämä ei olisi ollut muulla tavoin mahdollista, sillä jo valtiolliset olosuhteet kansakuntamme kohdalta olisivat sen estäneet. Mutta vaikeinakin kansallisen sorron aikoina voi filosofi runoilijan tavoin puhua

kansalleen omalla kielellään elämän totuuksia, pitäen siten kansallista taistelulippua ylhäällä silloinkin, kun se näyttää ulkonaisesti katsoen mahdottomalta. Suomalaisen kansan sielusta Snellman on löytänyt suomalaisen kansallishengen, joka kaikista kansakuntaamme alati uhanneista vaaroista huolimatta on kautta aikojen säilynyt terveenä ja elinvoimaisena.

Suomalaisen yhteisöelämän omaperäisyys, ankaruus, puhtaus, taistelu- ja elinkelpoisuus sekä elämänläheisyys.

Uskomme erityisesti juuri meillä elimellisen kokonaisuuskatsomuksen voittoon. Kansakuntamme historiallinen menneisyys, joka puhuu meille kunniakkaasti suoritetusta, ankarasta ja jatkuvasta elämäntaistelusta niin sodan kuin rauhankin päivinä, on luonut elävän ja kestävän perustan kansallissosialistiselle katsomukselle ja sen toteutumiselle suomalaisen kansallishengen elimellisenä kokonaisuutena. Sekä menneitten aikojen että varsinkin nykyhetken ankarissa koettelemuksissa esiinpursuava elämä, jossa veri- ja historialliseen kohtalonyhteisyyteen perustuva suomalainen kansallishenki, joka kauneimpana ja puhtaimpana ilmenee suomalaisessa asevelihengessä, merkitsee itse asiassa elävän ja luonnollisen suomalaisen kansakokonaisuustajunnan syntymistä kansakuntamme tulevaisuuden kestäväksi perustaksi. Tämä perusta on pyhitetty runsaalla suomalaisella verellä, joka siten on oleva luonnollinen suomalaisen yhteisöelämän perusta. Pysähtykäämme hetkeksi kuuntelemaan verin ja kyynelin kostutetun suomalaisen maaemon ääntä, joka kertoo meille esi-isiemme lakkaamattomasta taistelusta ja hartaasta uurastuksesta sekä rintamailla että mittaamattomissa erämaissa ja metsissä täällä kaukaisessa, karussa Pohjolassa, missä suomalaisen kansanheimon uljaat miehet aina ovat osoittaneet taisteluvalmiutta puolustaessaan tätä maata, kotiaan ja kontuaan idän vainolaista vastaan.

Jo ns. viikinki- eli varjaagiaikana kehittyi ensin Lounais-Suomessa ja Satakunnassa ja sitten Hämeessä omaperäinen suo-

malainen yhteisöelämä, joka jo silloin, kuten aina myöhemminkin, sai runsaita vaikutteita länsimaisesta sivistyksestä. Näitten varhaisten aikojen suomalaisesta elämästä on uudemman historiantutkimuksen mukaan peräisin Kalevalan sankarirunous, mikä kertoo meille suomalaisesta, loistavasta sankarihengestä ja varhaisesta omaperäisyydestä erikoisina suomalaisen kansanluonteen ominaisuuksina. Jo silloin Suomen mies viljeli peltojaan rintamailla tai samoili erämiehenä erämaissa ja asemiehenä kaukaisen pohjan perillä ja myös idän mailla osoittaen aina uhrautuvaisuutta, uskallusta ja miehuutta sekä sankarillista taistelukelpoisuutta, sinnikkyyttä ja kestävyyttä. Maamme maantieteellinen asema lännen ja idän etupiirien rajamaana on aina vetänyt maamme maailmanhistoriallisten tapausten pyörteisiin, milloin taistelutantereena, milloin taas kotoisella pohjalla tapahtuvan rauhallisen länsimaisen sivistystyön viljelysalueena. Näinä varhaisina aikoina on, kuten aikaisemmin on huomautettu, suomalainen kansakunta elänyt itsenäistä yhteisöelämää, mistä on muodostunut loistava sankarikausi puhtaan suomalaisen kansallishengen historiallisena ilmaisuna. Historiallisena aikakautena kristinuskon juurruttua maahamme Suomen kansa on vähitellen, aina uurastaen, kärsien ja taistellen hahmoutunut elimelliseksi kansakokonaisuudeksi, jonka asuma- ja elinala maantieteellisestikin on eheä kokonaisuus. Omalla kansallisella pohjalla seisoen suomalainen kansakunta on koko historiallisen aikansa ollut länsimaisen sivistyksen etuvartiona itää vastaan kestäen uljaasti usein yksikseenkin jätettynä mitä raskaimmat koettelemukset, osoittaen siten mitä ilmeisintä elinvoimaisuutta. Suomalainen elämä ei milloinkaan ole tuhoutunut sodan verisimmissäkään melskeissä, vaan se on aina noussut yhä uudestaan ja uudestaan tuhkasta ja rakentanut itselleen aina entistä ehomman elämän.

Harras usko ja luottamus oikean voittoon ja uuteen aurinkoiseen päivään on aateloinut isiemme taisteluntäyteisen elämän, jossa omaperäinen suomalainen henki on itänyt ja kasvanut ja noussut vihdoin kukoistukseen. Tämä henki on nytkin elävänä

keskuudessamme tajuten selvästi tehtävänsä ja velvollisuutensa kansakunnan nykyisyyteen ja tulevaisuuteen nähden.

Ankaran elämäntaistelun ja sitkeän uurastuksen ilmapiirissä ei voi elää muu kuin sen oma henki, so. työn ja taistelun henki. Tämän hengen on vallittava yhteisöjärjestystämme. Meidän on luotava oikean suomalaisen kansallishengen mukainen oikeus, jota kaunistavat työn ja taistelun tunnukset. Suomalaisen kansakunnan tulikasteinen elämä Pohjolan talvisissa, räiskyvissä pakkasissa ja kesäisessä helteessä on osoittanut jäyhän elinvoimansa ja aukonut itselleen uusia tulevaisuuden latuja. Ikimuistoisella tavalla suomalainen kansakunta on vaalinut esiisiensä perintöä ja luonut itselleen kestävän perustan, jolla suomalainen viljelys tulee kukoistamaan tulevien sukupolvien onneksi ja menestykseksi. Siten Suomen kansa on antanut koko maailman kasvojen edessä elävän todistuksen suomalaisen kansanhengen elinvoimaisuudesta, mikä kaikista tuhoamisyrityksistä huolimatta on säilynyt suomalaisen veren puhtauden ansiosta yli kokonaisten historiallisten aikakausien, yli vieraan ruotsalais- ja venäläisvallan aikojen. Tässä yhteydessä on syytä tämän suomalaisen elämänilmiön ymmärtämiseksi huomauttaa, että suomalainen kansakunta on koko elämänsä ajan suurin piirtein säilyttänyt rodullisen puhtautensa ja turvannut siten suomalaisen veren ja sielunelämän puhtauden.

Suomalaiset ovat synnynnäistä urheilukansaa. Jo varhaisina aikoina he ovat osoittautuneet kestäviksi ja urhoollisiksi erämiehiksi ja pohjankävijöiksi osoittautuen siten luonnostaan voimakkaaksi kansakunnaksi. Kautta aikojen on suomalainen veri osoittanut synnynnäistä kilpailu- ja taisteluhenkeä pursuavan elinvoiman ilmennyksinä. Kun urheilukulttuuri myöhäisempinä aikoina valtasi kaikkien kansojen mielenkiinnon, on Suomen kansa silloinkin ollut väkilukuunsa nähden maailman ensimmäinen urheilukansa. Spontaanisesti maasta nousten on suomalainen urheiluelämä, joka on suomalaisen veren ja hengen olemuksellinen ilmiö, saavuttanut maailmankuuluisuuden. Suomen köyhä valtio ei hyvästä halusta huolimatta ole voinut toistaiseksi riittävästi

tukea kansakuntansa ruumiillista kulttuuria, joten suomalaiselle urheilulle on annettava sitäkin suurempi tunnustus. Osittain on valtiovallan suhtautumiseen vaikuttanut myös liberaalisen katsomuksen mukaisesti kieroon ohjattu kansakunnan kasvatus, jossa ei ole kiinnitetty riittävää huomiota ruumiilliseen kuntoisuuteen, mikä kuitenkin on myös henkisen elämän perustus. Mutta tämän on moninkertaisesti korvannut kansan luonnonperusteinen innostus ruumiinliikuntoon, joten voimme todella puhua suomalaisesta urheilukansasta. Juuri tälle suomalaisen kansan olemukselliselle ilmiölle annamme mitä suurimman arvon ja merkityksen kansakuntamme elinvoimaisuuden säilymisen ja jatkuvan kehittymisen ollessa kysymyksessä. Ja kun tämä kaikki on johtunut kansakunnan luonnosta, on sille annettava kaksinkertainen arvo. Vastaisuudessa on tätä suomalaisen kansakunnan verellistä ominaisuutta suomalaisen kansanvaltion ryhdyttävä erityisesti tukemaan, sillä juuri siinä on kansakuntamme elämän perusta.

Edellisen lisäksi on mainittava, että kansallemme on tunnusomaista luonnollinen terveydenhoito, suomalainen sauna ja puhtaus, joten kansallemme todella on ominaista ruumiin ja sen kautta myös sielun puhtaudesta huolehtiminen. Synnynnäisiksi katsomme myös suomalaisissa ilmenevän uhri- ja taisteluvalmiuden, jonka turvin aina olemme ryhtyneet lujaan vastarintaan silloinkin, kun taistelu inhimillisesti katsoen näyttää suorastaan ylivoimaiselta. Vaikka itäinen perivihollisemme suurina laumoina ja hyvin varustettuna aikojen kuluessa on jatkuvasti hyökännyt pienen kansamme kimppuun pyrkimyksenään sen tuhoaminen ja sen elinalan riistäminen, ovat suomalaiset usein heikosti aseistettuina aina olleet valmiit nousemaan taisteluun hyökkääviä barbaarilaumoja vastaan. Suomalainen ei ole koskaan kysynyt taistelussa vastustajansa mieslukua, joka ei milloinkaan ole häntä säikäyttänyt. Kestävänä ja urhoollisena sekä luottaen Korkeimman varjelukseen suomalainen sotilas on aina kautta aikojen kulkenut isiensä teitä. Taistellen vertaan vuodattaen hän on uskollisesti viimeiseen hengenvetoonsa saakka kamppaillut kansansa ja isiensä maan, perheensä ja kotikontunsa puolesta aina luottaen

siihen, että pimeimmänkin päivän päätyttyä koittaa uusi huomen. Uskomattomalla sitkeydellä ja tahdonlujuudella suomalainen mies on rauhan päivinä jälleen rakentanut tuhotun kotinsa ja saattanut viljelyksensä entistä kukoistavammiksi. Suomalainen on aina rakastanut perhe-elämän puhtautta ja kunniallisuutta, ja siitä johtuu, että hänen rakkautensa kotiinsa ja kontuunsa on rajaton. Tämän pyhän rakkauden innoittamana hän on aina valmis taistelemaan viimeiseen veripisaraan, milloin vainolainen maata uhkaa.

Kun vielä muistamme suomalaisen hartaan uskonnollisen mielen, olemme edelläolevasta löytäneet ne suomalaisen veren ja hengen ominaisuudet, jotka ankaran elämäntaistelun tuloksena ovat synnyttäneet elinvoimaisen suomalaisen kansallishengen. Sen puhtaimpana ilmauksena parhaillaan jatkuvassa vapaussodassamme idän vainolaista vastaan näemme suomalaisen asevelihengen. Suomalainen mies ei vapaussodassamme suinkaan taistele minkään plutokraattisen demokratian tai ryhmäedun puolesta, vaan hän taistelee kansansa, perheensä, kotinsa ja maansa puolesta, hän taistelee suomalaisen kansakunnan elämänoikeuden, suuren suomalaisen tulevaisuuden puolesta. Juuri tämä suomalaisen kansakunnan uljas vapaustaistelu osoittaa koko maailmalle suomalaisen kansakunnan elämänlähteitten puhtauden ja niistä pulppuavat runsaat elinvoimat. Me uskomme, että uusi elimellinen maailmankatsomus tulee antamaan kansalliselle panoksellemme nyt käytävässä maailmankatsomuksellisessa taistelussa arvokkaan sijan, niin että kansakuntamme sen turvin tunnustetaan oikeutetuksi kokoamaan heimonsa jäsenet suomalaiseen kansayhteisyyteen. Suur-Suomen luominen on nyt suomalaisen elämän tunnus, samoin kuin suomalaiseen kansalliseen elämään nojautuvan suomalaisen henkisen ja aineellisen viljelyksen suuruuteen saattaminen. Me vakuutamme, että suomalaisen sivistyselämän voimat ovat riittävät luomaan myös suomalaisen henkisen suuruuden ja sen kautta osaltaan edistämään maailmanhistoriallista kehitystä, sillä Suomen kansa ei ole vain kypsä taistelemaan, vaan myös luomaan uutta elämää, jolle nykyään elävä suomalainen sukupolvi on

isiensä perinteitä kunnioittaen luonut järkkymättömän pohjan. Luottamuksella voimme nuorisomme käsiin uskoa myös kansakuntamme tulevaisuuden, sillä tämä nuoriso on elämäntaistelun karaisema.

Ylläolevassa olemme tarkastaneet niitä suomalaisen elämän lähteitä, jotka ovat ylläpitäneet kansamme elinvoimaa ja jotka sen vuoksi ovat kansamme olemuksen mukaisia. Tältä pohjalta suomalaista yhteisöelämää arvostellen on todettava, että sen elämänläheisyys on kieltämätön tosiasia. Sen vuoksi on elimellisen kokonaisuuskatsomuksen toteuttamiseen kaikki edellytykset olemassa. Me emme kuitenkaan voi ummistaa silmiämme suomalaiskansallista yhteisöelämää uhanneilta sisäisiltä vaaroilta, sillä niiden olemassaolo on ollut ilmeinen. Me emme voi kieltää sitä tosiasiaa, että kansamme elämää on yritetty myrkyttää elimettömillä materialistisilla katsomuksilla, joiden elämänvastaisuuden edellä olemme osoittanut. Me tiedämme hyvin, että meilläkin liberaalis-kapitalistinen maailmankatsomus yhdessä hengenheimolaisensa marxilaisen materialismin kanssa on suuressa määrin myrkyttänyt kansan sielua, niin että rauhan päivinä mieli kävi apeaksi, kun julkisesti ei ollut enää nähtävissä juuri mitään muuta kuin kansallisen elämän hävittämiseen tähtäävää toimintaa. Suomen kansa saa olla kohtalolle kiitollinen siitä, että materialistisen katsomuksen historiallinen valtakausi on saavuttanut kehityksensä huipun ja sen vuoksi joutunut siihen vaiheeseen, mikä merkitsee kehityksenlain mukaisesti tuon katsomuksen ajallista loppua. Jos kansakuntamme olisi verellisesti ollut heikkorotuinen ja siitä syystä heikkotahtoinen, olisi kohtalomme ollut sinetöity ja meistä olisi tehty kansainvälisiä, persoonattomia massaihmisiä, jotka olisivat joutuneet itsekkään materialistisen hengen tahdottomiksi välikappaleiksi. Seurauksena olisi ollut suomalaisen kansallisen elämän luhistuminen ja kansakuntamme täydellinen pirstoutuminen ja tuhoutuminen. Kiitämme nöyrästi kohtaloa siitä, että se on lahjoittanut kansallemme luontaisen terveydenvoiman, jonka avulla olemme voineet pelastautua kultaisen Molokin syleilystä ja säästyneet myös aasialaisen bolševismin ahnaalta, kansakuntamme

tuhoa ennustavalta saaliinhimolta. Aineellisen katsomuksen kannattajien on kerta kaikkiaan vapaustaistelumme myönteisenä tuloksena tajuttava se tosiasia, että uusi suomalainen yhteisöelämä on rakennettavissa vain elimellisen kokonaisuuskatsomuksen varaan ja että sen vuoksi kaikki yksilö- ja ryhmäpyyteisyys on unohdettava menneisyyteen kuuluvana. Suomen kansan on itse, kun rauhan päivä vihdoin on koittanut, huolehdittava siitä, että rintamilla ja niiden takana syntynyt suomalainen aseveli-henki tulee kansamme johtotähdeksi ja elämänkestäväksi perustaksi. Meidän on erityisesti huolehdittava siitä, että bolševismin rutto ei saa saastuttaa kansakuntamme jäseniä. Siinä suhteessa ei parannusta saada aikaan millään käärehoidolla. Tartunnan levittäjät on kerta kaikkiaan eristettävä ja siten tehtävä kansakunnalle vaarattomiksi.

Kommunistisen toiminnan maanpetoksellisuus. Suomalainen työmies. Kansallinen yksimielisyys.

Kommunistista toimintaa Suomessa on aina johdettu suoraan Moskovasta, ja sen tarkoituksena on ollut, olipa sitten kysymyksessä maanalainen tai julkinen toiminta, Suomen saattaminen Neuvostoliiton alaisuuteen. Venäläinen bolševismi ei ole milloinkaan hyväksynyt edes ''suomalaista kommunismia'', joka on suoralta kädeltä leimattu ''natsionalismiksi'' ja jonka kannattajat on ''natsionalisteina'' muitta mutkitta likvidoitu. Tämän tietävät hyvin suomalaiset kommunistit, joista osa on tahtonut irtaantua venäläisen bolševismin holhouksesta, mutta heidät on aina kukistettu. Suomen Kommunistinen Puolue (SKP) on aina ollut neuvostolaisen bolševismin alajärjestö, jonka päämäärä on ollut maanpetoksellinen, kuten kaiken muunkin kommunistisen toiminnan päämäärä meillä. Asianlaita on nimittäin sellainen, että maanalainen SKP todellisuudessa aina on määrännyt julkisestakin kommunistisesta toiminnasta, mikä siten on palvellut maanpetoksellisia tarkoitusperiä. Kommunistisen toiminnan juriidisen

arvioinnin on sen vuoksi aina päätyttävä maanpetoksen toteamiseen. Jos tästä seikasta on aikaisemmin vielä voinut olla epätietoisuutta eräissä tapauksissa, niin viimeksikuluneiden kahden vuoden aikana sattuneet tapaukset antavat meille lopullisesti luotettavan pohjan kommunistisen toiminnan arvioinnille. Me muistamme hyvin Neuvostoliiton hallituksen toimesta järjestetyn O. V. Kuusisen ''hallituksen'', minkä piti edustaa Suomen virallista hallitusta neuvostolaisten sotalaumojen talvisodan aikana vyöryessä hyökkääjinä maahamme. Jo silloin oli tarkoituksena maamme bolševisoiminen ja sen liittäminen Neuvostoliittoon. Juuri tätä tapausta varten oli maassamme harjoitettu kommunistista toimintaa yli 20 vuoden ajan siinä toivossa, että neuvostolaisen hyökkäyksen tapahtuessa Suomea vastaan Suomessa syntyisi kommunistinen kapina, millä tuhottaisiin maamme puolustamismahdollisuudet. Suomen kansan tervettä elinvoimaa osoittaa se seikka, että 20 vuoden ajan tehdyllä kommunistisella myyräntyöllä ei puolustustahtoamme oltu voitu murtaa eikä kansakuntaamme sisältäpäin jäytää, kuten tarkoitus oli ollut. Erittäin räikeäksi kävi kommunistinen myyräntyö Moskovan rauhanteon jälkeen, jolloin täällä neuvostolaisten palveluksessa hyörineet ryömäläiset, Suomen ja Neuvostoliiton rauhanystävät, aivan julkisesti harjoittivat maanpetoksellista toimintaa, jonka tarkoituksena oli murtaa vapaussotamme runtelema kansakuntamme sisältäpäin, jolloin Suomi Baltian maiden tavoin olisi pudonnut Neuvostoliiton syliin. Raskaitten kärsimysten ja suurten veriuhrien runtelemanakin Suomen kansa osoitti jälleen tervettä elämänvoimaa torjuessaan päättäväisesti nämä tuholaiset. Suomalaisen kansakunnan elinvoiman ylevimpänä ilmauksena voidaan pitää parast'aikaa käynnissä olevaa vapaussotaamme, mihin meidän oli pakko ryhtyä runsaan viidentoista kuukauden kuluttua Moskovan rauhanteon jälkeen. Kun Suomen kansa täten on joutunut katsomaan elämää suoraan silmiin ja taistelemaan herkeämättä ja ankarasti elämänoikeutensa säilyttämiseksi, on sen nyt vihdoin elämänlain suomalla oikeudella tuhottava ne voimat, jotka ovat kansakuntamme elämää uhanneet. Suomen sinivalkoinen kirja

ja presidentti Rydin 26. 6. 1941 pitämä ytimekäs puhe, jossa valtakuntamme päämiehen suusta ensimmäisen kerran saimme kuulla kaunistelemattoman totuuden, antavat meille siinä suhteessa hyviä toiveita, sillä valtiomme johdon taholta lausutut sanat eivät saa missään tapauksessa jäädä vain sanoiksi, vaan niiden on kehityttävä todellisiksi loppuun saatetuiksi teoiksi. Se on oleva kansakuntamme uuden elämän ehdoton edellytys.

En voi olla mainitsematta eräitä seikkoja, jotka käsitykseni mukaan saattavat itsenäisyysaikamme demokratian omituiseen valoon. 1920-luvulla kommunistit saivat toimia meillä julkisesti, mikä todellisuudessa merkitsi sitä, että valtio- ja maanpetoksellista bolševistista myyräntyötä voitiin maassamme avoimesti harjoittaa. Vaikka kommunistit eivät, kuten tiedämme, mitenkään hyväksy ns. parlamentaarista toimintaa, osallistuivat he kuitenkin siihen erittäin innokkaasti, koska he oivalsivat antaa suuren arvon sille seikalle, että he voivat käyttää eduskunnan puhujalavaa propagandansa harjoittamista varten. Kansanedustajina heidän agitaattorinsa nauttivat kaiken lisäksi vielä koskemattomuuden ja loukkaamattomuuden oikeutta. Ken vaivautuu lukemaan tuona aikana syntyneitä eduskunnan pöytäkirjoja, havaitsee helposti, miten suuressa määrin kommunistit käyttivät hyväkseen eduskunnan puhujalavaa maanpetoksellisen toimintansa edistämiseksi. Ei suinkaan ollut harvinaista, että kommunistiset edustajat lukivat eduskunnassa pitkiä ennakolta kirjoitettuja puheita, joiden syntymäpaikka oli Moskovassa, Pietarissa tai Helsingissä oleva kommunistinen pesäke ja synnyttäjinä Suomen kommunistisen puolueen ruplakommunistit. Tämän kaiken demokraattinen hallitusvaltamme tiesi, mutta ei katsonut voivansa ryhtyä ratkaiseviin toimenpiteisiin tällaisen menon lopettamiseksi. Tosin oli maamme hovioikeuksissa jatkuvasti syytettyinä kommunistisen toiminnan miehiä ja naisia, joita tuomittiin erisuuruisiin vapausrangaistuksiin, mutta varsinaiseen kommunistisen hapatuksen poistamistyöhön hallitusvalta ei ryhtynyt. Tämän kirjoittajalla oli noina aikoina myös tilaisuus käyttää eduskunnan puhujalavaa, jolta kerran eräänä syksyisenä iltana perustellusti

osoitin, että kommunistinen toiminta on maanpetoksellista ja että sitä johdetaan suoraan Moskovasta. Maassamme toimi silloin julkisesti ''Työväen ja pienviljelijäin puolue''-niminen kommunistinen järjestö. Sillä oli valtiopäivillä huomattava määrä edustajia, jotka parhaan kykynsä mukaan koettivat täyttää Suomen kommunistisen puolueen heille antamat tehtävät. Kiinnittääkseni vakavasti valtiovallan huomiota heidän valtio- ja maanpetokseen tähtäävään toimintaansa, lausuin mainituille ''työväen ja pienviljelijäin'' edustajille mm., että ''he kyntävät ja kylvävät tätä maata venäläisillä kivääreillä''. Puheeni herätti kyllä poliittisissa piireissä melkoista huomiota, sillä siitä virisi keskustelu mm. sanomalehdistömme palstoilla. Kommunistit tuomitsivat minut kuolemaan, sillä heidän silloisen pää-äänenkannattajansa ''Tiedonantajan'' palstoilta sain seuraavana päivänä lukea, että minut on katsottava lainsuojattomaksi. Viralliselta taholta ei puheeseeni kuitenkaan kiinnitetty paljoakaan huomiota, joten yritykseni siinä suhteessa epäonnistui. Tosin ei kuitenkaan aivan kokonaan, sillä eduskunnan seuraavassa istunnossa puhemies antoi minulle eduskunnan pöytäkirjoihin merkittävän varoituksen kerrotun lausuntoni johdosta, koska hänen mielestään olin käyttänyt loukkaavaa sanontaa kommunistisista kansanedustajista. Mainittakoon vielä, että kommunisteilla oli edustajansa mm. eduskunnan puolustusasiainvaliokunnassa.

Näin valtiolaivamme purjehti aina Lapuan liikkeen päiviin saakka. Vasta tämän liikkeen aikaansaaman voimakkaan painostuksen ansiota on, että kommunistiset organisaatiot maassamme täydellisesti murskattiin ja pantiin sulku kommunistiselle toiminnalle yleensäkin. Kun Lapuan liikkeen synnyttämät mainingit heikkenivät, järjesti Suomen kommunistinen puolue uudelleen rivinsä ja alkoi taas maanpetoksellisen toimintansa, mikä seikka ei ole voinut olla valtiovallalle tuntematon. Ennen talvisotamme alkua oli maassamme ilmeisesti hyvin organisoitu kommunistinen järjestö, jonka vaikutus oli selvästi havaittavissa, varsinkin suurten yhdyskuntien liepeillä. Vihollisen kimppuumme tekemän hyökkäyksen aiheuttama kansallinen nousu teki kuitenkin tyh-

jäksi kommunistien suunnitelmat, joihin mm. kuului työväestön nostattaminen kapinaan laillista hallitusta vastaan. Tarkoituksena oli siten murskata maamme puolustamismahdollisuudet. Moni uskoi, että sotatilan poikkeusluontoisten säännösten turvin olisi kommunistisen toiminnan mahdollisuudetkin maassamme perusteellisesti tuhottu, mutta joistakin käsittämättömistä syistä niin ei kuitenkaan tehty. Talvisodan päätyttyä kommunistit ryhtyivät kansakuntamme elinvoimaisuuden, taistelukuntoisuuden ja puolustustahtomme järjestelmälliseen hävittämiseen vihollisemme käskyläisinä ja palkkalaisina. Tarkoituksena oli ''räjäyttää'' kansakuntamme sisältäpäin ja kypsyttää se alttiiksi neuvostolaiselle komennolle. Lopullisena tarkoituksena oli tällöinkin maamme liittäminen Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton alaisuuteen. Tällaiseen päämäärään tähtäävä toiminta on selvästi maanpetoksellista. Erinäiset ulkopoliittiset syyt voivat tehdä ymmärrettäväksi sen seikan, että ''välirauhan'' aikana valtiovalta ei katsonut voivansa ryhtyä tuon rikollisen toiminnan perusteelliseen tuhoamiseen, vaan jäi odottamaan sopivampaa aikaa. Kun vihollinen uudestaan hyökkäsi aiheettomasti kimppuumme, oli tuo aika koittanut. Silloin saimmekin ensimmäisen kerran itsenäisyytemme aikana valtiomme päämiehen suusta kuulla totuuden kommunistisesta toiminnasta, mikä jo sellaisenaan oli hyvä enne. Jatko ei kuitenkaan ole ollut tyydyttävä, sillä vaikka toisaalta onkin myönnettävä, että kommunistisen toiminnan valvontaa on tehostettu, niin toisaalta on kuitenkin edelleen todettava, että perusteelliseen puhdistustyöhön bolševismin myrkyn tuhoamiseksi ei käsitykseni mukaan vielä ole ryhdytty. Kun tämän puhdistustyön kunnollinen suorittaminen on kansakuntamme elinehto, niin kansallinen Suomi odottaa kärsimättömästi työn aloittamista täydellä voimalla. Kansamme vakaa tahto on, että bolševismi tästä maasta hävitetään juuria myöten kansallisen elämämme vaarallisimpana tuhoojana, suurten kärsimysten ja onnettomuuden tuojana. Mikään liberaalinen humaanisuus tai jokin muu sellainen seikka ei saa olla esteenä tehtävän suoritukselle, minkä tarkoi-

tuksena on kansakuntamme elämänoikeuden lopullinen turvaaminen.

Tässä yhteydessä on erityisesti syytä huomauttaa, että suomalainen työmies on ennen kaikkea juuri suomalainen työmies, so. suomalaisen kansakunnan oma poika. Huolimatta siitä, että hänet liberaalis-kapitalistisen järjestelmän ansiosta on suorastaan ajettu marxilaisuuden syliin, ei hän kuitenkaan todellisuudessa koskaan ole ollut marxilaisen katsomuksen kannattaja. Marxilaisista sosialistisista opeista ei suomalainen työmies todellisuudessa tiedä mitään. Hän on vain antanut äänensä valtiollisissa ja kunnallisissa vaaleissa sosialisteille, koska hän ei ole voinut ääntään muillekaan antaa, sillä hän on oivaltanut, että liberaalis-kapitalistisen järjestelmän kannattajat eivät voi hänen etuaan ajaa, mikä oivallus on ollut aivan oikea. Kun toisaalta sosialistit ovat suuriäänisesti tehneet itsestään propagandaa juuri sillä, että he ovat työtätekevien asianajajia, on suomalainen työmies antanut äänensä heille tahtomatta kuitenkaan siten itse tunnustautua kansainvälisen marxilaisuuden kannattajaksi. Jos suomalainen työmies todella tietäisi, mitä marxilainen sosialismi oikein merkitsee käytäntöön sovellettuna, kääntäisi hän sille selkänsä, kuten hän on tehnyt marxilaiselle bolševismillekin. Suomalainen työmies rakastaa kansaansa ja maatansa usein paljon lämpimämmin ja syvällisemmin kuin konsanaan kapitalistinen yrittäjä. Huolella ja rakkaudella hän suhtautuu myös perheeseensä, jonka elämäntarpeista hän ankarasti taistellen tahtoo pitää huolta. Samoin hän huolehtii lastensa kasvatuksesta kiitettävällä tavalla. Eikä suomalainen työmies useissakaan tapauksissa vielä ole suistunut elimettömyyden suohon, vaan hän viettää tervettä perhe-elämää luoden kansakunnalle uutta elämää. Siinäkin suhteessa suomalainen työmies kykenee kilpailemaan ja suomalaisen porvarin kanssa kilpailun voittamaankin. Kaiken lisäksi on vapaustaistelumme ratkaisevalla tavalla osoittanut, että suomalainen veri virtaa hänen suonissaan ja että hän sittenkin on aina hengittänyt suomalaista ilmaa. Huolimatta siitä, että sosialistiset johtomiehet ja sosialistinen sanomalehdistö vielä tänä päivänä soittavat epäkansallisia

levyjä, elää suomalaisen työmiehen rinnassa suomalainen kansallishenki. Hän kuulee suomalaisen veren äänen, ja hän tuntee sen omakseen. Se on elämäntotuus, joka oikeuttaa hänet suomalaisen kansallisen elämän tukipylväänä saamaan suomalaisen työmiehen kunniakkaan arvonimen. Tämä tosiasia on Suomen kansan muistettava yhteistä tulevaisuutta rakennettaessa, ja se velvoittaa Suomen kansaa takaamaan suomalaiselle työmiehelle sosiaalisen turvallisuuden, ei vain juhlapuheissa, vaan ennen kaikkea teoissa. Sen on suomalainen työmies ansainnut.

Kun suomalainen työmies myös rauhan päivinä marssii elimellisessä suomalaisessa rintamassa, kuten nyt vapaustaistelussamme, on suuri kansallinen toivomme toteutunut. Silloin on luotu myös kestävä perustus suomalaisen kansakunnan suuruudelle. Kaikki tämä edellyttää kansallisen pääoman ja työn elimellistä yhteisyyttä ja solidaarisuutta. Pääoman ja työn sopusointuun saattaminen yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden pohjalla on suuri kansallinen tehtävämme.

Meillä ja ulkomaillakin on viime aikoina paljon puhuttu kansamme ihailtavasta yksimielisyydestä, joka teki meille mahdolliseksi voitokkaan taistelumme kansamme vapauden ja elämänoikeuden turvaamiseksi valtavan ylivoimaista hyökkääjää vastaan. Suomen kansan eteen asetettu tehtävä tuolla kohtalon hetkellä oli järjellisesti laskien suorastaan ylivoimainen. Liberaalisen rationalisuuden henki yhdistyneenä eräisiin poliittisiin, laskelmoiviin tekijöihin oli ollut suuntaamassa kansamme kohtaloa sisäisen ja ulkonaisen voimattomuuden tielle, joka varmasti olisi johtanut kansakuntamme itsenäisen elämän tuhoutumiseen kansan elämän suuntauksen luonnollisena seurauksena. Kaitselmusta ja kansakuntamme sisäistä, tervettä ja elimellistä elämänvoimaa, jonka elinjuuret eivät olleet vielä tuhoutuneet, saamme kiittää siitä, että kansamme luonnollisen itsesäilytysvaiston herättämänä sekä lujan uskon ja luottamuksen aseistamana kykeni elämänkamppailussaan suorittamaan teon, jonka historiallinen arvo on niin suuri, että sen merkitystä ei vielä voida nykyhetkellä täysin arvioida. Uskomme sen merkitsevän historiallista käännekohtaa kansa-

kuntamme elämässä ja muodostavan suomalaisen kansallisen elämän ikuisen uskon, luottamuksen ja voiman lähteen, mikä ilmenee kansamme suomalaiskansallisena katsomuksena ja siihen perustuvana yksimielisyytenä. Vain tällaiseen yhtenäiseen, elimelliseen katsomukseen nojautuva yksimielisyys voi turvata kansallemme elämisenoikeuden, ja vain sen turvin voimme suoriutua voittamattomilta näyttävistä vaikeuksista. Kansalliset henkiset voimat ovat olleet ja ovat elämän mahtavimmat voimat, sillä niitä ei kukaan voi kukistaa ilman kansan omaa tahtoa. Niissä on oleva kansamme elämän todellinen perusta, jota on alati tuettava ja vahvistettava.

Mikäli kansamme yksimielisyyteen ovat vaikuttamassa poliittiset, laskelmoivat tekijät, on sellainen yksimielisyys vain ulkonaisten olosuhteitten sanelema, tilapäisluontoinen, ohimenevä ilmiö, joka särkyy sinä hetkenä, jolloin poliittisesti laskelmoivat epäkansalliset tekijät katsovat olosuhteitten jälleen sallivan kansallisen hajoittamistyön aloittamisen. Tällaiselle henkistä perustusta vaille olevalle konjuktuuriyksimielisyydelle ei voida kansan tulevaisuutta rakentaa. Sanomme avoimesti, että tällaista yksimielisyyttä valitettavasti harrastetaan eräillä tahoilla, joilla tarkoin kartetaan syventymistä yksimielisyyden perusteisiin, sillä silloin paljastuisi todellisuus. Kansallisena tehtävänä on sen vuoksi pidettävä sitä, että yksimielisyydestä, olkoonpa sen alkuperäisenä aiheuttajana millaiset syyt tahansa, luodaan todellinen suomalaiskansallinen yksimielisyys lujine elimellisine, henkisine ja verisidonnaisine perusteineen. Silloin vasta olemme lopullisesti voittaneet itsellemme kansallisen elämänoikeuden, mikä on Suomen kansan korkein päämäärä.

Suomalaisen asevelihengen kirkastama suomalainen kansallishenki suomalaisen yhteisöelämän ja -järjestyksen perustus. Suomalainen asemahti kansallisen elämämme elinvoiman mitta ja turva. Suur-Suomi.

Vapaussotamme nyt edelleen jatkuessa, Neuvostoliiton uudelleen hyökättyä kimppuumme tuhotakseen kansakuntamme lopullisesti, pitää edellälausuttu vielä pätevämmin paikkansa, sillä vainolaisemme uusi hyökkäys todistaa vastaansanomattomasti, että kansakuntamme asema oli mitä uhanalaisin. Suomalaiseksi kansallishengeksi muotoutuneena on suomalaisen asevelihengen oltava suomalaisen yhteisöelämän perustana. Suomalaista yhteisöelämää rakennettaessa on ponnekkaasti huomautettava, että se on rakennettava elimellisen katsomuksen mukaisesti alhaalta ylöspäin eikä elimettömän katsomuksen mukaan ylhäältä alaspäin. Suomalaisen kansanvaltion, jollaiseksi valtiomme on muodostuttava, on huolehdittava siitä, että nyt herännyt voimakas suomalainen kansallishenki kehittyy korkeimpaan kukoistukseensa. Elämän järkkymätön sääntö on, että ensisijaisesti tulee kysymykseen maailmankatsomuksellisen kansallisen hengen muodostuminen ja vasta sen jälkeen tuon kansallishengen mukaisen järjestelmän luominen. Järjestys ei koskaan voi olla päinvastainen suomalaisessa ilmapiirissä, jos todella haluamme luoda lujan ja kestävän perustan kansakuntamme tulevaisuudelle. Ken yrittää tätä luonnollista järjestystä muuttaa, hän tekee karhunpalveluksen Suomen kansalle, joka on valmis täyttämään kohtalon sille antaman tehtävän. Mikään poliittinen laskelmointi ei saa särkeä sitä, minkä suomalainen asemahti kykenee luomaan voitokkaasti taistellessaan vihollista vastaan. Kansallinen kohtalomme on suomalaisen miekan kärjessä. Kansakuntamme kohtaloa määrättäessä aseet eivät ainoastaan puhu, vaan ne myös määräävät. Inter arma silent leges (sodassa lait vaikenevat). Tätä elämäntotuutta on syytä nytkin teroittaa eräistä ns. poliitikkojen lausunnoista päätellen. Suomen kansa antaa täyden tunnustuksen kunnioitettavan sotamarsalkkamme *G. Mannerheimin* asemahtimme johtajana oikeana

ajankohtana antamalle päiväkäskylle, jossa hän lupasi Aunuksen ja Karjalan vapauttamisen bolševistisen ikeen orjuudesta. Sotamarsalkkamme suun kautta puhui silloin suomalainen kansallishenki viitoittaen tietä suomalaiselle suuruudelle. Suomalaisten on aina muistettava, että suomalainen kansallinen yhteisöelämä tulee aina riippumaan suomalaisen asemahdin voimasta. Sen vuoksi asevoimallamme on myös oikeus kohtalomme hetkellä määrätä kansakuntamme tulevaisuudesta, jonka puolesta se on uhrautuvasti vertaan vuodattanut. Tällä hetkellä suomalainen asemahti ilmentää parhaimmalla tavalla suomalaista kansallishenkeä, jonka perustana on suomalainen veri. Suomalainen kansanarmeija on kansakuntamme symboli, joka sankaruudellaan on tuottanut kansakunnalleen unhoittumatonta kunniaa ja luonut edellytykset oikeutetulle suomalaiselle kansallisylpeydelle. Kansallisen armeijansa ansiosta suomalainen kansakunta on nyt kunniansa kukkuloilla, on saavuttanut koko oikeinajattelevan maailman ihailun ja tunnustuksen ja turvannut siten suomalaisen kansayhteisön elämänoikeuden.

Paitsi uuden Euroopan järjestyksessä meille turvattua faktillista valta-asemaamme puhuvat ennen kaikkea rotu- ja geopoliittiset näkökohdat Suur-Suomen syntymisen puolesta. Tärkein näkökohta on epäilemättä oleva rotupoliittinen. Suomalainen kansakunta on osoittanut sellaista elinvoimaa, että se on tunnustettava oikeutetuksi kokoamaan ja itseensä elimellisesti liittämään kaikki suomalaiseen kansayhteisyyteen verellisesti kuuluvat heimot ja niiden jäsenet. Kun näillä heimoilla on kautta aikojen ollut omat asuma- ja elinalansa, ei mikään ole sen luonnollisempaa, kuin että myös nämä alueet liitetään Suomen maahan. Geopoliittisesti katsoen tämä näkökohta on myös hyvin perusteltu. Näitten suomalaisten heimojen asuma- ja elinalat muodostavat elimellisen maantieteellisen kokonaisuuden, jota aikaisemmin on väkivaltaisesti pirstottu, mutta nyt on historiallinen kehitys meidänkin osallamme saavuttanut ajankohdan, jolloin alkaa elimellisen yhteenliittymisen aikakausi. Suomen kansa on suoritustensa perusteella oikeutettu nyt vaatimaan suomalaisten kansanheimojen elimelli-

sen yhteisyyden toteutumista niiden omalla elinalueella, mikä luonnollisena kokonaisuutena muodostaa suomalaisen kansakunnan luonnollisen elintilan. Siten saa kansakuntamme vihdoinkin toteutetuksi sen sielun sisimmässä aina eläneet ihanteet ja toiveet. Siten saamme itsellemme myös uudet luonnolliset rajat, joita myöhempinäkin aikoina voimme menestyksellisesti puolustaa. Tätä kaikkea Suomen kansa kansallisena oikeutenaan tähdentää, ja siihen ei asiaan kuulumattomilla ole mitään sanomista. Voimme olla varmoja siitä, että uuden Euroopan järjestyksen luomisessa ei tule olemaan mitään osuutta sellaisilla tekijöillä, jotka joko itsekkäistä syistä tai suorastaan vastustavan hengen ohjaamina pysyttelevät syrjässä käynnissä olevasta maailmankatsomuksellisesta kamppailusta, jonka tuloksena lähinnä syntyy uusi Euroopan järjestys. Me suomalaiset olemme aikojen kuluessa jo enemmän kuin tarpeeksi vuodattaneet suomalaista kallista verta toisten elämän puolesta, kuten niin runsain mitoin olemme nytkin joutuneet tekemään. Siitä huolimatta kohtalo on tähän saakka ollut meille ynseä, sillä emme ole saaneet riittävää ymmärtämystä osaksemme. Nyt on kehitys vihdoinkin kulkenut niin pitkälle, että suomalainen veri tulee itse määräämään kohtaloistaan kysymättä neuvoa sivullisilta, jotka saavat olla meille mitä suurimmassa kiitollisuuden velassa elämästään, jota rinnoillamme olemme suojelleet. Vasta aktiivinen osallistuminen taisteluun voi antaa oikeuden puhua uudesta Euroopan järjestyksestä, mikä ei tule muodostumaan minkään kompromissin tulokseksi, sillä sellainen on elimelliselle kokonaisuuskatsomukselle kokonaan vierasta.

Tässä yhteydessä on syytä lausua, että Suomen kansa ei voi minkään ryhmäkunnan taholta sallia elimellistä kansakunnallista kokonaisuutta särkevää toimintaa. Kansakuntamme kaikkien jäsenten on varauksetta tunnustauduttava suomalaisiksi, sillä kansakuntamme ei voi jäsenikseen tunnustaa suomenmaalaisia, vielä vähemmän Suomen muukalaisia. Kaikkien suomalaisten kansakunnan jäsenten on tajuttava elimellisen kansakokonaisuuden ja kansayhteisökeskeisyyden syvät velvoitukset. Kohtalonyhteisyyden lujasti yhteenliittäminä tulee kansakunnan jäsenten muo-

dostaa elimellinen yhteisyys, jossa kaikkien jäsenten velvollisuudet ja oikeutukset ovat yhtä suuret. Tämä on kaiken suomalaisen kansallisen elämän perusedellytys, ja sen vuoksi sen on oltava tinkimätön suomalainen vaatimus. Ken ei tätä ehdotonta elämäntotuutta tajua, hänen on tehtävä johtopäätöksensä, sillä maassa on elettävä maan tavalla. Minkäänlainen poliittinen keinottelu ja kaupanteko ei tästä lähtien voi miltään taholta enää tulla kysymykseen, sillä suomalaisen kansakunnan etu ja menestys ovat ainoana ohjeena suomalaisessa yhteisöelämässä, jonka järjestys tulee rakentumaan elimellisen kansayhteisökeskeisyyden periaatteen pohjalle.

Suomalaisen kansallissosialismin peruskysymyksiä.

Olemme vakuuttunut siitä, että elimellinen kokonaisuusajattelu on suomalaisen kansallis- ja asevelihengen mukaista. Tämä merkitsee tulevaisuuteen nähden sitä, että elimellinen suomalainen kansayhteisö on tietoisesti asetettava kaiken yhteisöelämän lähtökohdaksi. Suomalainen, elimellinen kansayhteisö on oleva valtiollisen, oikeudellisen ja yhteiskunnallisen ajattelun vankka perusta, jonka varaan suomalainen yhteisöelämä on rakennettava. Meidän on luotava suomalainen elimellinen kansanvaltio valvomaan ja turvaamaan kansakuntamme elämänoikeutta, jotta suomalainen kansallishenki voi voimiensa mukaan vaikuttaa maailmanhistorialliseen kehityskulkuun. Suomalainen kansanvaltio on oleva suomalaisen kansakunnan elävä organismi, jonka päämääränä on kansakunnan ja sen jäsenten elämän turvaaminen. Tämä voi onnistua vain pitämällä tarkkaa huolta kansakunnan ruumiin ja sielun terveydestä. Kansakunnan ruumiin, so. veren, saastuttaminen ja myrkyttäminen on kuolemansynti, sillä se merkitsee myös kansakunnan sielunelämän myrkyttämistä ja siten kansakunnan elinvoiman tuhoamista. Kansakunnan elinvoima merkitsee ennen kaikkea kansakunnan biologisen ja psykologisen elämän puhtautta ja terveyttä. Niistä huolehtiminen on kansakunnan ensiarvoisin tehtävä.

Mainitun tehtävän onnistuminen vaatii sosiaalisen oikeudenmukaisuuden toteuttamista yhteisöelämässä. Työ on kansakunnan aineellisen elämän perustana saatettava sille luonnostaan kuuluvaan asemaan, so. työn periaate on taloudellisessa elämässä kohotettava johtavaksi periaatteeksi. Kaiken talouselämän on palveltava kansakunnan tarkoitusperiä. Sen ensisijaisena tehtävänä on kansakunnan aineellisten tarpeiden tyydyttäminen eikä suinkaan yksityisen pääomanomistajan määrätön voitontavoittelu. Kansakunnalla on oikeus valvoa valtionsa välityksellä talouselämää aivan samoin perustein kuin muitakin yhteisöelämän ilmiöitä, sillä talouselämä on kansakunnan elämän ylläpitämisen keino. Liberaalis-kapitalistinen talousjärjestelmä on määrätietoisesti pyrkinyt herruusasemaan yhteisöelämässä, onpa se materialistisuudessaan selittänyt olevansa henkisen viljelyksen ja valtionkin perustus. Siten se on muodostanut valtion valtiossa, jopa tahtonut olla itse valtio. Tällainen tietoinen elämän valhe ei enää voi menestyä uudessa suomalaisessa yhteisössä, joka nyt käsittää, että kaiken inhimillisen elämän tarkoitus on ihmiselämän synnyttäminen ja sen ylläpitäminen, ja että tätä tarkoitusta järjestynyt talouselämä keinona palvelee. Ilmeistä on, että korporatiivisen työn järjestyksen toteuttamisella on sosiaalinen oikeudenmukaisuus parhaiten saavutettavissa, kuten Saksan esimerkki osoittaa. Työn ja kansallisen pääoman edut ovat oikein ymmärrettyinä täysin samat. Jommankumman taloudellisen osapuolen esiintyessä itsekkäästi koituu siitä vahinkoa kansakokonaisuudelle ja siten myös tuolle osapuolelle itselleen. Vain sosiaalisen oikeudenmukaisuuden pohjalle rakentuva elimellinen työn järjestys voi kohottaa talouselämän ja siten taata sen tarkoitusperän, kansakunnan palvelemisen, toteutumisen.

Erityisesti juuri suomalaisen kansakunnan kohdalla olisi korporatiivisen työn järjestykselle kaikki edellytykset olemassa. Meillä ei ainakaan sanottavammin ole kansainvälistä suurpääomaa, joka olisi esteenä kansallisen talouselämän syntymiselle. Käytettävissä oleva pääoma on siis jo entuudestaan kansallista, vaikka se tähän saakka on toiminut kapitalististen periaatteiden

mukaisesti. Kysymyksessä on siis vain pääoman niin sanoaksemme kansallistaminen, mikä merkitsee sitä, että suomalainen pääoma on saatettava toimimaan kansakunnan edun määräämissä puitteissa ja siten palvelemaan kansallisia tarkoitusperiä. Kansalliset tarpeet tulevat määräämään taloudellisen toimintamme suunnan ja sisällön. Ankaran todellisuuden koettelema kansamme ei kaiken tapahtuneen jälkeen voi järjellisesti katsoen mihinkään muuhun tyytyä. Pääomien omistajilla täytyy nyt edellyttää olevan myös niin paljon kansallisen herätyksemme synnyttämää todellista suomalaista kansallishenkeä, että he itsekin tajuavat uuden järjestyksen välttämättömyyden ja että he sen vuoksi tahtovat itsekin olla mukana tätä järjestystä luomassa.

Toisaalta uskomme myös suomalaisen työmiehen ja kaikkien työtätekevien ilomielin hyväksyvän uuden korporatiivisen työnjärjestyksen suomalaisen kansallishengen elimellisenä ykseytenä, jonka avulla on toteutettavissa yhteiskunnallinen oikeudenmukaisuus, kuten edellä on osoitettu. Kun työ siten on korotettu talouselämän johtavaksi periaatteeksi sekä pääoman ja työn edut saatettu kansallisella pohjalla keskinäiseen sopusointuun, on elimettömän kullan mahti murrettu ja yhteisetu korotettu määräävään asemaan. Talouselämä saatetaan siten palvelemaan kansakunnan tarkoitusperiä, jotka yksinään tulevat määräämään kansakunnan taloudellisen toiminnan. Ammatillisen työn ajatus on meillä jo entuudestaan syöpymässä kansakunnan jäsenten mieliin. Puhtaasti ammatillisella pohjalla on tätä toimintaa edelleen jatkettava niin, että koko kansakunta työn siveellisen periaatteen mukaisesti jäsentyy ammattiyhteisöiksi, jotka ovat käsitettävät kansallisiksi osayhteisöiksi. Sen sijaan että ammatillinen liike tähän saakka on toiminut epäkansallisissa puitteissa marxilaisen sosialismin talutusnuorassa, on sen tästä lähtien muodostuttava kansallisen työn liikkeeksi, jonka avulla kaikki työtätekevät saavat nauttia yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden siunauksesta, mikä on suomalaisen kansallishengen elinvoimaisena pysymisen ehdoton edellytys. Ammatillisesta liikkeestä tulee siten muodostumaan suomalaisen kansallisen elämän runko.

Mitä sitten tulee kansakuntamme mahdollisuuteen suomalaisen kansanvaltion välityksellä johtaa talouselämää, ei meillä siinä suhteessa ole minkäänlaista epäilystä. Kansakuntamme käytettävissä on riittävästi kouliintuneita, jopa eteviäkin voimia tämän tehtävän suorittamiseen, huolimatta siitä, että tämä työ kieltämättä tulee olemaan sangen vaikea ja erikoislaatuinen. Sodan jälkeen on edessämme valtava jälleenrakennustyö, mihin elimellisesti liittyy vielä Suur-Suomen syntymisen aiheuttama laaja rakennustyö kaikilla elämänaloilla. Tämä tulee merkitsemään ennen kaikkea sitä, että kansakunnallamme on tarjottavana miltei rajattomasti hyödyllistä työtä kaikille, jotka työtä voivat tehdä. On vain huolehdittava siitä, että ei vajota vanhan järjestelmän synteihin ja anneta itsekkäiden pyrkimysten päästä vaikuttamaan asiain kulkuun. Olisi suorastaan kansallinen häpeä, jos meillä tällaisissa olosuhteissa syntyisi työttömyyttä tai jos elävän työvoiman kannattajat, työnottajat, eivät saisi riittävää ja luotettavaa jatkuvaa toimeentuloa. Kaikki edellytykset ovat siis olemassa uuden kansallisen työnjärjestyksen toteuttamiselle, minkä avulla samalla toteutetaan yhteiskunnallinen oikeudenmukaisuus ja turvallisuus.

Suomalaisessa yhteisöelämässä on tunnustettava erilaisuuden periaate siitä johtuvine persoonallisuuden periaatteineen, joista aikaisemmin on tehty selkoa. Nämä periaatteet kuuluvat elävään elämään, ja sen vuoksi niitä tukee luonnonjärjestys. Kuviteltakoon ja kirjoitettakoon paperille mitä muita periaatteita tahansa mainittujen periaatteiden vastikkeiksi, niin todellinen elämä tuntee sittenkin vain edellämainitut periaatteet, joita myös kaikkialla todellisuudessa noudatetaan. Tämä tosiasia on uudessa suomalaisessa kansayhteisössä selvitettävä rohkeasti ja päättäväisesti. Tässäkin kysymyksessä on paras ratkaisu elämän totuuden tunnustaminen, sillä vain siten voidaan luoda kestävä perustus yhteisöelämälle.

Persoonallisuuden periaatteen tunnustaminen merkitsee ennen kaikkea sitä, että kansakunnan hengen viljelys, kansallishenki, on korotettu yhteisöelämän johtavaksi ja perustavaksi tekijäksi.

Kansakunnan on siten kaikin tavoin edistettävä hengen viljelystä ja suotava jäsenilleen osanottomahdollisuus siihen jokaisen synnynnäisen kyvyn, lahjakkuuden ja kuntoisuuden mukaisesti. Suomalaisen kansallishengen palvelukseen on saatava kansakuntamme parhaimmat voimat, sillä kysymyksessä on kansakuntamme elinvoiman kohottaminen. Suomalaisen kansallishengen on oltava elimellisen kansayhteisökeskeisen katsomuksen, so. kansallissosialistisen maailmankatsomuksen läpitunkema. Vain tällainen elimellinen kansallishenki turvaa Suomen suuren tulevaisuuden.

Elimellisen yhteisöelämän johtavana ajatuksena on aina oleva, että yhteisön etu on määräävä ja että kukin yhteisön jäsen kohdallaan on velvollinen ponnistamaan kaikkensa yhteisön edun turvaamiseksi. Yksilön elimellisestä jäsenasemasta kuitenkin johtuu, että hän siten on turvannut myös oman etunsa, so. suorituksensa mukaisen oikeutuksen oman ja perheensä elämän aineellisiin ja henkisiin tarpeisiin, joiden kohtuullisesta tyydyttämisestä yhteisö on velvollinen puolestaan huolehtimaan omankin etunsa nimessä. Näin elimellistä yhteisöelämää vallitsee solidaarisen vastuun periaate, jonka mukaan jäsen turvaa yhteisöä ja yhteisö vuorostaan jäsentä. Tämä periaate ei elimellisessä katsomuksessa merkitse vain pelkkää sanaa, vaan elävää todellisuutta. Se on elimellisen yhteisöelämän periaate, jonka toteuttaminen on yhteisöelämän itsensä edellytys. Vastuun periaate on korotettava suomalaista yhteisöelämää vallitsevaksi periaatteeksi.

Suomalainen siveellisyysjärjestys. Siveellisyyskysymyksen maailmankatsomuksellisuus. Uskon ja luottamuksen voima.

Suomalaisen kansallishengen jaloimpana piirteenä on aina ollut velvollisuuden uskollinen täyttäminen kuolemaan saakka. Synnynnäiseen urhoollisuuteen ja luonteenlujuuteen liittyneenä on siten syntynyt suomalainen siveellisyysjärjestys, jonka turvin on kestetty kovatkin koettelemukset. Suomalaisen miehen kunnia on ollut ja on uskollisesti ja velvollisuudentuntoisesti täyttää tehtä-

vänsä kansayhteisöä kohtaan maallisen vaelluksensa viimeiseen hetkeen lujasti luottaen siihen, että kaitselmus johtaa Suomen kansan kohtaloita, suoden sille kerran valoisan uuden päivän. Tällainen siveellisyysjärjestys on suomalaisen veren ja sielun synnyttämä. Se on oleva kansamme ikuinen ja voittamaton elämän- ja voimanlähde, johon luottavasti voimme turvautua ja jonka varaan voimme rakentaa elimellisen suomalaisen yhteisöjärjestyksen, minkä on oltava täydellisessä sopusoinnussa suomalaisen siveellisyysjärjestyksen kanssa. Jos tahdomme rakentaa elinkelpoisen, elävän suomalaisen oikeuden, on sen tiiviisti nojauduttava suomalaiseen siveellisyysjärjestykseen, sillä elimellisessä yhteisöelämässä oikeudella ja siveellisyydellä tulee olla samat tunnukset ja itse asiassa niiden tulee muodostaa yhtenäinen elimellinen järjestys kansakunnan elämän ohjenuoraksi. Oikeus- ja siveellisyysjärjestys sulautuvat siten elimelliseksi kokonaisuudeksi, kansakunnan elämän eläväksi järjestykseksi, mikä takaa sekä yhteisön että jäsenen menestyksen ja turvallisuuden. Tällaiseksi on rakennettava uusi suomalainen oikeus- ja siveellisyysjärjestys. Suomalaisen kansakunnan elämästä löydämme siihen hyvin kelvolliset rakennusaineet.

Tässä yhteydessä on huomautettava, että jokaisella maailmankatsomuksella on oma siveellisyysjärjestyksensä tai -järjestyksettömyytensä. Oikeastaan tahdomme täten väittää, että siveellisyyskysymys on syvimmiltä perusteiltaan selvästi maailmankatsomuksellinen. Maailmankatsomus on se tekijä, joka oleellisesti määrää siveellisyysjärjestyksen sisällön tai tekee mahdottomaksi siveellisyysjärjestyksen syntymisen, kuten on asian laita materialistiseen, kansainväliseen sosialismiin ja todellisuudessa myös materialistiseen kapitalistiseen katsomukseen nähden, sillä raaka aineellinen katsomus ei voi luoda henkistä järjestystä, jollainen siveellisyysjärjestys ennen kaikkea on. Viittaamme siihen tosiasiaan, että sosialismi ei edes opillisesti ole kyennyt luomaan minkäänlaista siveellisyysjärjestystä ja että bolševistisessa Neuvostoliitossa siveellisyysjärjestys on ollut tuntematon käsite. Plutokraattisen Englannin siveellisyysjärjestyksestä ei voi paljoa-

kaan olla jäljellä päättäen englantilaisten suhtautumisesta bolševismiin ja Suomeen, mitä ei millään siveellisyysperiaatteella voida tukea. Muistakaamme tässä yhteydessä Canterburyn arkkipiispan tunnettua lausuntoa, mikä on aiheuttanut vastalauseen meidänkin kirkkomme päämiehen taholta ja mikä koko Euroopassa on herättänyt ihmettelevää hämmästystä.

Yhtä paljon kuin maailmankatsomus rakentuu tietämyksen ja historiallisen kokemuksen pohjalle, yhtä paljon se nojautuu myös vakaaseen luottamukseen ja rehelliseen käsitykseen uuden järjestyksen oikeudenmukaisuudesta ja paremmuudesta vallitsevaan nähden. Maailmankatsomuksen yhtenä perusaineosana on näin ollen luja usko uuden järjestyksen paremmuuteen ja oikeutukseen. Tämä on itse asiassa täysin luonnollista. Uusi maailmankatsomus tähtää aina uuden yhteisöjärjestyksen luomiseen. Niin paljon kuin siinä onkin nojauduttava historiallisen elämän opetuksiin ja jo saavutettuun tietämykseen, niin uusiin perusteisiin nojautuvan yhteisöelämän syntyminen merkitsee aina myös ennakolta tuntemattomia ja kokeilemattomia elämäntekijöitä, joitten suhteen uskolla ja luottamuksella täytyy olla olennainen merkitys. Samoin on asianlaita kaikkiin uusiin, vanhan pohjalta kehittyviin elämänmuotoihin nähden, kuten kokemuksesta tiedämme. Yleensä voimme sanoa, että maailmankatsomuksen elävöittämän kansallishengen muovautuminen yhteisöjärjestykseksi ei ole mahdollinen ilman uskon ja luottamuksen voimatekijöitä. Jos nämä tekijät puuttuvat, ei kansakunta vielä ole kypsynyt itsenäiseen elämänjärjestykseen, so. toteuttamaan elämänoikeuttaan itsenäisenä kansakuntana toisten itsenäisten kansakuntien rinnalla. Tämä voi olla vaikeasti tajuttavaa puhetta liberaaliselle ja sosialistiselle rationaaliselle ajattelulle, joka ei tahdo tietää mitään elämänuskosta, vaan tahtoo heittää sen kokonaan syrjään metafyysillisenä ilmiönä. Elimelliselle kokonaisuusajattelulle usko kansalliseen elämään merkitsee luonnollisen elämänhengen tajuista tunnustamista yhteisöelämän johtavaksi perustekijäksi.

Siveellisyyskysymyksen ja maailmankatsomuksen välisen suhteen selvittämiseksi huomautamme vielä, että liberaalisen yksilö-

keskeisen katsomuksen olemuksen mukaista on yksilökeskeinen etiikka. Liberaalisessakin yhteisössä on siveellisyysjärjestyksellä kaikesta huolimatta mahtava vaikutus, sillä materialismin henki ei ole siinä kokonaan voinut vielä kukistaa elämän henkeä. Sen vuoksi on luonnollista ja johdonmukaista, että liberaalisen siveellisyysjärjestyksen on nojauduttava samaan peruskäsitykseen kuin yhteisöjärjestyksenkin, so. yksilökeskeiseen katsomukseen, koska tälle katsomukselle vastakkaisten periaatteiden tunnustaminen siveellisyysjärjestyksen perustaksi johtaisi varmasti voimassaolevan yhteisöjärjestyksen tuhoutumiseen ja uuden siveellisyysjärjestyksen mukaisen yhteisöjärjestyksen syntymiseen, minkä takana silloin todellisuudessa on uusi maailmankatsomus. Vastaavasti on asian laita elimellisen, yhteisökeskeisen katsomuksen suhteen. Sillekin on mahdollinen vain oman olemuksensa mukainen yhteisöetiikka, mikä on yhteisöjärjestyksen vankka perusta. Yksilökeskeinen siveellisyysjärjestys on kansallissosialistiselle elimelliselle yhteisökatsomukselle suorastaan ajatuksellinen mahdottomuus. Samanlainen mahdottomuus olisi sille sellainen yhteisöjärjestys, joka ei kaikessa nojautuisi siveellisyysjärjestykseen ja sen takana olevaan maailmankatsomukseen.

Sosialistinen maailmankatsomus raa'an aineellisuuden pohjalta lähteneenä oppina, jonka mukaan yhteisöelämä on käsitettävä vain yhteiskunnallisten taloudellisten tuotantosuhteiden järjestykseksi, ei tietenkään voi synnyttää minkäänlaista siveellisyysjärjestystä, koska sellainen henkinen järjestys on aineellisuuden olemukselle suoranainen mahdottomuus. Siveellisyysjärjestyksen tunnustaminen merkitsisi elämänhengen voimien johtoasemaa ja siten sosialistisen katsomuksen perusajatusten kieltämistä ja niin koko katsomuksen kumoutumista. Siten onkin selitettävissä se tosiasia, että sosialismi ei ole voinut luoda mitään siveellisyysjärjestystä. Siveellisyysjärjestyksen kieltämiseen johtavat kaikki aineelliseen peruskatsomukseen rakentuvat opit. Mikäli aineelliset katsomukset kuitenkin tahtovat antaa jotakin arvoa siveellisyysjärjestykselle, osoittaa se katsomuksen omaa kestämättömyyttä ja merkitsee oikeastaan oman itsensä kieltämistä ja

kumoamista. Tällaisten materialististen katsomusten seurauksena yhteisöelämässä on ollut kaikkien siveellisten arvojen suuri alentuminen aina siinä määrin, että siveellisyysjärjestys tosiasiallisesti on miltei kokonaan kadottanut merkityksensä yhteisöelämän ohjenuorana, kuten kokemuksen perusteella on todettavissa. Sanomattakin on selvää, että täten on hävitetty yhteisöjärjestyksen elinjuuret, joiden elämään virvoittaminen on oleva elimellisen yhteisökeskeisen katsomuksen suuri ja siunauksellinen tehtävä.

Kun maailmankatsomus on muuttunut kansakunnan henkiseksi omaisuudeksi, kansakunnan vereksi ja sieluksi, so. kansallishengeksi, josta elimellisesti syntyy kansakunnan siveellisyysjärjestys ja siihen nojautuva elävä yhteisöjärjestys, so. oikeus, niin havaitsemme, että maailmankatsomuksellinen luja usko on siveellisyysjärjestyksen ja oikeuden perusteita luova tekijä. Tätä elävän elämän orgaanisessa järjestyksessä ilmenevää todellisuutta ei oikeustieteessäkään saa sivuuttaa objektiivisuuden puutteen tai muun sellaisen varjolla, sillä objektiivisuus oikein käsitettynä ei voi merkitä elämän realiteettien syrjäyttämistä edes silloin, kun niitä ei voi pusertaa abstraktisten käsitteiden kaavoihin.

Suomalainen kansanoikeus. Uusi rikosoikeus. Ylimenokauden oikeus tilanneoikeutena.

Suomalainen kansanoikeus on oleva elimellistä yhteisöoikeutta, jonka ensisijaisena lähteenä on kansan terve oikeustajunta. Tämä oikeus on oleva suomalaisen kansakunnan elämänjärjestys, jonka pyrkimyksenä on todellisen aineellisen oikeudenmukaisuuden ja oikeusturvallisuuden toteuttaminen kansayhteisön elämän turvaamiseksi. Suomalaisen elämänjärjestyksen vahvana perustana ja lähtökohtana on oleva elimellinen kansayhteisö, sillä vain elimellisen kokonaisuuskatsomuksen pohjalta lähtien voi syntyä elävää kansanoikeutta. Uuden suomalaisen oikeusajattelun on omaksuttava elimellinen kokonaisuuskäsitys, sillä yksilökatsomuksen pohjalle ei uutta oikeutta voida rakentaa, jos tahdomme saada sen

sopusointuun suomalaisen kansallishengen kanssa. Uskomme suomalaisen kansallishengen olevan nyt niin kehittyneen ja voimakkaan, että se ei voi alistua muun kuin oman henkensä johdettavaksi. Suomalaisen asevelihengen elävöittämä suomalainen kansallishenki on oleva se luonnollinen perusta, jonka varaan suomalainen elimellinen yhteisöjärjestys on rakennettava. Siten tulee uusi suomalainen kansanoikeus olemaan suomalaisen kansallishengen elävä muoto.

Suomalaisen rikosoikeuden tehtävä on kansakunnan elämänjärjestyksen ja kansakunnan elinehtojen turvaaminen kaikilta loukkauksilta. Elimellinen oikeusajattelu ei voi hyväksyä sellaista järjestystä, joka jättää osan rikoksia rankaisematta sen takia, että lainsäätäjä ei ole huomannut uhata rangaistuksella kansayhteisön näkökulmasta rangaistuksen ansaitsevaa tekoa. Uusi suomalainen rikosoikeus on oleva aineellisen oikeudenmukaisuuden ja aineellisen oikeudenvastaisuuden periaatteet ohjeekseen hyväksyvää oikeutta. Näitten periaatteiden hyväksyminen johtuu elimellisen oikeuden maailmankatsomuksellisesta perusolemuksesta. Uuden rikosoikeuden maksiimiksi on korotettava nullum crimen sine poena-periaate, sillä suomalainen kansayhteisö ei tulevaisuudessa voi jättää rankaisematta ainoatakaan sen elämänehtoja rikollisella tavalla loukkaavaa tekoa. Vain tämän maksiimin turvin voidaan tehokkaasti suojella sekä kansayhteisöä että sen jäseniäkin rikollisuudelta. Ja vain siten on todellinen oikeusturvallisuus taattu.

Rikosoikeudellista oikeudenvastaisuutta koskeva kysymyskin on syvimmiltä perusteiltaan maailmankatsomuksellinen. Liberaalinen positivismi, jonka pyrkimyksenä on tuomarin sidonnaisuus lakiin, lähtee siitä peruskatsomuksesta, että vain säätönäinen laki on rikosoikeuden lähteenä, so. että rikosoikeus on lainsäätäjän tietoisesta harkinnasta johtuvaa säädettyä oikeutta, joka siten ylhäältä päin elimettömänä tuodaan yhteisöelämään tämän pakkovaltaisena järjestäjänä. Tällainen katsomus ei voi tunnustaa kansan terveelle oikeustajunnalle, joka todellisuudessa on kaiken oikeuden ensisijainen lähde, oikeuslähteen arvoa. Samoin oli laita

tavanomaisen oikeuden, jonka katsottiin kohoavan oikeuden arvoon vasta lainsäätäjän joko nimenomaisella tai hiljaisella suostumuksella. Vain säätönäisoikeudelle myönnettiin oikeuslähteen arvo. Erityisesti rikosoikeudessa oli tämä katsomus ehdottomasti vallitseva, kuten liberaalinen rikosoikeudellinen maksiimi nullum crimen, nulla poena sine lege osoittaa. Rikosoikeudessa ei kansan terveellä oikeustajunnalla ollut mitään sanomista, ja tavanomaisella oikeudella saattoi olla vain enintään välillinen, tarkoin rajoitettu merkitys yksityisille rikosoikeudellisille säännöksille.

Tuomarin lakiinsidonnaisuuden periaatteesta tehtiin se johtopäätös, että kaikki laintulkintakin oli häneltä kielletty. Tuomarin oli toimessaan rajoituttava vain säätönäisen oikeuden kirjaimelliseen soveltamiseen esillä olevaan tapaukseen, joten hänestä tehtiin pelkkä mekaaninen soveltamiskone. Kun tällainen menettely kirjoitetun oikeusjärjestyksen puutteellisuuden ja vajavaisuuden takia osoittautui kestämättömäksi, oli liberaalinen katsomus järjestelmänsä heikkouksien korjaamiseksi pakoitettu hyväksymään sen käsityksen, että tuomarilla on rikosoikeudenkin piirissä sekä oikeus että velvollisuus laintulkintaan. Sitä varten tieteisoppi loi ja kehitti lukuisia laintulkintasääntöjä, joita emme kuitenkaan voi tässä lähemmin selittää. Huomautamme vain, että tieteisopissa tehdään, lain sanamuotoa kriteriona käyttäen, ero varsinaisen tulkinnan ja analogian välillä. *Honkasalo* lausuu siitä seuraavaa: ''Varsinaisen tulkinnan alaan kuuluu sen mukaan säännöksen sanamuodon rajoissa tapahtuva soveltaminen. Analogia on lain sanamuodosta vapautunutta soveltamista, laista ilmenevien oikeusajatusten käyttämistä esiintyvien oikeustapausten ratkaisemisessa.'' Lainanalogia on siis lain takana olevan oikeusajatuksen, jonka ilmennys laki tahtoo olla, lakina sovelluttamista sellaiseen tapaukseen, johon laki sanamuotonsa puolesta ei sovellu, mutta johon lakia sitä kannattavan oikeusajatuksen mukaisesti on sovellutettava. Kysymyksessä on ns. lain yhdenmukainen sovelluttaminen.

Tieteisopissa tehdään vielä ero lainanalogian ja oikeusanalogian välillä. Kun ensiksimainitun lähtökohtana on määrätty oikeus-

säännös ja tarkoituksena sen takana olevan oikeusajatuksen selvittäminen ja oikeutena voimaansaattaminen lain yhdenmukaisen soveltamismenettelyn avulla, niin oikeusanalogian lähtökohtana on koko oikeusjärjestys ja tarkoituksena sen kannattajina olevien yleisten oikeusperiaatteitten selvittäminen ja oikeutena voimaansaattaminen. Oikeusanalogia merkitsee siis oikeusjärjestyksen pohjana olevien oikeusperiaatteiden selvittämistä ja muovaamista voimassaolevaksi oikeudeksi.

Aluksi suhtautui liberaalinen rikosoikeus epäillen lainanalogiaankin ja asettui oikeusanalogian suhteen kokonaan kielteiselle kannalle. Elämän pakosta on se sitten yhä laajenevassa määrin joutunut hyväksymään lainanalogian. Yleisesti hyväksytään lainanalogia, kun se koituu syytetyn hyväksi (in bonam partem), mutta kielletään, kun se tapahtuu hänen vahingokseen (in malam partem). Rangaistavuutta ei missään tapauksessa saanut analogian avulla johtaa ja perustaa, eikä myöskään rangaistusta siten määrätä. Oikeusanalogian käyttämisen on liberaalinen rikosoikeus aina jyrkästi kieltänyt, koska se liberaalisen käsityksen mukaan vaarantaisi oikeusturvallisuutta, vaikka asian laita todellisuudessa on päinvastainen. Elämän vaatimuksista johtuen on kehitys vähitellen johtanut siihen, että lainanalogia hyväksytään myös in malem partem, vieläpä rangaistavuutta perustavana. Sitä mieltä on m.m. kuuluisa saksalainen rikosoikeusoppinut *Edmund Mezger,* joka lisäksi määrätyin rajoituksin, nimittäin rangaistavuuden perustavaan lakiin sidonnaisena, hyväksyy oikeusanalogiankin. Mezger tarkoittaa käsitykseni mukaan sidonnaisuutta lain takana olevaan perusajatukseen. Tätä ajatusta on kansallissosialistinen rikosoikeus kehittänyt ja tehnyt mainitusta perusajatuksesta kansan tervettä oikeustajuntaa rajoittavan kriterion rangaistavuuden rajan määräämistä varten.

Edelläkäsitellyt kysymykset osoittavat selvästi liberaalisen rikosoikeuden avuttomuuden ja sisäisen ristiriitaisuuden. Tämä heikkous johtuu liberaalisen oikeuden elimettömästä ja kaikki pirstovasta yksilökeskeisestä perusolemuksesta ja kestävän perustan puuttumisesta, mitkä tekevät mahdottomaksi eheän kokonai-

suuden rakentamisen. Liberaalinen rikosoikeus on senvuoksi sääntöä ja poikkeusta, ristiriitaisuutta, periaatteettomuutta, irrallisuutta ja epäjohdonmukaisuutta, mikä kaikki on elimelliselle oikeudelle tuntematonta heikkoutta.

Johdonmukainen seuraus tällaisesta peruskatsomuksesta on se, että oikeudenvastaisuus ei voi olla muuta kuin muodollista oikeusnormien vastaisuutta eli, kun normit vallitsevan käsityksen mukaan käsitetään rikosoikeussäännökseksi, tuon rikosoikeussäännöksen vastaisuutta. Näin ollen on tällaisessa järjestelmässä mahdollinen vain ns. muodollinen oikeudenvastaisuus, jonka rinnalle todellisuudessa ei voida asettaa aineellista oikeudenvastaisuutta, koska siten murrettaisiin koko järjestelmän perusteet. Vielä vähemmän voidaan puhua oikeudenvastaisuudesta vain aineellisena oikeudenvastaisuutena, koska sellainen merkitsisi koko järjestelmän tuhoutumista. Siitä huolimatta ovat järki ja pakottavat elämäntarpeet nostaneet kapinahengen juuri oikeudenvastaisuuskysymyksessä liberaalista oikeusjärjestystä vastaan, joka tässäkin osoittaa elinkelvottomuutensa todellisesta elämästä irroitettuna, muodolliseen lain kirjaimeen nojautuvana systeeminä.

Elimellisessä rikosoikeudessa, joka tasaveroisiksi rikosoikeuden lähteiksi tunnustaa kaiken oikeuden ensisijaisen lähteen, kansan terveen oikeustajunnan, ja säätönäisen rikosoikeuden — viimeksimainitun käytännöllisesti katsoen tosin tärkeimpänä lähteenä, minkä suhteen ensinmainitulla on kuitenkin regulatorinen merkitys, joten säätönäisoikeus ja kansan terve oikeustajunta aina ovat sopusoinnussa keskenään, ei muodollinen oikeudenvastaisuus taas voi tulla kysymykseen elimellisen rikosoikeuden peruskatsomuksen vastaisena. Vain aineellinen oikeudenvastaisuus on mahdollinen elimelliselle rikosoikeudelle, jolle sellainenkin pahanteko, joka muodollisesti on säätönäisen rikosoikeussäännöksen loukkaus, aina merkitsee kansayhteisön elämänetujen loukkausta, so. kansayhteisönvastaisuutta. Elimellinen oikeus on ensisijaisesti aina kansan terveen oikeustajunnan mukainen elävä järjestys, josta säätönäiset säännökset muodostavat vain muotoilun osan. Säätönäisoikeus on näin ollen vain oikeuden ilmaisuväline, mutta ei

oikeus itse, mikä on kansakunnan elämän elävä järjestys. Yhtä oleellista ja johdonmukaista kuin liberaaliselle oikeudelle on nullum crimen sine lege-periaate, yhtä oleellista ja johdonmukaista on elimelliselle rikosoikeudelle nullum crimen sine poena-periaate rikosoikeudellisena maksiimina. Vastaavasti on asian laita muodolliseen ja aineelliseen oikeudenvastaisuuteen nähden.

Elimellinen rikosoikeus merkitsee käännekohtaa rikosoikeuden historiassa. Uusi elimellinen rikosoikeus eroaa perusolemukseltaan voimassaolevasta rikosoikeudesta. Uusi suomalainen rikosoikeus tulee merkitsemään elimellisen oikeusajattelun ilmaisuna vallankumouksellista käännettä rikosoikeudessamme, ja sen lähtökohtana tulee olemaan elimellisen kokonaisuuskatsomuksen tunnustama kansayhteisökeskeisyyden periaate kaikkine seuraamuksineen. Nykyisenä maailmanhistoriallisena ja maailmankatsomuksellisena murroskautena rikosoikeuskin elää selvästi havaittavan dialektisen kehityksen merkeissä, kuten muukin yhteisöelämä. Tämän rikosoikeudellisen dialektisen kehityksen synnyttämä synteesi tulee olemaan uusi rikosoikeus, mikä jo pääpiirteissään alkaa hahmoittua selkeänä elimellisenä kokonaisuutena, joten sen syntymisen aika on koittanut. Kuitenkin on otettava huomioon, että vanhasta uuteen ei voida siirtyä ilman välittävää ylimenokautta, jona aikana voimassaoleva rikosoikeus tarpeellisin muutoksin voidaan säilyttää lainkäytön perustana kuitenkin sillä nimenomaisella ehdolla, että elimellisen katsomuksen mukainen henki elävöittää ja uudistaa sen. Suomen rikosoikeuden uusimisen ensimmäisenä ehtona on, että kansan terve oikeustajunta koroitetaan säätönäisen rikosoikeuden rinnalle rikosoikeuden lähteeksi. Kun toistaiseksi emme ole saavuttaneet täyttä maailmankatsomuksellista valmiutta, on oikeusturvallisuussyistä meneteltävä niin, että rangaistavuuden rajaa määrättäessä on kansan terveen oikeustajunnan lisäksi otettava huomioon yhden tai useamman rikosoikeussäännöksen takana oleva perusajatus. Milloin teko näin arvostellen osoittautuu rangaistuksen arvoiseksi, on rangaistukselle riittävä edellytys olemassa ja rangaistukseen on silloin tuomittava lähinnä soveliaan lainkohdan mukaan ellei teko ole

välittömästi jonkin tietyn lainkohdan mukaan rangaistavaksi määrätty. Vain siten menetellen voidaan kansayhteisön elämää samoin kuin sen jäsentenkin elämää riittävän tehokkaasti suojella rikollisuutta vastaan. Kuten Saksan esimerkki osoittaa, voidaan tällainen ylimenokauden rikosoikeus saada aikaan säätämällä yleisluontoinen koko rikosoikeutta koskeva säännös, joka ohjetta antavasti määrää mainituista rikosoikeudelle perustavaa laatua olevista kysymyksistä. Jo tällä toimenpiteellä tulisi olemaan käänteentekevä vaikutus koko rikosoikeuteemme, johon siten puhallettaisiin uuden rikosoikeuden henki. Tällä uudella hengellä tulisi olemaan ihmeellinen vaikutus koko rikosoikeuteen, joka muodoltaan jäisi toistaiseksi entiselleen, mutta henkensä uudistuksen kautta muuttuisi kuitenkin alaltaan, teholtaan ja vaikutukseltaan uuden rikosoikeuden kaltaiseksi ja siten sopivaksi ylimenokauden rikosoikeudeksi. Siten kävisi mahdolliseksi nullum crimen sine poena-periaatteen tunnustaminen rikosoikeutemme uudeksi maksiimiksi. Juuri meidän oloissamme olisi ehdottamamme uudistus välttämätön ja sen toteuttamiselle ei käsityksemme mukaan ole mitään esteitä, sillä se ei maksa mitään muuta kuin yli aikansa eläneitten, nyt kelvottomiksi havaittujen käsitysten hylkäämisen ja uusien elinkelpoisten rikosoikeudellisten periaatteiden tunnustamisen. Yhtä tärkeätä vielä olisi, että meillä kiireellisesti toteutettaisiin täydessä laajuudessa ns. kaksiraiteisuuden periaate, mikä merkitsee sitä, että turvaamistoimenpiteet tunnustettaisiin oikeusseuraamuksina tasavertaisiksi rangaistuksen kanssa. Tämä kysymys on suorastaan elintärkeä kansayhteisön elämän suojelemiseksi.

Uusi suomalainen yhteisöelämä.

Ylläolevassa olemme suurin piirtein hahmoitellut uutta suomalaista yhteisöelämää, jonka johtotähtenä täytyy olla kansallissolialistisen maailmankatsomuksen elävöittämä suomalainen elimellinen kansallishenki. Oikein johdettuna suomalainen kansakunta

oivaltaa kansallissosialistisen maailmankatsomuksen maailmanhistoriallisen kehityksen tuloksena. Suomalaisen asevelihengen kirkastama suomalainen kansallishenki sisältää jo itsessään elimellisen kokonaisuuskatsomuksen perustekijät, joten kysymyksessä itse asiassa on vain tämän suomalaisen elämäntodellisuuden julkinen tunnustaminen suomalaisen yhteisöelämän perustaksi ja lähtökohdaksi. Ken edelleen tahtoo pitää kansakuntaamme materialististen katsomusten vankina, hän on kansakuntamme todellinen vihollinen, joka aikoo estää kansallisen ylösnousemuksemme ja teoillamme ansaitun vapaan Suomen suuren tulevaisuuden, minkä Kohtalon Herra on suonut meille pitkän ja katkeran elämänkamppailun kunniakkaana ja tunnustettuna saavutuksena. Suomen kansalla on oikeus vaatia elämäntyönsä täyttä kunnioittamista kaikilta tahoilta. Suomalainen kansallinen itsetietoisuus ei voi sallia suomalaisen yhteisöelämän oikeutettujen elinintressien loukkaamista. Taistelun karaisema elinvoimamme on riittävän voimakas torjumaan jokaisen sellaisen yrityksen. Suomen kansa täyttää historiallisen kutsumuksensa mukaisen tehtävän uuden Euroopan elinkelpoisena jäsenenä elimellisen elämänhengen palvelijana.

Liberaalinen demokratia ja todellisuus.

Ennen kuin laskemme kynämme meidän on vielä totuuden nimessä lausuttava eräitä ajatuksia kansallisen ja valtiollisen itsenäisyytemme aikana vallinneesta demokratiasta sekä meillä että muualla. Kun alkuperäistä liberaalista demokratiaa vielä voidaan pitää liberaalisen maailmankatsomuksen periaatteellisuutena, tosin konstruktiivisuutensa johdosta muodollista laatua olevana, on kehitys tällä vuosisadalla johtanut siihen, että liberaalisen demokratian periaatteellisuudesta ei enää voida puhua. Kokemukseen nojautuen voimme nyt todeta, että demokratia vaihtaa takkia aina tarpeen mukaan. Demokratian käsite on osoittautunut niin venyväksi, että sen piiriin sopeutuu varsin hyvin selvä

diktatuurikin. Tällöin puhutaan aivan julkisestikin demokratian diktatuurista, mikä aina merkitsee jonkin ryhmäkunnan tai sen edustajan diktatuuria, jonka avulla tämä mielivaltaisesti hallitsee kansakuntaa ja erityisesti sen erimielisiä jäseniä. Näin tapahtui jo rauhallisina aikoina, mikä seikka osoittaa, että demokratia on tietoinen perusteittensa järkkymisestä.

Kun demokratian eteen tulee kova elämän todellisuus, osoittaa historia, että se aina muuttuu selväksi diktatuuriksi, mikä seikka vuorostaan vastaansanomattomasti osoittaa, että demokratia ei ole oikea yhteisöelämän muoto. Nykypäivinä olemme saaneet nähdä, että demokratian emämaissa, Englannissa, U. S. A:ssa ja Ranskassa, ei enää suinkaan vallitse demokraattinen yhteisömuoto. Englannissa on pääministerin ja suppean hallitusvaliokunnan käsiin keskitetty kaikki valta, ja U. S. A:ssa, joka ei vielä ainakaan virallisesti ole joutunut sotaan, ei suinkaan enää ole voimassa demokraattinen järjestelmä, sillä presidentti Rooseveltilla on diktatoriset valtuudet. Ranskassa taas havitellaan johtajaperiaatteeseen perustuvaa yhteisöjärjestystä. Läntisessä naapurimaassamme tapaamme vielä liberaalisdemokraattisen järjestelmän sosialistien tarkoitusperiä palvelevana koulutusdemokratiana, maassa, jossa bolševismi edelleen saa vapaasti toimia, maassa jonka kansa ei taistele eurooppalaisessa rintamassa bolševismia vastaan. Näin ollen voimme todeta, että periaatteellista liberaalista demokratiaa emme enää löydä missään elämän kovan todellisuuden piirissä.

Demokratialle on siis olemuksellista jatkuva muodon vaihtelu, minkä takaa todellisuudessa löydämme alastoman tarkoituksenmukaisuuden periaatteen. Kun rauhallisina aikoina aina herkeämättä saarnataan demokratian ihanuutta ja siunauksellisuutta ja kasvatetaan kansat uskomaan ja luottamaan demokraattisiin periaatteisiin, jotka järjestään syvimmältään tähtäävät kansallisen elämän heikontamiseen ja tuhoamiseen, on siten psykologisessa suhteessa aikaansaatu korvaamatonta vahinkoa. Tässä yhteydessä on erityisesti tähdennettävä psykologisten seikkojen ensiarvoista merkitystä kansakunnan elämässä. Psykologisilla tekijöillä on

oikeastaan siinä suhteessa perustavaa laatua oleva merkitys, sillä elämänusko on kaiken elämän edellytys. Luja usko ja luottamus kansallisen elämän oikeuteen on ollut ja on kaikkien kansakuntien itsenäisen elämän edellytys. Sikäli kuin tätä psykologista tekijää horjuutetaan, horjuutetaan samalla myös kansakunnan elämää. Tähän syntiin on liberaalinen demokratia vastaansanomattomasti syyllistynyt lukuisine elämänvastaisiksi osoitettuine periaatteineen, jotka elämän onnellisesti virratessa näyttävät muodollisesti katsoen olevan mukiinmeneviä, vaikka ne silloinkin todellisuudessa ovat vain muodollisia. Kovan päivän tullen kansakunta sitten yht'äkkiä näkeekin kaiken romahtavan elämän todellisuuden määrätessä yhteisöelämän järjestyksen. Sen sijaan että jo rauhan päivinä kansakunta olisi psykologisesti ohjattu ja kasvatettu elämän oikein ymmärtämiseen, missä tapauksessa kovatkin päivät voitaisiin ottaa vastaan luottavin ja rauhallisin mielin, demokratia saattaa näinä aikoina aineellisten päämäärien tavoittelussaan tällaiset perustavaa laatua olevat tekijät arvottomiksi, vaarantaen siten kansakunnan elämää. Kun sitten vaaran uhatessa elämän pakosta on kuitenkin turvauduttava vallan toisiin yhteisöelämän periaatteisiin, on luonnollisena seurauksena pakkopaitaan puettu elämä, mitä kansakunta ei tunne omakseen ja mikä sen vuoksi on omiaan ehkäisemään kansakunnan voimien kokoamista. Missään tapauksessa ei tällöin paras mahdollinen tulos ole saavutettavissa kansallispoliittisen kasvatuksen puutteellisuuden johdosta.

Vallan toinen on asian laita johtajaperiaatteen mukaisessa yhteisöelämässä, joka niin sodan kuin rauhan päivinä on olemukseltaan täysin samanlainen, todella kansanvaltainen järjestys, joka jo kansakunnan elämän rauhallisina aikoina kaikilla elämänaloilla tarkoin huolehtii siitä, että kansakunnan elinvoima kohotetaan pahojen päivien varalta korkeimpaan mahdolliseen. Ennen kaikkea juuri kasvatuksellisessa suhteessa on tällä seikalla mitä suurin merkitys. Kansakunta voi silloin tietoisesti elää mukana kaikissa kansakunnan elämänolosuhteissa ja saavuttaa siten kaiken muun vaurauden lisäksi suunnattoman sielullisen voimavaras-

ton, jonka turvin se tulee kunnialla selviytymään lujan elämänuskon tukemana kaikista vaikeuksistaan, mikäli sellainen inhimillisesti katsoen yleensä on mahdollista. Tätä johtajaperiaatteen mukaiseen yhteisöelämään sisältyvää kansakunnan sielun kehittämistä ja kasvattamista ei milloinkaan voida tarpeeksi tehostaa, niin elintärkeä se on kansakunnan elämälle. Kuten näemme, ei liberaalinen demokratia tässä suhteessa voi tyydyttää edes alkeellisia vaatimuksia puhumattakaan sosialismin kouludemokratiasta, mikä on vain keino todellisen päämäärän saavuttamiseksi.

Kun demokratia tahtoo lukea omaksi ansiokseen eri elämänaloilla itsenäisyytemme aikana tapahtuneen edistyksen suomalaisessa yhteisöelämässä, niin on sen johdosta lausuttava, että edistymisemme ei suinkaan ole järjestelmällistä laatua. Me emme suinkaan tahdo kiistää sitä tosiasiaa, että elämämme useilla eri aloilla ja varsinkin taloudellisen elämän alalla on, mikäli tahdomme unohtaa v. 1929 alkaneen vaikean pulakauden takaiskut, osoittanut huomattavaa edistystä, mutta tämä on suurelta osalta ollut toisaalta edullisten suhdanteiden, toisaalta taas kansakuntamme elämään olemuksellisesti kuuluvien terveitten katsomusten ansiota. Juuri viimeksimainittuihin nähden tahdomme erityisesti tähdentää, että ne ovat suomalaisen luonteen synnynnäisiä perusominaisuuksia, jotka ankaran elämänkamppailumme tuloksena ovat demokratiasta huolimatta säilyneet yli historiallisten aikakausien, vieläpä kovassa elämäntaistelussa kehittymistään kehittyneetkin. Taloudellisetkaan saavutukset eivät kaikesta huolimatta ole sen kummempia, kuin että kansakuntamme olisi pystynyt ne luomaan minkä tahansa sivistyneen yhteisöelämän piiriin kuuluvan järjestelmän avulla, joten demokraattinen järjestelmä ei voi saavutettuja tuloksia laskea ansiokseen. Juuri edellämainittu v. 1929 alkanut taloudellinen pulakausi osoitti kaikessa alastomuudessaan, että järjestelmä ei taloudellisellakaan alalla suinkaan voi toimia kansakunnan elinintressien vaatimalla tavalla. Siinä suhteessa on lisäksi muistettava, että kapitalistisen järjestelmän olemuksen mukaisesti pulakaudet aina säännöllisesti palaavat, osoittaen kerta kerran jälkeen lisäksi vielä pahenemisen oireita,

Ihmettelemme sitä, että tämä havainto-opetus on meillä näin nopeasti voitu unohtaa.

Liberaalisen demokratian ansiota on, että suomalainen kansallishenki oli suuressa osassa kansaamme saatu siinä määrin turtumaan, että vapaussotamme aattona v. 1939 keskuudessamme oli valitettavan paljon ns. ''kolmen päivän suomalaisia'', jotka olivat elämänperiaatteekseen omaksuneet sen viheliäisen opin, että Suomen kansan ei kannata ryhtyä taisteluun historiallisen elämänoikeutensa puolesta, koska emme voi vastustaa itäisen perivihollisen hyökkäystä kolmea päivää enempää. Täytyy todella sanoa, että elimme silloin kansallisen elämän alennustilaa, mikä tapahtui aikana, jolloin aasialainen bolševismi uhkasi tuhota kansakuntamme elämän. Se seikka, että kansamme vihdoin tasan kahdennellatoista hetkellä heräsi ja kokosi voimansa taistellakseen vapautensa puolesta, ei taaskaan suinkaan ollut todellisuudessa demokraattisen järjestelmän ansiota, vaan ansio siinäkin suhteessa kuuluu kansakuntamme terveenä säilyneille elämänvoimille. Meillä oli itsenäisyytemme aikana monella taholla tuudittauduttu siihen uskoon, että Bolsevikian sotajoukot, joita yli kahdenkymmenen vuoden ajan oli kuumeisesti varustettu länttä kohti tapahtuvaa hyökkäystä varten, eivät kävisi maamme kimppuun, koska Neuvostoliitossa muka on työväenhallitus, joka ei harrasta imperialistisia pyyteitä. Oli unohdettu maamme geopoliittinen asema, oli unohdettu kansakuntamme historian antamat monet kovakouraiset opetukset. Mutta kaikesta huolimatta oli kansakuntamme säilyttänyt terveen itsesäilytysvaiston. Suomalaiseen vereen pohjautuva suomalainen kansallishenki nousi kuin taikaiskusta taisteluun elämästä ja kuolemasta, kun idän barbaarilaumat tekosyyllä hyökkäsivät kansamme kimppuun. Hetkessä oli suomalainen mies ja nainen saanut takaisin elämänuskonsa suomalaisen kansakunnan elämänoikeuteen, so. vapaaseen suomalaiseen yhteisöelämään, jota kaikki olimme valmiit rinnoillamme talvisilla hangillamme puolustamaan. Me olimme valmiit taistelemaan viimeiseen mieheen tämän elämänuskomme puolesta. Ja ihme tapahtui. Me saimme nähdä kansamme suorittavan erään maailmanhistorian

loistavimmista urotöistä. Puutteellisesti varustautuneina kykenimme yksinämme taistelemaan idän jättiläistä vastaan ja säilyttämään kansallisen vapautemme. Herännyt suomalainen kansallishenki, joka kauniina ja sykähdyttävänä ilmeni suomalaisessa asevelihengessä, saa lukea kaiken tämän ansiokseen.

Muistamme elävästi vielä kohtalokkaana maaliskuun 13 päivänä v. 1940 silloisen ulkoministerimme pitämän radiopuheen, jossa hän mm. lausui: ''Me emme olleet valmistautuneet sotaan suurvaltaa vastaan.'' Tämä oli valitettavasti enemmän kuin totta, sillä me emme todellakaan olleet riittävästi valmistautuneet bolševistista hyökkäystä vastaanottamaan, kuten kokemuksesta tiedämme, sillä meiltä puuttui paljon sellaista, mikä olisi ollut välttämätöntä hyökkäyksen torjumiseen ja minkä hankkiminen edullisina taloudellisina aikoina ei olisi ollut meille ylivoimainen tehtävä. Demokraattinen ajan henki oli ollut yksinomaisena esteenä sille tosiasialle, että hyökkäys kohtasi meidät puolittain valmistautumattomina. Kunniakkaan kansanarmeijamme sankarillista urhoollisuutta ja tavatonta, miltei yli-inhimillistä kestävyyttä voimme kiittää siitä, että tämän laiminlyöntimme hintana ei ollut kansakuntamme elämän menettäminen, mihin imperialistinen venäläinen hyökkäys tähtäsi. Tässä on syytä todeta neuvostolainen moraalittomuus. Kaikille muille kansoille saarnattiin aseiden riisuntaa, mutta samalla itse kuumeisesti varustauduttiin imperialistista hyökkäyssotaa varten kansakuntia vastaan, jotka petettyinä ja ryssän seireeninlaulun lumoamina olivat unohtaneet varustautumisen. Aasialaisen bolševismin todelliset tarkoitusperät ovat kuitenkin olleet tunnetut, sillä bolševismi on aina pyrkinyt koko maailman bolševisoimiseen kaikin mahdollisin keinoin. Kiittäkäämme Kohtalon Herraa siitä, että neuvostolainen Euroopan bolševisoimisyritys nyt kuitenkin päättyy bolševismin tuhoon.

Meidän kansamme kohdalta on liberaalis-demokraattista valtakautta arvostellessamme lähdettävä siitä kysymyksestä, ketä vastaan olimme varustautuneet. Vastaus on tällöin varmasti se, että emme olleet varustautuneet ketään vastaan. Kaikki reaaliset ja historialliset tekijät huomioonottaen ei meillä ole ollut syytä eri-

tyisesti varustautua ketään muuta kuin vanhaa perivihollistamme vastaan, ja selvää on, että meidän aina on riittävästi varustauduttava suojelemaan kansakuntamme elämää, tapahtuipa mahdollinen hyökkäys miltä taholta tahansa. Mutta demokratia oli pyrkinyt tahallisesti unohtamaan sen historiallisen tosiasian, että hyökkäys kansakuntaamme vastaan voi tapahtua vain itäisen suurvallan taholta ja että niin ilmeisesti ennemmin tai myöhemmin tulee käymään. Tähän asiaintilaan sisältyy vielä se karvas totuus, että kansakuntamme elämän vartioiminen oli itäisellä, ikuisen vaaran rajalla pahasti laiminlyöty. Samoin oli asianlaita kansakuntamme sisäiseen elämään nähden, sillä sitä jäytivät materialistisen katsomuksen hyiset kahleet aste asteelta tuhoten kansallisen elämänvoimamme lähteitä. Kun nyt olemme jälleen löytäneet elämän lähteet, on niiden puhtaudesta tarkoin huolehdittava ja niiden varaan rakennettava uusi, suomalainen yhteisöelämä, josta ei enää milloinkaan ole paluuta vanhaan. Tällä hetkellä olemme koko maailman kansakuntien arvoasteikossa ensimmäisillä sijoilla. Tämän kunniakkaan aseman olemme saavuttaneet osoittamalla suomalaisen elämän elinvoimaisuuden, mikä lähinnä on ilmennyt sankarillisen armeijamme urotöissä, jotka ovat hankkineet suomalaiselle Pohjolan kansalle suuren kansainvälisen arvonannon. Tämä arvonanto tulee kansakunnallemme takaamaan vaikutusvaltaisen tulevaisuuden, mikä sekin on yksinomaan kansallisen elämänvoimamme saavutus.

Kun saamme lopullisesti tuhottua materialistisen itsekkyyden hengen ja saatettua elimellisen yhteisöelämän käsityksen kansalliseen tietoisuuteemme, selviää itsestään, mitä tietä suomalaisten on kuljettava. Me olemme teoillamme osoittaneet tahtovamme kulkea kansallisen elämän tietä, so. elimellisen elämänhengen tietä, joka viittoo turvallisen tien tulevaisuudellemme. Elämänhengen elävänä muotona kansallissosialistinen maailmankatsomus on suomalaiseksi kansallishengeksi muotoutuneena suomalaisen yhteisöelämän horjumaton perusta ja turvallinen lähtökohta. Vain jatkuvasti kulkien elämänhengen tietä, jolle elämä itse on meidät johdattanut, saavutamme itsellemme asettamamme päämäärän: suo-

malaisen kansallisen elämän vapauden, suuruuden ja kukoistuksen. Suomen kansan suuri historiallinen hetki on koittanut. Kiitämme siitä nöyrästi Kohtalon Herraa, joka on havainnut katajaisen kansamme otolliseksi ja elämään oikeutetuksi. Paljon jaloa, suomalaista verta on vuotanut vapaan kansallisen elämämme lunnaina. Suomalaisen kansakunnan vapaus on siten verin ja kyynelin pyhitettyä vapautta, jonka siunaukselliseen helmaan nykyinen, elämän ja kuoleman vaiheilla kamppailut sukupolvi uskoo suomalaisen elämän tulevaisuuden. Muodostukoon sankarillinen vapaustaistelumme tuleville suomalaisille sukupolville pyhitetyksi elämänlähteeksi, joka aina antaa elämänuskoa ja voimaa kunnialla kestämään kovimmatkin koettelemukset. Sillä elämänusko on kaiken elämän edellytys.